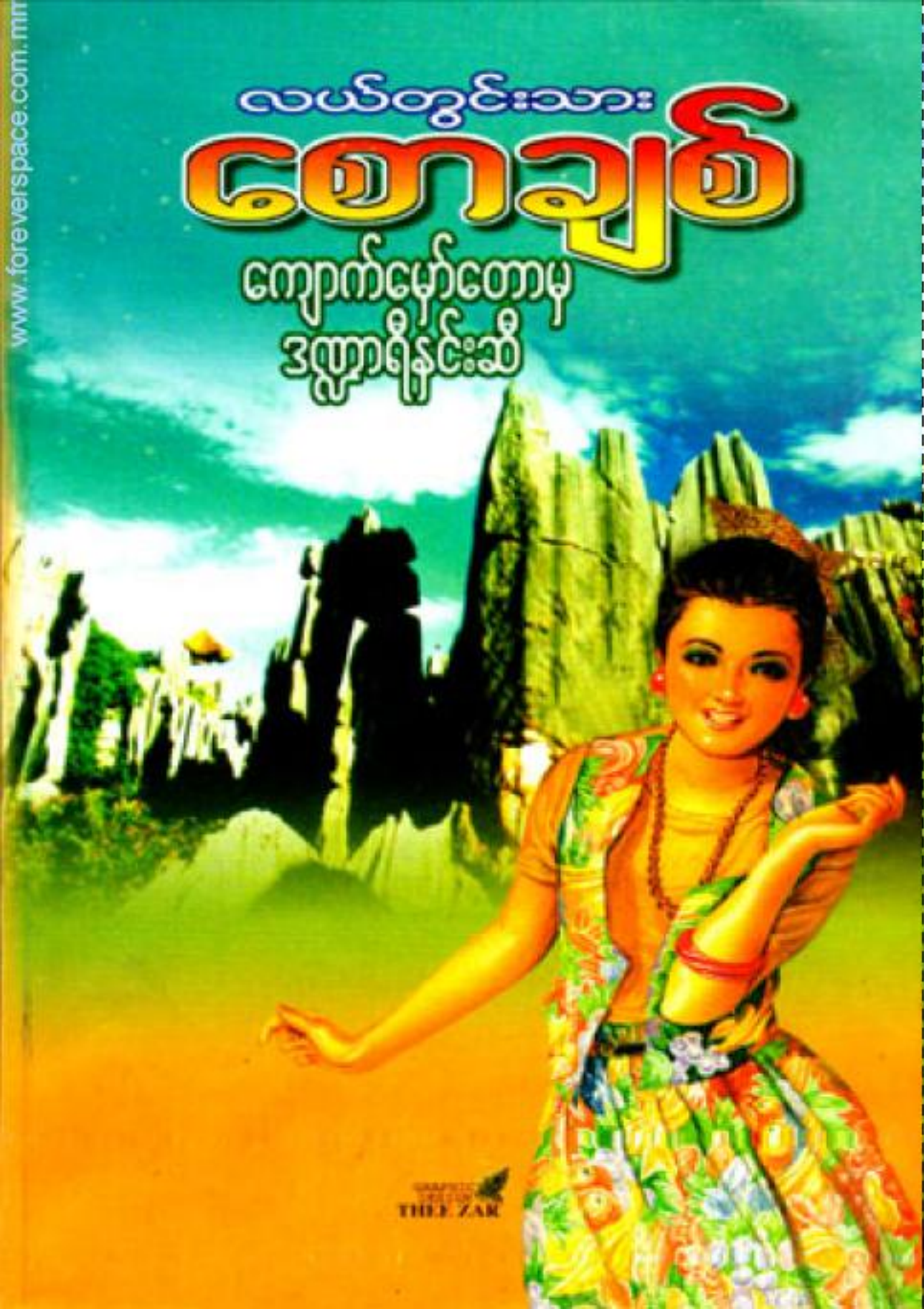

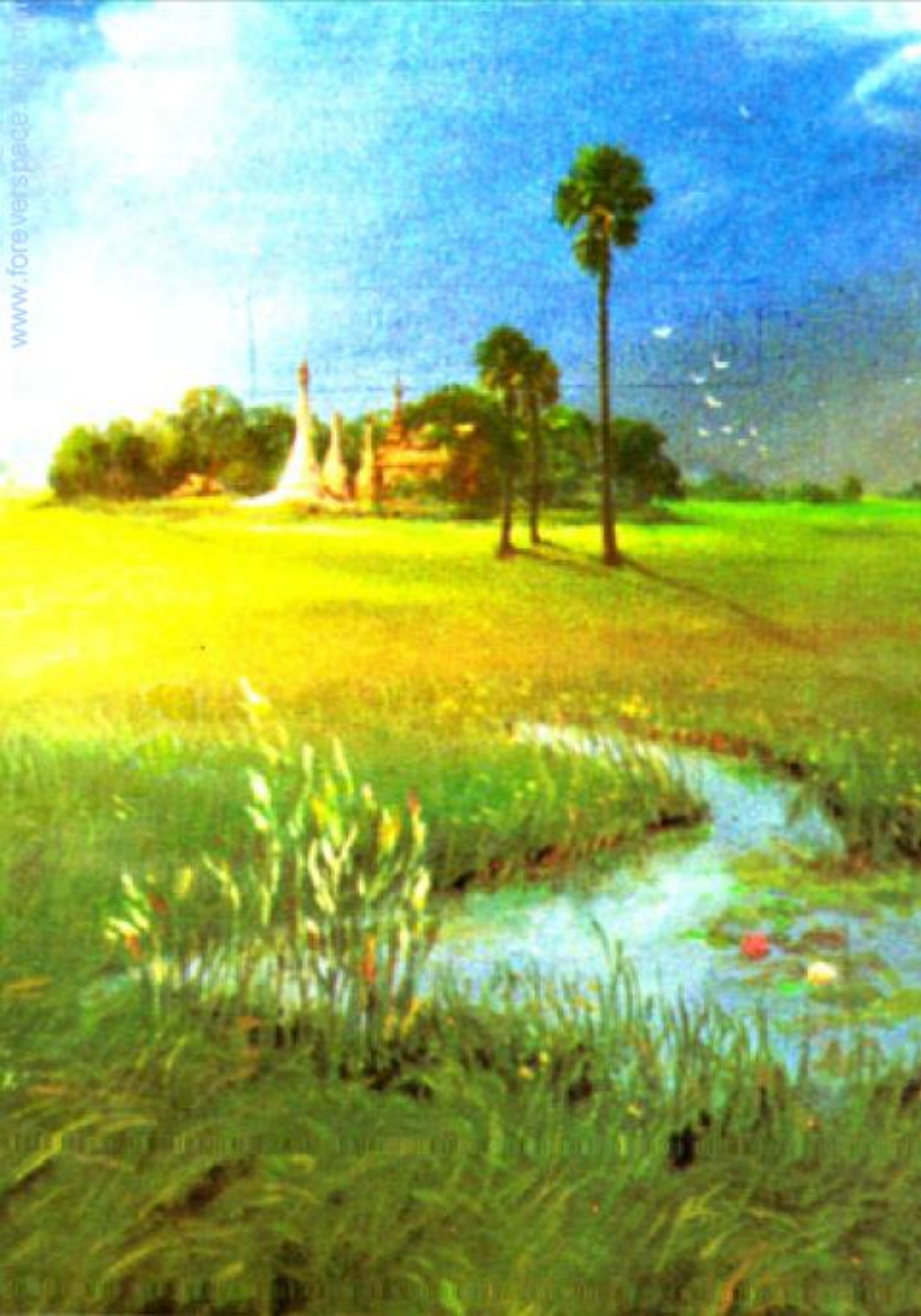
လယ်တွင်းသား စောချစ်

ကျောက်မော်တောမှ
ဒဏ္ဍာရီနှင့်ဆီ

THE ZAR

ပြုံးပန်းတစ်ရာ

အမှတ်တိုက် **စာပေ**

၃၇၀၆

ကျောက်တံတားမြို့နယ်ရန်ကင်းမြို့

ရက် ၂၄၇၃၆၀ ၊ ၂၀၂၃

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၈၂၀၅၀၈
ပျက်စားစွာပွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၉၃၀၅၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု - ၅၀၀ ၊ စာနိဒါး - ၇၅၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေသိုင်း (၀၁၆၉၂)

မန္တလေးတပ်စာပေ

ရွှေခိုင်သာကော့ရွာ၊ ပုလဲမြို့နယ်(၁)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

အဖုံးပန်းချီ

သိတာ

အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးညွန့်စေ (၀၅၄၂၅)

ပြုံးပန်းတစ်ရာပုံနှိပ်တိုက်

၅၁၊ ကွင်းမကျောင်းကမ်း၊

အလုံ၊ ရန်ကင်းမြို့

ပြန့်ပျံ့ရေး

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

မှန်း ၂၄၅၃၆၀

လယ်တွင်းသား

စောချစ်

ကျောက်မွှော်တောမှ ဒဏ္ဍာရီနှင်းဆီ

နိဂါဏ်အပန်းချီ

ပြည်ထောင်စုပစ္စည်းများ
တိုင်းရင်းသားအုပ်စုနှင့်အမျိုးမျိုးပွားများ
အသွယ်အမြို့အစားအား တည်တံ့စိုက်ပျံ့ရေး

နိဂါဏ်
နိဂါဏ်
နိဂါဏ်

ပြည်သူ့ဝေဖန်ရေး

- ❖ ပြည်ထောင်စု၏ ပူးပေါင်းမှု အကျိုးရှိစေရန်အတွက် အားပေးခြင်း
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် နိုင်ငံတော် အဖွဲ့အစည်းကို အားပေးခြင်း အားပေးခြင်း
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ထိခိုက်စေရန်အတွက် အားပေးခြင်း ပြည်ထောင်စုအတွက် အားပေးခြင်း
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများအား တုံ့ပြန်မှုအဖြစ် ထုတ်ဖော်ရေးအဖွဲ့အစည်း

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး (၄) မှတ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရရှိရေးအတွက် အားပေးခြင်း အားပေးခြင်း
- ❖ ဝမ်းနည်းမှု၊ ပြစ်ဒဏ်တို့ကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် အားပေးခြင်း
- ❖ ပြစ်ဒဏ်တို့ကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် အားပေးခြင်း တို့အားပေးခြင်း နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အားပေးခြင်း

ပြည်သူ့ဝေဖန်ရေး (၄) မှတ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အားပေးခြင်း အားပေးခြင်း
- ❖ ပြည်ထောင်စုအတွက် အားပေးခြင်း အားပေးခြင်း
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အားပေးခြင်း အားပေးခြင်း

လူမှုဝေဖန်ရေး (၄) မှတ်

- ❖ ဝမ်းနည်းမှု၊ ပြစ်ဒဏ်တို့ကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် အားပေးခြင်း
- ❖ ပြစ်ဒဏ်တို့ကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် အားပေးခြင်း
- ❖ ပြစ်ဒဏ်တို့ကို နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအတွက် အားပေးခြင်း

လယ်တွင်းသားစော့ချစ် ကျောက်မော်တောမှ ဒဏ္ဍာရီနှင်းဆီ

လေယာဉ်ပျံကြီးသည် လက်ပြနုတ်ဆက်နေသူများကို လျင်မြန်စွာ
ချန်ထားခဲ့လေပြီ။
ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလျက်
စက်သံကလည်း အမြင့်ဆုံးမြည်ဟီး၍ ကြီးမားသော ခွန်အားကို
ထုတ်နေသည်။
လေယာဉ်သည် အလွန်လျင်မြန်သော ပြေးရှိန်သို့ရောက်ပြီးသည်
နှင့် ငြိမ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။
ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက်သွားလေပြီ။

x x x x x

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့

ကိုအောင်ဆွေ၏ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ကနဲခံစားရခြင်းနှင့် အတူ
ကြည်နူး နှစ်သက်စွာ ကျေနပ်စိတ်ဖြစ်မိ၏။ နိုင်ငံခြားသို့ ပထမဆုံး
အကြိမ်ရောက်ဖူးတော့မည်။ ပြည်ပအတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများ ရရှိတော့
မည်။
သွားရမည်ကလည်း ဂုဏ်ယူစရာ။
တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ယူနန်ပြည်နယ်မှ တရုတ်ကုန်သည်
ကြီးများနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ သွား
ရမည်ဖြစ်သည်။
ချစ်ကြည်ရေးအလည်အပတ်ခရီးနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည်။

ယူနန်ပြည်နယ်ဆိုသည်က မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ရှည်လျားစွာ ဆက်စပ်နေသည့် အိမ်နီးချင်းပြည်နယ်၊ စီးပွားရေးချင်း လည်း အဆက်အသွယ်များစွာ ရှိနေသည်။

ကိုအောင်ဆွေတို့အဖွဲ့တွင် ကိုအောင်ဆွေက အသက်အငယ်ဆုံး၊ လုပ်ငန်းလည်း အငယ်ဆုံး၊ အသက်အကြီးဆုံးက ဦးထွန်းမောင်၊ ငွေကြေး အင်အားများနှင့် ရောင်းဝယ်နေသည့် ဆန်ကုန်သည်ကြီးဖြစ်သည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှ ငွေကြေးနေအချမ်းသာဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျန်အဖွဲ့ဝင်များမှာ ရွှေနေကြာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမြင့်ဌေး၊ နှင်း တောင်ကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်နိုင်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးဝင်းဇော်တို့ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေအလုပ်က အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ လစဉ် ကတ္တီပါစ၊ ပိတ်စတော်တော်များများ တရုတ်နှင့် နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးမှ ဝယ်ယူနေရသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးက ရန်ကုန်မှ ကူမင်းသို့ တိုက်ရိုက်ပျံသန်း နေသည်။ တရုတ်လေကြောင်းမှ စီအေစီလေယာဉ်ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ ပြတင်းပေါက်ဘေးနေရာမှာ ထိုင်ရသည်။ လေယာဉ်က အမြင့်ကြီးမှ ပျံသန်းနေ၍ အောက်ဘက်မှ မြစ်ကြောင်းများ၊ မြို့ရွာများကို သေးသေးသာ သာ မြင်ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို တောင်ဖျားမှ မြောက်ဖျားသို့ အလျားလိုက်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေ နှင့် ကိုယ်လေပိုင်နက်အတွင်းမှာသာ ရှိသေးသည်။

နားထဲမှ လေအိတ်က တစ်ဖောက်ဖောက်နှင့် လေလျှော့နေသည်။

လေယာဉ်ကြီးက အမြင့်သို့ တက်နေဆဲ။

ဝှမ်းစဝှမ်းဖတ်လို တိမ်အစုလေးများ အောက်ဘက်အဝေးမှာ

ရောက်နေကြပြီ။ ရာသီဥတုက သာယာကြည်လင်နေ၏။

အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ် လေယာဉ်မယ်ချောချောလေးက စီအေစီ လက်ဆောင်ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး အနီရောင်ပါကင်ထုပ်လာပေးသည်။ လေယာဉ်မောင်ကလည်း လိမ္မော်ရည်ဘူးနှင့် သစ်စေ့လှော်တစ်ထုပ်။

စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် သတိရ၍ အောက်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ လေယာဉ်က အမြင့်ကြီးသို့ ရောက်နေပြီ။

ပြည်တွင်းလေယာဉ်ကို စီးဖူးသော်လည်း နိုင်ငံခြားလေယာဉ် နိုင်ငံခြားခရီးမှာ ကိုအောင်ဆွေအတွက် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်နေ၏။

ရှေ့မှ လင်းကနဲ အရောင်လက်သွား၍ ကိုအောင်ဆွေ မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ အဖွဲ့၏ အတွင်းရေးမှူး ကိုဝင်းဇော် ဓာတ်ပုံရိုက်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်တော့ အပြန်အလှန် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

အမှတ်တရခရီး၏ အမှတ်တရပုံလေးများ။

အားလုံးမှာ တက်ကြွရွှင်လန်းသော အပြုံးကိုယ်စီနှင့်

“တီး အော် ကော်ဖီ. . .”

လေယာဉ်တက်ပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ လေယာဉ်မယ်ချောချော လေး ဘေးမှာရောက်လာပြန်သည်။

ကိုအောင်ဆွေက “ကော်ဖီ”ပြောလိုက်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရှေ့ဆက်သွားသည်။ နောက်မှ လေယာဉ်မယ်လေးက ကော်ဖီတစ်ခွက် ချပေးသည်။ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ပါ၏။

ထွက်သွားပြီဖြစ်သော တရုတ်မလေးကို ကြည့်ရင်း ကိုအောင်ဆွေ တွေးနေမိသည်။

ကိုယ်က အင်္ဂလိပ်လို ပြောဆိုခြင်းကို သိပ်ပြီး ကျွမ်းကျင်ကြီး မဟုတ်။ ခုလာသော အဖွဲ့တွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ရှင် ကိုဝင်းဇော်မှာ အီးစီးနှင့် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရထားသူ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်မှာ တစ်နှစ်၊ စင်ကာပူမှာ သုံးနှစ်နေခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ် စကားပြော အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က ကိုဝင်းဇော်ကို အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

နှင်းတောင်ကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်နိုင်မှာလည်း အင်္ဂလိပ် စကားကောင်းစွာ ပြောတတ်သည်။ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ထိုင်း ငါးနိုင်ငံရောက်ဖူးသည်။ ဦးမြင့်ဌေးကလည်း စိန့်ပေါ ကျောင်းထွက်။ နိုင်ငံခြားခရီးကို သုံးခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ အသက် အကြီးဆုံး ဦးထွန်းမောင်သည်ပင် ကိုအောင်ဆွေထက်များစွာ ပိုပြော နိုင်သည်။ နိုင်ငံခြားခရီးများစွာ သွားဖူးသည်။

အမှန်တော့ ကိုအောင်ဆွေလည်း ဘွဲ့ရသူဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ် တွင် ကျောင်းနေစဉ်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းလည်း တက်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ဝါသနာအလျောက် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများစွာကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ဖူး သည်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာများစွာကိုလည်း ကျက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် နိုင်ငံခြား တစ်ခါမျှ မသွားဖူးခဲ့။ အိမ်မှာလည်း ပြောဖော်မရှိ၍ ပြောကျင့်မရှိ။ သူများပြောလျှင် အားလုံးနီးပါး နားလည်သော်လည်း ကိုယ်က ပြန်ပြော ရန် ခက်နေသည်။ ပြည်ပခရီးသွားရမည်ဆိုမှ ရင်းနှီးခင်မင်သော ဖောလိုးမိ ဆရာဖိုးထံသွား၍ သင်ကြားလေ့ကျင့်လုပ်ရသည်။ သင့်တင့်စွာ ပြော၍ ရသော်လည်း သူတို့ကိုတော့ မမှီ။

စကားဆယ်လုံး

အင်္ဂလိပ်စကားလည်း သိပ်မကျွမ်း၊ တရုတ်စကားလည်း လုံးဝ မတတ်ဘဲ တရုတ်ပြည်သွားမည့် ကိုအောင်ဆွေကို တရုတ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က စကားဆယ်လုံး သင်ပေးလိုက်ပါသည်။ အတော် အသုံးဝင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မှာလိုက်သည်။

တရုတ်မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့လျှင် “နီးဟောင်”ဟု နှုတ်ဆက် ရမည်။ “မင်လာပါ”နှင့် သဘောချင်းတူသည်ဆို၏။

ပြီးတော့ “ရှေးရှက်” ကျေးဇူးတင်ပါသည်။
ခွဲခါနီးနှုတ်ဆက်ရန် “စိုက်ကျင့်”ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပါစို့။
ကောင်းတယ်ဆိုရင် “ဟောင်” သိပ်ကောင်းရင်“ဟင်း ဟောင်” လှတယ်ဆိုရင် “ဖျောင့်လျန့်”

“ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျန်းမာပျော်ရွှင်မှုအတွက် ခွက်မှောက်သောက်ကြပါစို့” ဆိုလျှင်

“ကျူးနီ. . . ကျင်းခန်း. . . ကန်ပေ”

ကြိုက်သလောက်သောက်ဆိုလျှင် “ဝမ်စွေ့”

“ဝမ်စွေ့ပြောမိလျှင် ကြိုက်သလောက်သောက်နိုင်သည်။

“ကန်ပေ”ဟု ပြောမိလျှင် ခွက်မှောက်အကုန်သောက်ရမည်။ သူတို့ကလည်း ခွက်မှောက်သောက်ကြလိမ့်မည်ဟု မှာလိုက်သည်။

“ကျူဝေါ်မင်းတက် ယိုယိဝမ်စွေ့”

“နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးအတွက် ကိုယ်သောက်နိုင်သလောက်သောက်ကြပါစို့” ဆိုသော စကားများဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ အလွတ်ရအောင် ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့ကျင့်ထားသည်။ သင်ပေးသော ဆရာမဟုတ်သည့် တရုတ်များနှင့် ပြောကြည့်သည်။ သူတို့နားလည်ကြသည်။ မှန်သည်ဟု ဆိုသည်။

တရုတ်သံရုံးမှ ဧည့်ခံပွဲမှာလည်း စမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ ဟန်ကျသည်။ သံရုံးမှ မိတ်ဆွေများ သဘောကျသည်။

တတ်မြောက်ထားသော တရုတ်စကားလုံးများကို ပြန်စဉ်းစားနေစဉ် ရှေ့ခုံမှ ထိုင်နေသော ဦးထွန်းမောင်က

“အောက်ဖက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်. . . ’ဟု လှည့်ပြောသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ဘေးမှန်ပေါက်မှ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အို. . . လှလိုက်တာ. . . ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ. . . ”

စိတ်ထံမှ ရေရွတ်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အောက်ဘက်တွင် တွန့်ခေါက်တောင်တန်းကြီးများသည် မြေလှိုင်း

ကြီးများ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ တောင်တန်းများ၊ တောင်ထွတ်များ အားလုံးမှာ စိမ်းညိုသော သစ်တောများနှင့် အလှဆင်ထားသည်။ ကချင်ပြည်နယ်မှ တောင်တန်းများ ဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ဖြတ်ကျော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်လှိုင်းများသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှ ရေလှိုင်းကြီးများနှင့် တူနေသည်။ တောတောင်ရေမြေ သဘာဝအလှမှာ နှစ်သက်စရာ။

တောင်ထွတ်များက ပိုမြင့်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံနှင့်ပင် သိပ်မဝေးတော့ဟု ထင်ရသည်။

မြန်မာ့ရေမြေနယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်သည်နှင့် ရှုခင်းများက သိသာစွာ ပြောင်းလဲလာသည်။ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တောင်ကြီးများနှင့် တောင်ကတုံးများ ဖြစ်လာသည်။ သစ်ပင်ပါးရှားလာသည်။

နယ်စပ်ဒေသ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာပင် ရွာများ၊ မြို့ငယ်များမှ လူနေအိမ်များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူဦးရေများ၍ လူနေထူထပ်သော တိုင်းပြည်ပေကိုး။

ယူနန်ပြည်နယ်၏ အတွင်းဘက်ရောက်လေ မြို့ကြီးရွာကြီး ပိုများလေ သစ်ပင်သစ်တောနည်းပါးလေ ဖြစ်သည်။ တောင်များပေါ်မှာ ထင်းရှူးပင်အချို့ကိုသာ ကျကျပါးပါးတွေ့ရသည်။ စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးနှံစိုက်ခင်းများကတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိပါသည်။

ညနေ ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လေယာဉ်ပျံကြီး ကူမင်းလေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ရန်ကုန်မှ ကူမင်းသို့ တစ်နာရီနှင့် သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်သာ မောင်းရသည်။ လေယာဉ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကူမင်းလေဆိပ်၏ ရာသီဥတုက အေးအေးစိမ့်စိမ့် နှစ်သက်စရာ။

ယူနန်ပြည်နယ်မှ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများအဖွဲ့က လေဆိပ်မှ

လာကြိုကြသည်။

စကားပြန်ပါလာသည်ဆို၍ ကိုအောင်ဆွေ ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် စကားပြန်က မြန်မာစကားတတ်သူ မဟုတ်။ ကူမင်းယူနီဗာစတီ မှ အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။

မြန်မာများက ပြောချင်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောရမည်။ ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်းက တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များကို တရုတ် စကားဖြင့် ပြန်ပြောမည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေများက တရုတ်စကားဖြင့် ပြောသည်ကို မစ္စတာယန်းက အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးမည်။

မစ္စတာယန်းက ကြိုဆိုနေသော တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများ လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

မြန်မာအဖွဲ့မှ ကိုဝင်းဇော်က မြန်မာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးချင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မစ္စတာရှောင်ရင်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သောအခါ ကိုအောင်ဆွေက

“နီးဟောင်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

တရုတ်မိတ်ဆွေများ သဘောကျပြီး ဝမ်းသာအားရ ရယ်ကြ သည်။ တရုတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဝမ်းသာအားရ “နီးဟောင်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

မြန်မာအဖွဲ့က ကိုအောင်ဆွေကို အံ့ဩစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြသည်။ လုပ်ငန်းရှင်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုလည်း “နီးဟောင်” နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်၏ ချီးကျူးခြင်းကိုလည်း

ခံရသည်။

ကိုအောင်ဆွေအတွက် “နီးဟောင်” တစ်လုံးကတော့ ဟန်ကျ သွားပြီ။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များက မြန်မာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လေဆိပ်မှတစ်ဆင့် မော်တော်ကားများဖြင့် ကူမင်း မြို့ထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး “ရွှေကြယ်ပွင့်” ဟိုတယ်သို့ ပို့ပေးသည်။

ရွှေကြယ်ပွင့်ဟိုတယ်မှာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ တစ်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်နေရသည်။ ကိုဝင်းဇော်နှင့် ဦးမြင့်ဌေးက တစ်တွဲ၊ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ဦးကျော်နိုင်က တစ်တွဲ၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဦးထွန်းမောင် က တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်။

ကူမင်းမြို့၏ ဆောင်းမှာ အေးလွန်း၍ အခန်းထဲမှာ ဟိတာ ဖွင့်ပြီး အပူငွေ့ပေးထားရသည်။

မိတ်ဆွေများနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ

ရောက်ပြီးမကြာမီ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ ရွှေကြယ်ပွင့်ဟိုတယ်မှာပင် တည်ခင်းသော မိတ်ဆက် လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြရသည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က မိတ်ဆွေများကို မှန်စီရွှေချ မြန်မာ့ရွှေစောင်းတစ်လက်နှင့် ဆင်ရုပ်တုများ၊ ယွန်းပန်းချီကားချပ်များ လက်ဆောင်ပေးသည်။ နှစ်ဖက်ခေါင်းဆောင်များက နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးစကား၊ စီးပွားဆက်သွယ်မှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးစကား၊ ချစ်ကြည်မှု ခိုင်မာစေရေးနှင့် လုပ်ငန်းများ ပိုမိုဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကောင်းကျိုး တိုးတက်ရေးစကားများ ပြောဆိုကြသည်။

တရုတ်ခေါင်းဆောင် တရုတ်လို ပြောသည်ကို တရုတ်စကားပြန်

၁၈ လယ်တွင်းသားစောချစ်

က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ရုံနှင့်ပြီးသည်။ မြန်မာ့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မြန်မာလို ပြောသောအခါ ကိုဝင်းဇော်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ရသည်။ ထိုအင်္ဂလိပ်စကားကိုပါ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းက တရုတ်လို ပြောရသော အခါ သုံးဆင့်ဘာသာပြန်ရသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပဋိပန္နာရစကားပြောကြသောအခါ တရုတ်စကားပြန်မှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ မနိုင်မနင်းဘာသာပြန်နေရသည်။

တရုတ်မိတ်ဆွေများမှာ မြန်မာ့ဧည့်သည်များကို ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စီးကရက်လာတည်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း စီးကရက်ကို အလွန်နှစ်သက်စွာ သောက်ကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ “နီးဟောင်”၊ “ဟောင်”၊ “ဟင်းဟောင်” ဟူသော စကားများနှင့် အမျိုးမျိုးဟောင်၍ ဟန်ကျနေပါသည်။ စီးကရက်ပေးသူတိုင်းကို “ရှေးရှက်”ဟူသော ကျေးဇူးတင်စကားနှင့် စီးကရက်များစွာ ရနေပါသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ခင်မင်သူလည်း အတော်များသွားပါသည်။ မိတ်ဆွေထံမှ သင်ယူလာခဲ့သော တရုတ်စကားဆယ်လုံးသည် ကိုအောင်ဆွေအတွက် အတော်ဟန်ကျနေသည်။

ညပိုင်းတွင် ညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ အရက်ပါ၍ ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်စွေ၊ ကန်ပိတ် လုပ်ကြသည်။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်ငါးဦးက တစ်ဝိုင်းစီမှာ ခွဲထိုင်ရသည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေများမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သူနည်းပါး၍ စကားပြန်မစ္စတာယန်းပါသော ဦးလှထွန်း၏ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသာလျှင် စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“ကျူနီ ကျင်းခမ်း... ဝမ်စွေ့...”

ကိုအောင်ဆွေထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တရုတ်စကားသံထွက်လာသော အခါ တရုတ်မိတ်ဆွေများ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြပြီး အရက် တစ်ကျိုက်စီ သောက်၍ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

ကျန်ဝိုင်းများအားလုံး ကိုအောင်ဆွေတို့ ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့် ကြသည်။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ရှိသော စားပွဲမှ ဦးထွန်းမောင်က ကိုအောင်ဆွေကို လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ကိုအောင်ဆွေ နားလည်လိုက်ပါ သည်။ သူ့ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ဦးထွန်းမောင်တို့ ဝိုင်းသို့ ကူးသွားသည်။ ဦးထွန်းမောင်က သူ့ခွက်ကို ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်၍ တစ်ဝိုင်းလုံး ခွက်ကိုင်ပြီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကိုအောင်ဆွေက “ကျူနီ ကျင်းခမ်း ဝမ်စွေ့...” လုပ်ရပြန်သည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေများ သဘောကျစွာ ဝမ်စွေ့ ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ နောက်တော့ ကိုအောင်ဆွေ တစ်ဝိုင်း ပြီးတစ်ဝိုင်းကူး၍ ဝမ်စွေ့လုပ်နေရသည်။

ဝိုင်းအားလုံးစုံသောအခါ ကိုအောင်ဆွေက နိုင်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေး အတွက် အားလုံးနှင့်အတူ ကံပိတ်လုပ်လိုကြောင်း ကိုဝင်းဇော်ကို ပြောသည်။ ကိုဝင်းဇော်က ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာယန်းက ဝိုင်းအားလုံးကြားအောင် တရုတ်လို ပြောသည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေများအားလုံးနှင့်အတူ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်များပါ ခွက်ကိုင်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေက အားလုံးကြားလောက်သောအသံဖြင့် ဖြည်း ဖြည်းမှန်မှန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျူဝေါ် မင်းတက် ယိုယိ ကံပိတ်”

တရုတ်မိတ်ဆွေများထံမှ ‘ဩ...’ ဟူသော အသံထွက်လာပြီး သဘောကျစွာ ခွက်မှောက်သောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီးကြသည်။

နှစ်နိုင်ငံမိတ်ဆွေများ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ပျော်စရာဖြစ်သွားသည်။

ကိုအောင်ဆွေ သင်ကြားလာခဲ့သော တရုတ်စကားဆယ်လုံးမှာ ထင်သည်ထက်ပင် များစွာ ခရီးရောက်နေသည်။

ညစာစားပွဲမှ ပြန်လာကြသောအခါ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်မှစပြီး အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးက ကိုအောင်ဆွေကို သဘောကျ စွာ ချီးကျူးကြသည်။

စီးပျောနေသော စက်ဘီးများ

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဈေးများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများကို လေ့လာရန် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ မော်တော်ကားဖြင့် ဟော်တယ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ လမ်းမကြီးမှာ မော်တော်ကားလမ်း၊ စက်ဘီးလမ်း၊ လူသွားလမ်းများ ခွဲထားသည်။

အလယ်မှာ ကားလမ်းမကြီး၏ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် စက်ဘီးလမ်း နှစ်ခုရှိသည်။ အသွားလမ်း၊ အပြန်လမ်း ခွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ စက်ဘီးလမ်း ဆိုသော်လည်း အကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးတွင် မော်တော်ကား အသွားအလာထက် စက်ဘီးအသွားအလာက ပိုများသည်။

စက်ဘီးလမ်းကျယ်ကြီးပေါ်တွင် စက်ဘီးများစွာ သွားနေကြသည်။

ကို တွေ့ရသည်။ စီးပုံက မနှေးမှန်မှန် ဖြည်းဖြည်းမြန်ဆိုသောနှုန်းဖြစ်သည်။ ကမူးရှူးထိုး ကသောကမြော ဟိုကျော်ဒီဖြတ် ဂလိုင်တီး၍ ဇွတ်တိုးဝင်သော စီးပုံမျိုးကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ တူညီသော အရှိန်နှင့် ရွေ့လျားနေသည်မှာ စက်ဘီးရေစီးကြောင်းကြီး စီးပျောနေသည်နှင့် တူသည်။ ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။

စက်ဘီးကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် လိုရာသို့ ခရီးရောက်သည်။ လောင်စာဆီ သက်သာသည်။ မြို့ညစ်ညမ်းမှု လျော့နည်းသည်။ လူနှင့် ကျန်းမာရေး ညီစေသည်။ မော်တော်ကားကဲ့သို့ ရပ်နားရန် နေရာအခက်အခဲလည်း မရှိ။ လူများစွာ အလွယ်တကူဝယ်ယူအသုံးပြုနိုင်သော အစီးအနင်းဖြစ်သည်။

စကားပြန်အဖြစ် တာဝန်ယူကူညီဆောင်ရွက်နေသော အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခ မစ္စတာယန်းသည်ပင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ရှိရာ ရွှေကြယ်ပွင့်ဟိုတယ်သို့ လာသောအခါ စက်ဘီးစီး၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဖွဲ့နှင့်ဆုံမိမှ စက်ဘီးကို ဟိုတယ်မှာထားခဲ့ပြီး မော်တော်ကားနှင့် လိုက်ပါခဲ့သည်။

စက်ဘီးစီးသူများ၍ ဘတ်စ်ကားများတွင် လူများ ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေခြင်း မရှိတော့ပါ။ မိန်းကလေးများမှာလည်း လှလှပပဝတ်စားဆင်ယင်၍ စက်ဘီးစီးနေကြပါသည်။

ကျားမကြီးငယ်ရွယ်လတ်မရွေး အဝတ်အဆင် အရောင်အသွေးစုံစွာ စက်ဘီးရေစီးတွင် မျောပါနေကြသည်မှာ ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။

မည်သည့် အချိန်ကြည့်ကြည့် လျော့နည်းပြတ်သွားသည်ဟု မရှိပါ။ မြစ်ရေအစဉ်မပြတ် စီးဆင်းသလို စက်ဘီးတန်းကြီး အရှိန်မှန်စွာ ရွေ့လျားနေပါ၏။

www.foreverspace.com.mm

ဈေးဆစ်နည်း

ဈေးများမှာ စည်ကား၍ တရုတ်ပြည်ထွက်ပစ္စည်းများနှင့် အဝတ်အထည်များစွာ ရှိသကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားဖြစ်ပစ္စည်းများလည်း ရောင်းဝယ်နေကြသည်။ ဈေးလမ်းများမှာ ကျယ်၍ ရှင်းလင်းသည်။ ရှုပ်ထွေးညစ်ပတ်ခြင်း မရှိသည်က သဘောကျစရာ။ ဆိုင်ရှေ့၊ ဆိုင်ဘေးမှာ ပစ္စည်းများ ချပုံထားခြင်းလည်း မရှိပါ။

ကုန်တိုက်ကြီးများက ခေတ်မီအဆင့်မြင့်စွာ ခမ်းနားသည်။ အချို့သော ကုန်တိုက်ကြီးများမှာ ကားလမ်းကျော် ကုန်းတံတားကြီးများမှတစ်ဆင့် တိုက်ရိုက်ဝင်သွားနိုင်သည်။ ပစ္စည်းမျိုးစုံပေါများစွာ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ အရောင်းကောင်တာများတွင် အရောင်းမိန်းကလေးများ၊ ယောက်ျားလေးများ ရှိနေကြသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်

www.foreverspace.com.mm

ကြပါ။ အင်္ဂလိပ်လို ပြော၍လည်း နားမလည်ကြပါ။

ကုန်ပစ္စည်းများမှာ ဈေးနှုန်းကို တရုတ်လိုရာ အင်္ဂလိပ်လိုပါ ကပ်ထားသည်။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှာ သဘောကျသောပစ္စည်းကို တွေ့လျှင် ဝယ်ချင်သည်။ သို့သော် စကားပြန် မစွတာယန်းက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်အနားမှာ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့်အတူ ရှိနေသည်။ ဦးမြင့်ဌေးက နံရံကပ်နာရီ ဝယ်ချင်သောအခါ မစွတာယန်း အပြေးအလွှားသွားရသည်။ ကိုဝင်းဇော်ကလည်း ရှုပ်အင်္ကျီဆိုင်မှ လှမ်းခေါ်နေပြန်သည်။ မစွတာယန်း ပြေးရပြန်သည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးလှထွန်းနှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးမှာ စကားပြန်မရှိ၍ ဘာမျှ ပြောမရ အခက်ကြုံနေကြပြန်၏။

ပစ္စည်းဝယ်သည်ကလည်း ကိုယ့်အကြိုက် သူ့အကြိုက် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က မတူ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးကျော်နိုင်နှင့် ကိုအောင်ဆွေမှာ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ကြသည်။

လှည့် ကာ ပတ်ကာ ဟောင် သံ ပေး၍ မျက်လုံးရဲရဲတောက်နေသော ပန်းရောင်ခွေးရုပ်လှလှလေးကို ကိုအောင်ဆွေ သဘောကျသည်။ ဝယ်ချင်သည်။ ကပ်ထားသော အင်္ဂလိပ်လို ဈေးနှုန်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက် သည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးယွမ်။

ကိုအောင်ဆွေထံမှာ ယွမ်ငွေများ လဲပြီးသား ရှိသည်။

ဈေးဆစ်၍ ရသလား။ ကိုအောင်ဆွေက ဆစ်ကြည့်ချင်သည်။ စကားပြန် မစွတာယန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တောင်ကူးမြောက်ပြေးလှုပ်ရှားနေရသည်မှာ အားနာစရာ။ ကိုယ်က ခေါ်လျှင် နောက်ဖက် အဝေးကြီးကို ပြန်လာရဦးမည်။

“ဘယ်လို ဆစ်ရင်ရမလဲ. . .”

ကိုအောင်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်သည်။

အိတ်ထဲမှာ စာရွက်နှင့်ဘောပင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အရောင်းကောင်တာမှ မိန်းကလေးကို ခွေးရုပ်ကလေး လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကိုအောင်ဆွေက စာရွက်ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ဆယ့်ငါး ရေးပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေး သဘောပေါက်၍ ပြုံးသည်။ ခေါင်းခါပြရင်း ကိုအောင်ဆွေလက်မှ ဘောပင်ကိုယူ၍ စာရွက်ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း နှစ်ဆယ်ရေးပြသည်။ ဈေးဆစ်၍ရကြောင်း ကိုအောင်ဆွေ နားလည်သွားသည်။

မိန်းကလေးထံမှ ဘောပင်ကို ပြန်ယူပြီး “ဆယ့်ရှစ်” ရေးပြသည်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါ၍ ဆယ့်ကိုးဂဏန်းရေးပြသည်။

ကိုအောင်ဆွေက ဆယ့်ရှစ်ဂဏန်းကိုပင် အမှန်ချစ်ကလေး ထပ်ချစ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိန်းကလေးက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဈေးဆစ်နည်း အောင်မြင်သွားလေပြီ။ ခွေးရုပ်ကလေး ဆယ့်ရှစ်ယွမ်နှင့် ဈေးတည့်သွားသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ဤနည်းဖြင့်ပင် သူဝယ်ချင်သော ပစ္စည်းများကို ဘောပင်ဖြင့် ဈေးဆစ်ဝယ်ယူပါသည်။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အခန်းဖော် ဦးကျော်နိုင်မှာ ကိုအောင်ဆွေ ဆယ့်ရှစ်ယွမ်နှင့် ဝယ်ယူခဲ့သော ခွေးရုပ်ကလေးကို နှစ်ဆယ့်ငါးယွမ်ပေး၍ ဝယ်လာခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

သူက ဈေးဆစ်၍ရမှန်းမသိ။ ကပ်ထားသော ဈေးနှုန်းအတိုင်း ယွမ်ငွေပေး၍ ဝယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေက ဈေးဆစ်၍ရကြောင်း ပြောပြသည်။

“တရုတ်စကားမတတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုဆစ်တာလဲ. . . ဟိုတရုတ်စကားပြန် ဆစ်ပေးတာလား”

ကိုအောင်ဆွေက ဂဏန်းရေး၍ ဈေးဆစ်နည်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ. . . တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဦးကျော်နိုင် သဘောကျသွားသည်။ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ပြန်ပြောပြသည်။

နောင်တွင် ဈေးဝယ်သောအခါ ကိုအောင်ဆွေ၏ ဈေးဆစ်နည်းကို အားလုံး အသုံးပြုကြသည်။

ကူမင်းမြို့မှ အလှအပများ

ကူမင်းမြို့၏ လမ်းမကြီးများမှာ ခေတ်မီကောင်းမွန်လှသည်။ ကားလမ်းကျော်တံတားကြီးများကလည်း ခန့်ညားလှပစွာနေရာများစွာ တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ လမ်းဘေးနှစ်ဘက်မှ အထပ်ပေါင်းများစွာ မြင့်မားသည့် အဆောက်အဦကြီးများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ ဟိုတယ်ကြီးများမှာ လည်း ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အလှအပများဖြစ်သည်။

လမ်းဘေးမှာ သစ်ပင်တန်းလေးများကတော့ မျက်စိအေးစရာ အထူးသဖြင့် စွဲမက်စရာအလှအပမှာ သွားလေရာတိုင်းတွင် မြင်တွေ့နေရသော မိန်းမချောလေးများ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး အခြေအနေကလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေပြီဖြစ်၍ လှပတင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်နိုင်ကြသည်။

အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စကတ်ဝတ်ဆင်သူ

များသည်။ စကတ်တို၊ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ဆင်သော တရုတ်မလေးများ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အေးသောဒေသလည်းဖြစ်၍ တရုတ်မလေးများ၏ အသားအရေမှာ ဖြူဖွေးနေကြသည်။ မိန်းကလေးတိုင်းပင် ကိုယ်နေဟန်ထားကလည်း သွယ်သွယ်မြင့်မြင့် အချိုးအဆစ် တင့်တယ်စွာ လှပကြသည်။ အားလုံးပင် ပါးမို့မို့လေးများမှာ ပန်းနုရောင်သမ်းနေကြသည်။

ကုန်တိုက်ထဲမှာ ကောင်တာနောက်တွင် တွေ့မြင်ရသော မိန်းကလေးတိုင်း ချောသလို၊ ဈေးထဲမှာ၊ လမ်းဘေးမှာ တွေ့မြင်ရသော မိန်းကလေးတိုင်း ချောသည်။ စက်ဘီးစီးသွားကြသော မိန်းမချောလေးများမှာလည်း ကြော့ကြော့ကြွကြွရှိလှသည်။

“မလှတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား. . .”

ကိုအောင်ဆွေ စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩစွာ တွေးနေမိသည်။

ကူမင်းမြို့သူလေးများမှာ အသားအရေ အရွယ်အရပ် ပင်ကိုယ် လှရုံမက ပြင်တတ်ဆင်တတ်လည်း ရှိကြသည်။ ကူမင်းမြို့၏ အလှအပများစွာတွင် မိန်းကလေးများမှာ အလှဆုံးနှင့် မျက်စိအအေးဆုံးဖြစ်သည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ

“ကျွန်တော်တော့ဗျာ ကူမင်းမြို့သူတွေ မြင်ရတာ မလှတာကို မရှိဘူး. . . အားလုံး လှနေကြတာပဲ”

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က စပြောလိုက်၍ ချွင်းချက်မရှိ သဘောတူကြောင်း ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

www.foreverspace.com.mn

www.foreverspace.com.mn

အင်္ဂလိပ်စကားပိုင်း

နေ့လည်စာကို ရွှေကြယ်ပွင့်ဟိုတယ်တွင် စား၍ ခဏနားကြပြီး နေ့ခင်းနှစ်နာရီတွင် ကျန်ချီရေအိုင်ကြီးသို့ သွားသောအခါ မော်တော်ကား ပေါ်မှာ မိန်းမချောလေး သုံးယောက်ပါလာသည်။

မနက်က ကုန်တိုက်တွင် စကားပြန်တစ်ယောက်တည်းမို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရသောကြောင့် ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းက သူ၏ အင်္ဂလိပ် စာဌာနမှ ကျူတာဆရာမလေးသုံးယောက်ကို ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကောင်းစွာ ပြောတတ်သူများ ဖြစ်သည်။

ကျန်ချီရေအိုင်သို့ရောက်သောအခါ အပျော်စီးမော်တော်လှလှက လေးဖြင့် လေ့လာရေးခရီးစပါသည်။

မော်တော်ပေါ်မှာ ဆက်တီခုံများ၊ စားပွဲများနှင့် ထိုင်ကြရသည်။

၃၀ လယ်တွင်းသားစောချစ်

မစ္စတာယန်းက တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို သူ၏ အင်္ဂလိပ်စာဆရာမလေးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အသက်အကြီးဆုံး ဆရာမလေးကပင် သုံးဆယ်မရှိလောက်ပါ။ သူ့နာမည်က ဇူဇီ။ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးလေးနှင့် ချစ်စရာ။

ကိုဝင်းဇော်က “ရှေးရှက်” ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”ဟု စကားပြော မှားပြောလိုက်၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးက “နီးဟောင်”ဟု ပြင်ပေးသည်။

ကိုဝင်းဇော်က လူလည် လက်ကာပြသည်။

“ကျွန်တော်က သူပြုံးပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ”ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်၍ မိန်းကလေး များပါ အားလုံးရယ်ကြသည်။

ကိုဝင်းဇော် ပြင်တတ်ပြောတတ်၍ အမှားကောင်းဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းရင်းနှီးသွားကြသည်။

မစ္စတာယန်းက ဒုတိယမိန်းကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“လီဆာ. . .”

သုံးယောက်ထဲမှာ အရပ်အနိမ့်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံး လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ လှပါသည်။ ဆံတိုဂုတ်ဝဲလေးနှင့် သွက်လက် ချက်ချာသော ပုံဖြစ်သည်။

“နီးဟောင်. . .”

တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်နှင့် ဦးမြင့်ဌေးတို့ထံမှ ပြိုင်တူထွက်လာကြသောကြောင့် အားလုံး ရယ်ကြရ ပြန်သည်။

မိတ်ဆက်သည်နှင့်ပင် ပျော်စရာကောင်းသော ပေါက်ကွဲရယ်သံ

များ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေ၍ စခြင်း ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။
မော်တော်လေးက ကျန်ချီရေအိုင်ကြီးထဲမှာ ခုတ်မောင်းနေပါပြီ။
ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းက နောက်ဆုံးမိန်းကလေးနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးပါသည်။

“ရဲ့စ်. .”

အားလုံးပင် နှင်းဆီပန်းလေးကို မြတ်နိုးနှစ်သက်စွာ ကြည့်နေမိ
ကြသည်။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် နှင်းဆီပန်းနှယ် လှပသော မိန်းကလေး
ဖြစ်သည်။

အားလုံးထဲမှာ အသက်ကလည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်ဟန်တူပါသည်။
ရုပ်ကလည်း အလှဆုံးဖြစ်သည်။ မြင့်လွန်းခြင်း၊ နိမ့်လွန်းခြင်း၊ ပိန်လွန်း
ခြင်း၊ ဝလွန်းခြင်း အပြစ်ကင်းသည်။ အသားအရေက ဖြူဖွေးနုညက်ပြီး
ပါးပြင်နှစ်ဖက် သိသာစွာ နီမြန်းနေသည်။

သူ့ဆံပင်ရှည်လေးကို လေတိုး၍ ဝေ့ဝဲနေ၏။
ဦးကျော်နိုင်က အခန်းဖော် ကိုအောင်ဆွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။
ကိုအောင်ဆွေက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နီးဟောင်. .”

ဦးကျော်နိုင်နှင့် ကိုအောင်ဆွေထံမှ ပြိုင်တူထွက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

“နီးဟောင်. . .”

ရဲ့စ်က ပြန်နှုတ်ဆက်ပါသည်။
စတင်တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက်ပြီးကြသည်နှင့် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်ဆို
စကားနှင့်အညီ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသွားကြပြီ။

မော်တော်ဘုတ်လေးက ကျန်ချီရေအိုင်ကြီး၏ ရေပြင်ပေါ်မှာ
စက်သံမှန်မှန်ခုတ်မောင်းပြေးသွားလျက်

ညာဘက်ခြမ်းမှာ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာ စက်ရုံများစွာကို
တွေ့မြင်ရသည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ လုပ်သားသူရဲကောင်းများ အပန်းဖြေ
စခန်းရှိသည်။ ရှေ့ဆီမှာ ဝက်စတန်ဟီးလ်တောင်ကြီး မြင့်မြင့်မားမား
ကာဆီးနေသည်။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှာ ရှုခင်းများကို လေ့လာရင်း ဆရာမ
လေးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေကြပြီ။

ဤခရီးကတော့ ကိုဝင်းဇော်၏ လေ့လာခရီးဟု ဆိုလောက်သည်။
သူက အင်္ဂလိပ်စကားပြောရာမှာ အကျွမ်းကျင်ဆုံးမို့ အင်္ဂလိပ်စာ ကျူတာ
မလေးများနှင့် စကားပြန်ရာတွင် အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်နေသည်။ ခဏ
အတွင်းမှာပင် သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သွားကြသည်။

ဆရာမလေးသုံးယောက်ကလည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်
စွာ ပြောတတ်ကြသည်။

ကိုဝင်းဇော်က ရယ်စရာပါ ပြောတတ်၍ ဆရာမလေးသုံးယောက်
၏ ရယ်သံလှလှလေးများကို မကြာခဏကြားနေရသည်။

ဦးကျော်နိုင်ကလည်း ကောင်းစွာပြောနိုင်ပါသည်။ သူလည်း
ဆရာမလေးများနှင့် အရောတဝင် ရင်းနှီးနေပါပြီ။

စိန့်ပေါလ်ကျောင်းထွက် ဦးမြင့်ဌေးက ဇူဇီကို အအေးဖန်ခွက်
လှမ်းပေးရင်း ဖန်ခွက်လက်ခံယူကြည့်ပြီး ဟောစာတမ်းထုတ်နေသည်။
ဇူဇီက အအေးမသောက်သေးဘဲ သူ့လက်ကလေးကို ဦးမြင့်ဌေးထံ
လှမ်းပေးသည်။ ဦးမြင့်ဌေး အင်္ဂလိပ်လို လက္ခဏာဟောပေးနေသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“အတော်တော့ ဟုတ်နေကြပြီ” ဟု တွေးမိ၍ ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်ပင် တော်တော်ပြောနိုင်၍ တော်တော်ရောနိုင်သည်။ သူ့ကိုတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၍ ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်းနှင့်တကွ ဆရာမလေးများက အရေးပေးကြ ပါသည်။

ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက်သာ ဘေးရောက်နေသည်။ သို့သော် စကားပြောမည့်အရေး စာစီနေရ စဉ်းစားနေရသည်နှင့် သူများက ပြောသွားပြီ။ သူတို့ကြားမှာ စကားမတိုးနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ကိုယ်ပြော မည့်စကား အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်၍ တစ်ဖက်သားနားမလည်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းက ရယ်သွမ်းသွေးမှာကို ပိုကြောက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက်တည်း မော်တော် နောက်ပိုင်းမှ ထိုင်ခုံမှာသွားပြီး စင်ရော်လေးများကို ကြည့်ရင်း စီးကရက် သောက်နေလိုက်သည်။ ရှေ့မှ မြင်နေရသည့် ဝက်စတန်ဟီးလ်တောင်တန်း ကြီးက လွမ်းစရာ။

တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ စကားဝိုင်းဆီမှာ ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ ၍ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့အဖွဲ့ဝင်များမှာ ဆရာမလေးများနှင့် အတော် ပင် ရင်းနှီးနေကြပြီ။

ထိုအချိန်တွင် လီဆာက ကိုအောင်ဆွေထံသို့ မကြာခဏ လှမ်း ကြည့်နေသည်။ ကြည့်ပုံကလည်း “သူ့မှာ တစ်ယောက်ထဲ” ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်နှင့်။

ကျန်သော ဆရာမလေးနှစ်ယောက်နှင့် မြန်မာအဖွဲ့ဝင်လေး ယောက်ကတော့ ရယ်လိုက်မောလိုက်ကြနှင့် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံး ထောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အပန်းဖြေကျွန်းပေါ်မှာ

အပန်းဖြေကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ မော်တော်ရပ်သည်နှင့် ကျွန်းပေါ်သို့ ဆင်းကြရသည်။

ပျော်နေကြသူတို့၏ စကားဝိုင်းလေး ပျက်သွားကတည်းက နှမော့ စရာ။

သူတို့အဖွဲ့က အဆင်းနေရာနှင့် နီး၍ အလျင်ဆင်းကြသည်။ မော်တော်နောက်ဆုံးမှာ ရောက်နေသော ကိုအောင်ဆွေက နောက်ဆုံး မှ ဆင်းရသည်။

မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များနှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများ ကျွန်းလေးပေါ် သို့ လျှောက်သွားကြပြီ။ စကားတွေက အမျှင်မပြတ်သေး။ ရှိစံနှင့်ဇူဇီ တို့လည်း စကားပြောရင်း ပါသွားကြသည်။

အံ့ဩစရာ။ ဆရာမလေး လီဆာက ကိုအောင်ဆွေကို စောင့်နေသည်။ ကိုအောင်ဆွေ မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသောအခါ သူ့လက်ကလေးနှင့် လှမ်းကိုင်ထိန်းပေးသည်။

“ရှေးရှက်”

ကိုအောင်ဆွေက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ လီဆာသဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လီဆာကျွန်းပေါ်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

“လီဆာ. . .”

ဆရာမလေးက သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်ပြ၍ ထပ်ပြီး မိတ်ဆက်သည်။ ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

“အောင်ဆွေ. . .”

ဟု ပြန်မိတ်ဆက်သည်။

“ယောင်ဆေ. . .”

လီဆာ ခေါ်သည်က မမှန်။

ကိုအောင်ဆွေ အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်ပြားလေး ထုတ်ပေးပြီး “အောင်ဆွေ”ဟု ပီပီသသထပ်ပြောသည်။

ဆရာမလေးက လိပ်စာကတ်ပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော နာမည်ကို ကြည့်ပြီး “အောင်ဆွေ”ဟု ပီပီသသ ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြ၍ နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးမိကြသည်။

လီဆာသည် ရှိစလောက် မလှသော်လည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ချောမောလှပသော မိန်းမလေးဖြစ်သည်။ မျက်နှာဝိုင်း၍ မျက်လုံးလေးများက ကြည်လင်တောက်နေသည်။ သူဝတ်ထားသော အနွေးထည်

နံ့သာရောင်လေးမှာ သူနှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။

သူ့အပြုံးလေးက ကြင်နာမှုပါ၍ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

“ကူမင်းကို လာရတာ ပျော်ရဲ့လား”

လီဆာက အင်္ဂလိပ်လို မေးသည်။ ကိုအောင်ဆွေ နားလည်ပါသည်။

ပျော်ပါကြောင်း၊ ကူမင်းကို သဘောကျပါကြောင်း ကိုအောင်ဆွေ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ပျော်တယ်သာဆိုတယ် မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို လွမ်းနေသလိုပဲ”

လီဆာပြောသည်ကို နားလည်၍ ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျော်ပါတယ်”

ကိုအောင်ဆွေက အခိုင်အမာထပ်ပြောသည်။

“ပျော်ရင် မော်တော်ပေါ်တုန်းက ငါတို့နဲ့လဲ လာစကားမပြောဘူး၊ ပြီးတော့ စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေတာ မင်းအဆုတ်ရောဂါရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

လီဆာပြောသည် အားလုံး ကိုအောင်ဆွေ နားလည်ပါသည်။

ပြောတတ်သမျှနှင့် ပြန်ရှင်းပြနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ကျန်အဖွဲ့ဝင်များလောက် ကျွမ်းကျင်စွာ မပြော တတ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားကိုလည်း ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်အဖွဲ့ဝင်များမှာ နိုင်ငံခြားကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူး၍ အင်္ဂလိပ်စကားပြော အလေ့အကျင့်ရှိကြကြောင်း မင်းတို့ကလည်း အင်္ဂလိပ်စာဆရာမများဖြစ်၍ ကောင်းကောင်းပြောတတ်တော့ သူတို့နဲ့ ပြောဆိုနေကြတာကို သဘောကျမိကြောင်း၊ ကိုယ်က သူတို့လို မပြောနိုင်

၍ နောက်ဆုတ်ထိုင်ပြီး ကိုယ်လုပ်တတ်တဲ့ စီးကရက်သောက်တာကိုပဲ လုပ်နေရတာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

စကားလုပြောရသည်မဟုတ်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားပြီး ပြောခွင့်ရ၍ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများ ပြောထွက်သွားသည်ကို ကိုအောင်ဆွေ ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩနေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ လီဆာက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၍ ကိုအောင်ဆွေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ငါပြောတာ ဘာတွေများ မှားနေလို့ပါလိမ့်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘာမှ နားမလည်လို့လား”

သံသယစိတ် ဖြစ်ရသည်။

“အခု မင်းပြောချင်တာ အားလုံး ငါနားလည်တယ်၊ ငါပြောတာ တွေလည်း မင်းအားလုံး နားလည်တာပဲ၊ ဒါဆို မင်းနဲ့ ငါ စကားပြော လို့ရပြီပေါ့၊ မင်းပြောတာတွေ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ မှန်လည်း မှန် ပါတယ်။ မမှန်လည်း ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ပြောချင်တာကို နားလည် ရင် ပြီးတာပါပဲ”

လီဆာပြောသည်ကို ကြားရ၍ ကိုအောင်ဆွေ အားတက်သွား သည်။ နားလည်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်ဟု သဘောထား၍ ပြောရဲသွား သည်။

လီဆာက ကိုအောင်ဆွေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးအကြောင်း မေးသည်။ ကိုအောင်ဆွေဖြေနိုင် ပြောနိုင်ပါ သည်။

ခဏအကြာတွင် ရှေ့အဖွဲ့နှင့်ပါသွားသော ရွှိမ်က တစ်ယောက် တည်း ရပ်စောင့်ကျန်ရစ်ပြီး လီဆာကို တရုတ်လို ပြောပါသည်။ လီဆာ

က တရုတ်လို ပြန်ပြောရင်း ကိုအောင်ဆွေနှင့်အတူ ရွှိမ်ရပ်နေရာ ရှေ့ဆီသို့ လျှောက်သွားကြပါသည်။

ရွှိမ်နှင့် လီဆာတို့ တရုတ်လို ဆက်ပြောနေကြရာမှ လီဆာက ရှေ့မှအဖွဲ့ဆီသို့ မီအောင် လိုက်သွားသည်။ ရွှိမ်က နောက်မှာ ကျန်ရစ် သော ကိုအောင်ဆွေနှင့်အတူ လျှောက်လာသည်။ ရွှိမ်ထံမှ သင်းသင်း မွေးသော ရနံ့လေး ကိုအောင်ဆွေ ရလိုက်သည်။

“ကူမင်း လာရတာ ပျော်ရဲ့လား”

ရွှိမ်မေးသံက အေးအေးလေး ကိုအောင်ဆွေက ပျော်ကြောင်း ဖြေသည်။

“ပျော်ရင် ဘာလို့ တို့နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေတာလဲ”

လီဆာမေးခဲ့သော မေးခွန်းကိုပင် ပြန်မေးခြင်းဖြစ်၍ စောစောက ပြောသည့်အတိုင်း ကိုအောင်ဆွေ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အခု မင်းပြောတာ ငါနားလည်တာပဲ ဒီအတိုင်း ပြောပေါ့”

ရွှိမ်ကလည်း အားပေးစကားပြောနေ၍ ကိုအောင်ဆွေပြုံးလိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ”

ရွှိမ်မေးပုံက ရင်းရင်းနှီးနှီး။

“မင်းက အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ဆရာမ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတာ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ငါက အဲဒီလိုတော့ မပြောတတ်ဘူး”

ရွှိမ်က ရယ်သည်။

“ငါ ပြောတာတွေလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက် နားထောင်ရင် ရယ်စရာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ အရေးမကြီး ပါဘူး၊ ရယ်ပစေပေါ့၊ ဘာသာစကားပြောတာ နှစ်ယောက်နားလည်ဖို့ပဲ

မဟုတ်လား”

ကိုအောင်ဆွေ သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရဲ့စစ်က ကိုအောင်ဆွေ၏ အလုပ်အကိုင်ကိုမေး၍ ကိုအောင်ဆွေက ပြောပြရင်း လိပ်စာကတ်ကလေး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အိုး... မင်းက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်နေတာကိုး၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ငါ့စက်ရုံက သေးသေးပါ”

“နောက်တော့ အကြီးကြီးဖြစ်လာမှာပေါ့၊ မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးဆယ့်နှစ် မင်းအသက်ရော”

ကိုအောင်ဆွေက ကိုယ့်အသက်ကို ဖြေရင်း သူ့အသက်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နှစ်ဆယ့်သုံး... ”

အသက်ချင်း ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၍ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

ရဲ့စစ်ကို ကြည့်ရင်း မိန်ကလေးတစ်ယောက်အတွက် နုပျိုခြင်းနှင့် တကွ အလှပန်း အပွင့်လန်းဆုံးအရွယ်ဟု ကိုအောင်ဆွေ နားလည်လိုက်သည်။ သူဝတ်ထားသော ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဘောင်းဘီရှည်မှာ သူနှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။

အပေါ်ပိုင်းမှာ စပွဲရှုပ် အင်္ကျီအဖြူလေး ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်မှ ကုတ်မှာ ဘောင်းဘီနှင့် တစ်ရောင်တည်းဖြစ်၏။ နက်မှောင်သော ဆံပင်က ကျောလည်မှာ ပြန့်ဝဲလျက်

နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ ဆေးဆိုးထားသည်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝ

အတိုင်း နီမြန်းနေသည်။ ပါးပြင်မို့မို့လေးများ ပန်းနုရောင်သမ်းနေသည်က နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးနှယ်။ ဤချစ်စရာမိန်းကလေးနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်တွဲလမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေရသည်က ကြည်နူးစရာ။

အရပ်ကလည်း ခြောက်ပေရှိသော ကိုအောင်ဆွေနှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်သည်ပင် နိမ့်လွန်းမနေ အဆင်ပြေပြေရှိသည်။

“မင်းက သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ကိုအောင်ဆွေက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီးမှ “ဖျောင့်လျနဲ့”ဟု တရုတ်လိုပါ ပြောလိုက်သည်။

“အိုး... ဟုတ်လို့လား”

ရဲ့စစ်က သဘောကျစွာ ပြန်မေးသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“မင်းလည်း ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

ကိုအောင်ဆွေက သူ့လိုပင် ပြန်ပြောသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ရဲ့စစ်ကလည်း ကိုအောင်ဆွေလိုပင် ပြန်ပြောသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးလိုက်သည်။ ရဲ့စစ်နှင့် တွေ့ရသည်မှာ ခဏအတွင်း ငယ်သူငယ်ချင်းလို ရင်းနှီးနေသည်ကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။

“မင်းနဲ့ အခုလို လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေရတာ ငါသိပ် သဘောကျတာပဲ”

ကိုအောင်ဆွေ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလည်း မင်းလိုပါပဲ”

ရဲ့စစ်က လျှောက်လှမ်းနေရင်းမှ ပြန်ပြောသည်။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် ရှိစစ်တို့ပို၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေပြီ။
အပန်းဖြေကျွန်းပေါ်မှာ လေပြေညှင်းလေးသွေးလျက်။ မြက်ခင်း
လေးက မြစ်စိမ်းရောင် ပန်းပင်များက အပွင့်ဝေ၊ ငှက်ကလေးတွေက
တေးဆို။

အရာခပ်သိမ်းမှာ ကြည်နူးစရာ။

ကိုအောင်ဆွေ ရှိစစ်၏မျက်နှာလေးကို ကြည့်မိရပြန်သည်။

“မင်းပါးလေးတွေက နှင်းဆီပန်းလေးလို နီနေတာ၊ သိပ်လှတာ
ပဲ ရှိစစ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်တယ်”

ရှိစစ်က သူ့ပါးလေးကို ယောင်ယမ်းစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ သဘာဝအတိုင်း နီနေတာလား၊ မင်းဆေးဆိုးထားသေး
လား”

ကိုအောင်ဆွေက ရင်းနှီးခင်မင်စွာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိစစ်က ကိုအောင်ဆွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ
ပြုံးလိုက်သည်။

“သဘာဝအတိုင်း နီတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါက မိန်းကလေးမို့လား
လှချင်တယ်လေ၊ ဆေးလေး နည်းနည်းထပ်ဆိုးထားတယ်”

ရှိစစ်၏ ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ပြောဆိုခြင်းကို သဘောကျ၍
ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးလိုက်သည်။ ရှိစစ်၏ချစ်စရာမျက်နှာလေးကိုလည်း
အလေးအထား ကြည့်နေမိသည်။

“လှပတဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ရဲ့ သာယာတဲ့ ကျွန်လေးတစ်ကျွန်း
ပေါ်မှာ အလွန်လှပတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။
သူမဟာ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်နဲ့တူတယ်။ အဲဒီ ကျွန်းလေးပေါ်မှာ
မိန်းမချောလေးနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း အရိပ်အာဝါသအေးမြတဲ့

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကျွန်းပေါ်က
ပြန်လာ ရတဲ့အခါမှာ ငါ့ရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ အဲဒီကျွန်းလေးပေါ်မှာ
ကျန်နေခဲ့တယ်”

ကိုအောင်ဆွေပြောသည်ကို သဘောကျစွာ နားထောင်ရင်း ရှိစစ်
ကိုအောင်ဆွေဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးလေးများက ဝင်းလက်တောက်ပလျက်

“မင်းက အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်လို့ဘဲ တော်တော့တယ်၊
သိပ်လှတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားတွေပဲ”

ရှိစစ်က ကိုအောင်ဆွေကို ချီးကျူးနေသည်။

“ငါ့ကို အထင်မကြီးပါနဲ့ အဲဒါဟာ ငါရထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်
ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ဒီနေရာလေးမှာ တို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံရတာနဲ့
ကိုက်ညီအောင် နည်းနည်းပြင်ပြီး ရွတ်ပြတာ အဲဒီကဗျာလေးက စတီးလ်
မိုင်ဟာ့ထ်အွန်သီအိုက်(စ်)အော့(ဖ်)ကက်ပရီ. . . တဲ့”

ကိုအောင်ဆွေက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြောပြသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပြောတာကို ငါသဘောကျတယ်”

ရှိစစ်က ကိုအောင်ဆွေကို ချစ်စဖွယ် မော့ကြည့်ရင်း ပြောဆို
ပါသည်။

“ဪ. . . ရှိစစ်ရယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ရင်ထဲမှာ မြည်တမ်းမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမျှလှပသော မိန်းကလေးနှင့် ဤသာယာလှပသော
ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံဆည်းရသည်။

တိုတောင်းလှသော တွေ့ဆုံမှုလေးအတွင်းမှာ မထင်မှတ်နိုင်
အောင် ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။

အိပ်မက်တစ်ခုလေလားဟု သံသယဖြစ်စရာ။
ရိုစ်၏မျက်နှာလေးကို ထေးကြည့်မိရင်း ကိုအောင်ဆွေ သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်မိပါသည်။

ဂိုးလ်ဒင်ပီးကော့ဟိုတယ်မှ ညစာစားပွဲ

ညတွင် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက
မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ဂိုးလ်ဒင်ပီးကော့ဟိုတယ်မှာ ညစာကျွေး
ပါသည်။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ
တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများအသင့်စောင့်ကြိုနေ
ကြသည်။ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းနှင့်အတူ ဆရာမလေးသုံးယောက်ကို
လည်း ဖိတ်ထားသည်။

မတွေ့ဆုံရသေးသော ကုန်သည်ကြီးများ၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့်
ဟိုတယ်အဝင်မှာပင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မစ္စတာရှောင်ရင်မိတ်ဆက်ပေး
သည်။ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်း စကားပြန်လုပ်ပေးနေရသည်။

ပြီးသည်နှင့် ထမင်းစားပွဲမစမီ ဟိုတယ်အတွင်းမှ အရောင်းဆိုင်ခန်းများ လှည့်လည်ကြည့်ရသည်။ စကားပြန် ဆရာမလေး သုံးယောက်နှင့် မြန်မာအဖွဲ့ ရောထွေးသွားကြပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုအောင်ဆွေ ဘေးရောက်သွားပါသည်။

ဟိုတယ်အတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသံများ ကြားနေရသည်။ ဦးကျော်နိုင်နှင့် ဇူဇီက တစ်တွဲဖြစ်သည်။ ရို့စ်ကတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်၊ အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူး ကိုဝင်းဇော်နှင့်အတူ ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်ကြီးများ၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကလည်း မြန်မာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလျက်-

ကိုမြင့်ဌေးနှင့် လီဆာကတော့ ကုန်သည်ကြီးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တစ်ခုမှာ မေးရင်း မြန်းရင်း ကျန်ရစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်သည်။

“အကူအညီပေးဖို့ လိုပါသလား”

ဘေးမှ အင်္ဂလိပ်လို ပြောဆိုသည်ကို ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းနှင့်အတူ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး။

“မလိုပါဘူး၊ ရပါတယ်”

ကိုအောင်ဆွေ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ကြည့်ချင်သည်။

သို့သော် တရုတ်လုပ်ငန်းရှင်က ကိုအောင်ဆွေ၏ လုပ်ငန်းအကြောင်းမေးသည်။ ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်း၏ အကူအညီနှင့် သူ့အလုပ်အကြောင်း၊ ကိုယ့်အလုပ်အကြောင်း မေးကြပြောကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် စကားပြောသူမှာ အထည်အလိပ်စက်ရုံ

လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်၍ ကိုအောင်ဆွေအတွက် အတော်ဟန်ကျသွားသည်။ သိချင်သည်များစွာကို မေးခွင့်ရသည်။ စိတ်သဘောကောင်း၍ ရင်းနှီးခင်မင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မေးသမျှကို စေတနာနှင့် ပြည့်စုံစွာ ရှင်းပြပေးသည်။ သူ့အမည်က လျှူရှောက်ယီ။ ကိုအောင်ဆွေက ရင်းနှီးခင်မင်စွာ လျှူ ဟုခေါ်သည်။ ကိုအောင်ဆွေထက် အသက် ၅ နှစ်သာ ကြီးသည်။

ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုအောင်ဆွေနှင့် လျှူ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။

ရှေ့ဆီမှာ မီးရောင်တဖျတ်ဖျတ် လင်းလက်သည်များ မကြာခဏ ထွက်ပေါ်နေ၍ ကိုအောင်ဆွေ စကားပြောရင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမလေးများနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အစကတော့ အဖွဲ့လိုက်၊ နောက်တော့ ငါးယောက်တစ်တွဲ၊ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများ၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ လုပ်ငန်းရှင်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ မြန်မာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်၊ အတွင်းရေးမှူး ကိုဝင်းဇော်နှင့် ရို့စ်တို့ဖြစ်သည်။ ရို့စ်က ဦးထွန်းမောင်နှင့် ကိုဝင်းဇော်ကြားမှာ။

နောက်တော့ လေးယောက်တစ်တွဲ၊ ကိုဝင်းဇော်၊ ရို့စ်၊ ကိုမြင့်ဌေး၊ လီဆာ။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဘေးရှောင်ပေးရသည်။

နောက်တော့ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လီဆာ၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် ရို့စ်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နေရာတွင် ကိုဝင်းဇော်နှင့် ကိုမြင့်ဌေးက တစ်လှည့်စီ ဝင်ကြပြန်သည်။

www.foreverspace.com.mm

www.foreverspace.com.mm

နောက်တော့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ ရှိန်နှင့် တစ်ယောက်ချင်းစီ တွဲလျက်၊ လီဆာနှင့် တစ်ယောက်ချင်းစီ တွဲလျက်။

နောက်တစ်နေရာမှာ မီးရောင်လက်သည်ကို မြင်ရ၍ ကိုအောင်ဆွေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းဖော်ဦးကျော်နိုင်နှင့် ဇူဇီတို့ နှစ်ယောက်တွဲလျက် ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မလား”

ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်း မေးသည်ကို ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းရမ်း ပြလိုက်သည်။

ခုနှစ်နာရီထိုးခါနီးမှ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင် ကြီးများက ရှေ့ဆောင်၍ ထမင်းစားပွဲခန်းမသို့ သွားကြရသည်။

“ညစာစားပွဲကျရင် မင်းဘေးကခုံမှာ ငါထိုင်မယ်”

ဘယ်အချိန်က ဘေးနားရောက်လာသည်မသိ ရှိန်အသံကြားမှ ကိုအောင်ဆွေ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“မင်းတို့ဝိုင်းမှာ ငါထိုင်ခွင့်ရတယ်၊ မင်းဘေးမှာ ထိုင်မယ်”

ရှိန်က ထပ်ပြောနေပြန်သည်။ ပြောသည့်လေသံက ခပ်တိုးတိုး

“ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့အဖွဲ့ဝင်တွေက မင်းကို သူတို့ ဘေးမှာ ထိုင်ဖို့ ပြောကြမှာပါ။ အဲဒါဆိုရင် ငါက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ ဘာမှ ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုအောင်ဆွေက စိတ်အားလျော့စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ မင်းက မင်းညာဘက် ဘေးခုံသာ လွတ်နေအောင် လုပ်ထားလိုက်”

ရှိန်က ပြောပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှ ဦးထွန်းမောင်တို့ ကိုဝင်းဇော်တို့ နောက်သို့ အမှီလိုက်သွားသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မြန်မာအဖွဲ့ ထိုင်ရသော စားပွဲမှာ အလယ် ဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံးစားပွဲလည်း ဖြစ်သည်။ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးသုံးဦး၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးသုံးဦးနှင့် ကြားညှပ်ထားရန် စကားပြန်လေးဦးဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က ထိပ်ဆုံးမှာ သူ့ဘယ်ဘက် တစ်ခုံကျော်မှာ တရုတ်ကုန်သည်ကြီး၊ သူ့ညာဘက်တစ်ခုံကျော်မှာ တရုတ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီး။

“ခမ်းမွန်း... ရှိန်... ထိမ် သစ်စ ဆိ(ထ်)”

ဦးထွန်းမောင်က ရှိန်ကို သူ့ညာဘက်မှာ ထိုင်ရန် လှမ်းခေါ်သည်။

“အိပ်ကျွတ်မိ... ဂျပ်စအေမိုးမင့် ပလိပ်(စ်)”

ရှိန်က တောင်းပန်းပြီး ရေချိုးခန်းရှိရာဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက် သွားသည်။

“အိုကေ... နိုးပရော်ဘလမ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်းက ဦးထွန်းမောင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အိုကေ... အိုကေ... ဝဲရီးဂွတ်ထ်”

ဦးထွန်းမောင် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို၍ မစ္စတာယန်းကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေသည်။

ကိုဝင်းဇော် လှမ်းခေါ်သည်ကိုလည်း ရှိန်က လက်ကာပြု၍ ရေချိုးခန်းအိမ်သာခန်းဆီသို့ လှမ်းပြုပြီး ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေသည်။

မြန်မာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးကြားမှာ လီဆာက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးကျော်နိုင် ဘေးမှာတော့ ဇူဇီရိုနေပြီ။

“အာဂလူ”

ကိုအောင်ဆွေ စိတ်ထဲက ခိုးကျူးလိုက်သည်။ သူ့ပါတနာကို သူ့ဘေးမှာ ရအောင် ကုတ်ထားနိုင်သည်။

ကိုဝင်းဇော်ကတော့ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးနှင့် လုပ်ငန်းရှင်နှစ်ဦး မှာ ညပ်နေပြီ။

ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ထိုင်ရသည်က ညာဘက် အစွန်ကျသည်။ သူ့ညာဘက်ဘေးမှ ခုံပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တင်ထား လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာလျူ ရောက်လာ၍ ကိုအောင်ဆွေက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်တင်ထားသော ခုံဘေးမှ ခုံတွင် ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ လျူက ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဝင်ထိုင် သည်။

ဘေးမှ ခုံကို ကွက်လပ်ကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုက်နိုင် ပြီ။

“ဘယ်သူမှ လာမထိုင်ပါစေနဲ့ဗျာ”

စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိခြင်းဖြစ်၏။ လာထိုင်လျှင် တားမြစ် ရန် ရှင်းပြနိုင်သော အကြောင်းမရှိ။

ထမင်းစားခန်း၏ ရှေ့ဘက်တွင် ကပွဲစင်မြင့်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ အားလုံး နေရာတကျ ထိုင်မိကြသည်နှင့် ကပွဲစတင်ပါသည်။

ကပွဲပါမှန်း လုံးဝမသိ။ စားရင်းသောက်ရင်း ဟိုတယ်မှ ပြသော ကပွဲကို ကြည့်ရဦးမည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ။ ကိုအောင်ဆွေ သဘောကျနေ သည်။

စင်မြင့်ထက်မှာ မီးရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေပြီ။

ပထမဆုံး အစီအစဉ်မှာ မိန်းမချောလေး ငါးယောက်၏ အက

ဖြစ်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသည်က ပါးလွှာသော အသားကပ်ဘောင်းဘီ တိုလေးများနှင့် အင်္ကျီပါးပါးလေးများ ဖြစ်သည်။ အလယ်မှ မိန်းကလေး မှာ အချောဆုံးဖြစ်၍ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကနေသော မိန်းကလေးတိုင်းမှာ ထူးခြားစွာ လှနေကြ၏။ ကပွဲ ကလည်း ကိုယ်ခန္ဓာအလှကို ထင်ရှားစေသော အပြု။

အားလုံး၏ မျက်လုံးများမှာ ကပွဲစင်မြင့်ဆီသို့ စူးစိုက်လျက်။ ကနေသော မိန်းကလေးများမှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။

မီးရောင်ကလည်း အမျိုးမျိုးပြောင်း၍ ကချေသည်မလေးများ၏ ညှို့ငင်ဖမ်းစားမှုကို အထောက်အကူပြုနေသည်။

ခေါင်းဆောင်မိန်းကလေးပုံက တမူထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်အား အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေ၏။

“ကြည့်လို့ ကောင်းလား”

ဘေးမှ တီးတိုးပြောသံကြား၍ ကိုအောင်ဆွေ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ရှိစွဲ”

ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းပင် မသိလိုက်။ ကိုအောင်ဆွေ၏ ညာဘက်ခုံမှာ ရှိစွဲက နေရာတကျထိုင်လျက်။ ကိုအောင်ဆွေအိတ်က ရှိစွဲပေါင်ပေါ်မှာ။

ရှိစွဲကိုပါ မေ့သွားသည့်အတွက် ကိုအောင်ဆွေ ကိုယ့်ဘာသာ မကျေနပ်မိ။ ဝင်ထိုင်သည်ကို မသိလိုက်၍ ဆီးကြိုခြင်းလည်းမပြုလိုက်မိ။ ရှိစွဲကို အားနာစိတ် ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ရှိစွဲက ဘာမှ မဖြစ်။ နားလည်မှု ရှိသည်။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကိုအောင်ဆွေပင် မသိ၍ အခြားသူများ လည်း ရှိစင်လာသည်ကို သိမည်မထင်။

“ကောင်းတယ် ငါ့ဘေးမှာ ရှိစင်ထိုင်နေပြီ”
ကိုအောင်ဆွေ ဝမ်းသာနေမိသည်။

ခေါင်းဆောင်ကချေသည်မသည် ကျွမ်းကျင်စွာကရင်း ပရိသတ် အားလုံးကို ဝေ့ဝဲ၍ ကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝင်းလက်တောက်ပ ၍ ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“အကပြီးခါနီးပြီနော်၊ ပြီးရင် အလယ်မှာရှိတဲ့ ကချေသည်မက သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ လည်ဆွဲကို ဧည့်သည်တွေဆီ ပစ်ပေး လိမ့်မယ်”

ရွှစ်က ကိုအောင်ဆွေကို တိုးတိုးပြောပြနေသည်။
ကချေသည်မ၏ အကြည့်တစ်ချက် ဝေ့ဝဲသွားပြန်၏။

“ငါထင်တယ်၊ မင်းဆီ ပစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းမိအောင် ဖမ်း၊ အဖိုးတန်တယ်၊ ပြီးတော့ လာဘ်ကောင်းတယ်၊ ဂုဏ်ယူစရာလည်း ဖြစ်တာပေါ့”

“မင်းက သူ့ကို သွားပြောထားလို့လား”
ကိုအောင်ဆွေ ရှိစင်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟောဟိုမှာ ပြီးသွားပြီ။ ကြည့်နေ”

ကိုအောင်ဆွေ စင်မြင့်ဆီသို့ အသေအချာကြည့်နေလိုက်၏။
အလယ်မှ ခေါင်းဆောင် ကချေသည်မက သူ့လည်ပင်းမှ

လည်ဆွဲကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ပစ်တော့မယ်၊ သေချာတယ်၊ မင်းကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ရွှစ်က သတိပေးသည်။

မှန်ပါသည်။ ကချေသည်မသည် ကိုအောင်ဆွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆွဲကြိုးကို ပစ်လိုက်သည်။ တန်းလိုက်သည့်လက်။ ကိုအောင်ဆွေထံသို့ တည့်တည့်ပြေးလာနေပြီ။

“ဖမ်းလိုက်”

ရွှစ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုအောင်ဆွေထံ တည့်တည့်ပြေးလာသော လည်ဆွဲသည် ကိုအောင်ဆွေရှေ့မှာ ရှိနေသည့် မော်ထိုင်းပုလင်းကို မှန်ပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်ထံသို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွား သည်။

“ဖမ်းလိုက်လေ”

ရွှစ်က ထပ်ပြောသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ဖြတ်ဖမ်းလိုက်လျှင် ရပါသည်။ သို့သော် အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ထံ သွားနေသော ဆွဲကြိုးကို ဖြတ်ဖမ်းလျှင် ရိုင်းရာကျမည်။ ကိုယ့်လူကြီးကိုယ် မလေးစားရာကျမည်။ ကိုအောင်ဆွေ မဖမ်းဘဲနေလိုက် သည်။ ဆွဲကြိုးက ဦးထွန်းမောင် ရင်ခွင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားသည်။ ဦးထွန်းမောင် ရသွားသည်။

အားလုံးဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ ထိုအထဲမှာ ကိုအောင်ဆွေလည်း ရောယောင်ပါဝင်၍ လက်ခုပ်တီးနေပါ၏။

“မင်းကို ငါကြိုပြောရက်သားနဲ့ ပုလင်းမထိခင် ဖမ်းလိုက်ရင် ရတာပေါ့”

ရွှစ်က မကျေမနပ် အပြစ်တင်သည်။

“ပုလင်းကို ထိမယ်မထင်လို့ပါ။ ကချေသည်မ လက်တည့်တာ

သဘောကျလို့ ငါ့ရင်ဘတ်လာမှန်တာကို စောင့်နေတာ”
 ကိုအောင်ဆွေက ရှိစံကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းချက်ပေးသည်။
 “ဒါဆိုရင် ပုလင်းထိပြီးတော့ ဖမ်းလိုက်ရင် ရရက်သားနဲ့ ဘာလို့
 မဖမ်းတာလဲ”
 ရှိစံက မကျေနပ်သေး။
 “ပုလင်းထိပြီးတော့ လမ်းကြောင်းက ငါတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဆီ
 ပြောင်းသွားပြီလေ။ ငါဖမ်းလိုက်ရင် မကောင်းတော့ဘူး၊ ကိုယ့်အဖွဲ့
 ခေါင်းဆောင်ကို မလေးစားရာ ကျမှာပေါ့”
 ကိုအောင်ဆွေ၏ ရှင်းလင်းချက်ကို ရှိစံလက်ခံသွားဟန်တူပါ
 သည်။
 “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူဆင်းလာလိမ့်မယ်၊ မင်းကို တစ်ခုခုပေးလိမ့်
 မယ်”
 “ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”
 ရှိစံနှစ်သိမ့်အားပေးနေသည်ထင်၍ ကိုအောင်ဆွေက ပြန်ပြော
 လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 သို့သော်
 ရှိစံပြောသည်မှာ မှန်နေသည်။ ကချေသည်မ စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ
 နေပြီ။ အားလုံး၏ အကြည့်များက ကချေသည်မထံ ရောက်နေ၏။
 မြန်မာအဖွဲ့ရှိရာ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကိုအောင်ဆွေ၏ ဘေးသို့
 ရောက်သည်နှင့် ရပ်လျက် သူ့လက်မှ ငွေလက်ကောက်ကို ချွတ်ပေးသည်။
 ကိုအောင်ဆွေ မတ်တပ်ရပ်လျက် လက်ခံရယူလိုက်သည်။
 စောစောကထက်ပင် ပို၍ ကျယ်လောင်သော လက်ခုပ်ဩဘာသံ
 များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအထဲတွင် ရှိစံလည်း ပါသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာ
 သော အပြုံးများနှင့် ကချေသည်မက ကိုအောင်ဆွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
 ပြီး စင်မြင့်ဆီသို့ ပြန်သွားပါသည်။
 “ဒါက ပိုအဖိုးတန်ပါတယ်”
 ကိုအောင်ဆွေက ရှိစံကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ၏။
 “ဘာလို့ ကြည့်နေတာလဲ”
 ထူးခြားသောအကြည့်ကို ရှိစံက သိသည်။
 “ဒါတွေကို မင်းက ဘာလို့ ကြိုသိနေတာလဲ”
 “ဒီဟိုတယ်မှာ ဒီလိုဧည့်ခံပွဲမျိုးကို အရင်က နှစ်ခါတက်ဖူးလို့
 သူတို့သဘာဝကို ရိပ်မိနေတာပါ။ သူတို့ ဘယ်လိုလူကို စိတ်ဝင်စားတယ်။
 ဘယ်လိုလုပ်တတ်တယ် ဆိုတာပေါ့”
 ရှိစံ၏အဖြေကို သဘောကျ၍ ကိုအောင်ဆွေ ကျေနပ်စွာ
 ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 ကပွဲ ပထမအစီအစဉ်ပြီးသည်နှင့် စားပွဲထိုးများက ဧည့်သည်
 များရှေ့မှ ဖန်ခွက်များတွင် မော်ထိုင်း၊ ဘီယာ၊ အချိုရည်နှစ်သက်ရာ
 ထည့်ပေးသည်။
 နိုင်ငံခြားအရက် ကြိုက်လျှင်လည်း ဝီစကီထည့်ပေးသည်။
 ကိုအောင်ဆွေကတော့ တရုတ်ပြည်မှာ ဝီစကီမသောက်ချင်။ မော်ထိုင်း
 ကို ထည့်ခိုင်းသည်။ မော်ထိုင်းကို တရုတ်ပြည်မှ ထွက်သည်။ ကမ္ဘာကျော်
 အရက်ဖြစ်သည်။ တကယ်ကောင်းသော အရက်ဖြစ်သည်ကိုလည်း
 ကိုအောင်ဆွေ သိထားသည်။
 စားပွဲပေါ်မှ စားဖွယ်ရာများအလယ်တွင် ဂိုးလ်ဒင်းပီးကော့
 ဟိုတယ်၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အသားအသီးဟင်းလျာများကို

ဒေါင်းရုပ်သဖွယ် လှပစွာ ပြုလုပ်ထားသည်။ ကနေသော ဒေါင်းအမြီးမှာ သခွားသီးကို အနုပညာမြောက်စွာ လှီး၍ ပုံဖော်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအချိန်အထိ ကနေသော ဒေါင်းမှာ ပုံမပျက် ကလျက် လှပနေဆဲ။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ကပွဲအစီအစဉ်များကို ဆက်လက် တင်ဆက်နေပါသည်။

“မင်းလက်ယေစမ်း”

ရို့စ်က အမိန့်ပေးသံနှင့် ကိုအောင်ဆွေ၏ လက်ကို တောင်းနေသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ပေးသော လက်ကို ရို့စ်က သူ့လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အို. . . အေးစက်နေတာပဲ၊ အခုန မင်းလက်နဲ့ ထိလိုက်မိကတည်းက သတိထားမိတယ်၊ နွေးလာအောင် ငါဆုပ်ပေးမယ်”

ရို့စ်က သူ၏ ဖြူနုသော လက်ချောင်းလေးများနှင့် ကိုအောင်ဆွေ၏ လက်ကို ဆုပ်ပေးပါသည်။ သူ့လက်ကလေးက နွေးထွေးနေသည်။

“ဪ. . . ရို့စ်ရယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ခံစားနေရသည်။ သွေးခုန်နှုန်းကလည်း စည်းချက်မြန်နေသည်။

ကူမင်းမြို့၏ ရာသီဥတုက အေးလွန်းသော်လည်း ကူမင်းမြို့သူလေး၏ ကြင်နာမှုကြောင့် ကိုအောင်ဆွေမှာ နွေးထွေးရပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ရို့စ်၏ ကြင်နာယုယမှုကို ဆက်လက်၍ ကျေနပ်စွာ ခံယူနေချင်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်းရှိသော မိန်းကလေးကို အားနာမိသည်။

“ရပါပြီ ရို့စ်ရယ်၊ ငါ မော်ထိုင်းနှစ်ပက်လောက် သောက်ပြီးရင်

လက်တွေ နွေးသွားမှာပါ”

“ခဏငြိမ်ငြိမ်လေးနေဦး၊ ဒီလောက်အေးနေတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ရို့စ်က ဆက်ပြီး ဆုပ်ပေးနေသည်။

ကိုအောင်ဆွေက အဖွဲ့ဝင်များ မြင်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ သို့သော် တော်ပါသေးသည်။ လက်နှစ်ဖက်မှာ စားပွဲ၏ အောက်ဖက်မှာ မို့ အဖွဲ့ဝင်များ မမြင်နိုင်ပါ။

“ကဲ. . ကိုအောင်ဆွေ. . လုပ်ပါဦး. . . ဝမ်းစွေ့ပေါ့. . ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က တာဝန်ပေး၍ ကိုအောင်ဆွေ မော်ထိုင်းခွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။ အားလုံး ခွက်မြှောက်သည်။ မိန်းကလေးများပါ အချို့ရည်ခွက်များနှင့် ပါဝင်ကြသည်။

“ကျူနီ. . . ကျင်းခန်း ဝမ်းစွေ့. . . ”

ကိုအောင်ဆွေ တရုတ်လို ပြောသည်ကို မကြားဘူးသော မိန်းကလေးများက သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ခွက်ချင်းတိုက်၍ ကြိုက်သလောက် သောက်ကြသည်။

“မင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဲဒါ ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ. . . ”

ရို့စ်က သဘောကျစွာ မေးသည်။

ကိုအောင်ဆွေက မြန်မာပြည်မှာကတည်းက မိတ်ဆွေတရုတ်တစ်ယောက် စကားဆယ်လုံး သင်ပေးလိုက်သည်ကို ပြောပြသည်။

“ဖျောင်လျနဲ့ ဆိုတာလဲ အဲဒီဆယ်လုံးထဲကလား. . ”

ရို့စ်က သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရ၍ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ရို့စ်ကိုကြည့်၍ “ဖျောင်လျနဲ့” ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ရို့စ် ခေါင်းကလေး ငုံ့လျက်

ကိုအောင်ဆွေက ရို့စ်ရှေ့မှာ ပန်းကန်လုံးလေးကို ယူ၍ စားစရာ များ ထည့်ပေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုဝင်းဇော်က လီဆာ၏ ပန်းကန် ထဲသို့ ဟင်းထည့်ပေးနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

အခန်းဖော် ဦးကျော်နိုင်ကို သတိတရ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဇူဇီက သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းထည့်ပေးနေသည်။

“တယ် ဟုတ်ပါလား . . .”

ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးချင်မိသည်။ သို့သော် မပြုံးတော့ပါ။ ရို့စ်ကလည်း ကိုအောင်ဆွေပန်းကန်ထဲသို့ အသားဖက်ကလေးများ ထည့်ပေးနေ၍ ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်၏ပန်းကန်ထဲကိုတော့ သူ့ဘေးမှ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းက ဟင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုအောင်ဆွေက လုပ်ငန်းရှင် မစ္စတာလျူ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းထည့်ပေး၍ ရို့စ်ကပါ လိုက်ထည့်ပေးသည်။ မစ္စတာလျူက “ရှေးရှက်” များစွာနှင့် ကျေးဇူးတင်နေပါသည်။ သူကလည်း ရို့စ်နှင့် ကိုအောင်ဆွေ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများပြန်ထည့်ပေးသည်။ ရို့စ်နှင့် ကိုအောင်ဆွေ “ရှေးရှက်” ရပြန်သည်။ မစ္စတာလျူက ကိုအောင်ဆွေ တရုတ်လိုပြော၍ “ဝမ်စွေ့” လုပ်သည်ကို သဘောကျကြောင်း ရို့စ်မှ တစ်ဆင့် ပြောသည်။ နှစ်ဦးသား ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်၍ “ဝမ်စွေ့” လုပ်ပြီး ထပ်သောက်ကြသည်။ အားလုံးမှာလည်း ကိုယ်နဲ့နီးရာ ဝမ်စွေ့၊ ကံပိတ် လုပ်ရင်း စိတ်ကြိုက်သောက်ကြစားကြရသည်မှာ ပျော်စရာ။ စားပွဲအလယ် တွင် တင့်တယ်စွာ လှပခဲ့သော ဒေါင်းရုပ်ကြီးမှာလည်း ခဏအတွင်းမှာပင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားလေပြီ။

မော်ထိုင်းနှစ်ပက်လောက် သောက်ပြီးသောအခါ ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။

“အို . . . ဟုတ်ပါရဲ့ . . . မင်းလက်တွေ နွေးသွားကြပြီနော်”

ရို့စ်က အံ့သြဝမ်းသာ ပြောရှာသည်။

“မင်းလက်ကလေးတွေ နွေးအောင် ငါပြန်ဆုပ်ပေးမယ်လေ”

ယခုဆိုလျှင် ရို့စ်၏လက်ကလေးက ကိုအောင်ဆွေထက် ပို၍ အေးနေပါသည်။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါက ကူမင်းသူပါ၊ မင်းအစား ပျက်နေပါ့မယ်”

ရို့စ်ငြင်းသော်လည်း ကိုအောင်ဆွေက ရို့စ်၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ပေးနေပါသည်။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် စကားပြန်ကျူတာမလေး ရို့စ်တို့မှာ လူချင်း ရင်းနှီးရုံသာမက နှလုံးသားချင်းပါ ရင်းနှီးနေကြပြီကို နှစ်ဦးသား နားလည် နေကြပါပြီ။

ထမင်းစားပွဲပြီး၍ ပြန်ကြသောအခါ မော်တော်ကားပေါ်မှာ ဆရာမလေးများ ပါလာကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကားရှေ့ပိုင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောကျွမ်းသူတို့၏ စကားပိုင်းမှ ရယ်သံများစွာ ထွက်ပေါ် နေပါ၏။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ ကားနောက်ပိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ကားပြတင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။

ကူမင်းမြို့၏ ညမှာ အလှကြီးလှလျက်။

လမ်းနှစ်ဖက်မှ စက်ဘီးတန်းကြီးများကလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် စီးမျောလျက်။

လုပ်ငန်းဆိုင်ရာဆွေးနွေးပွဲများ

နောက်တစ်နေ့တွင် တရုတ်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်ရသည်။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ကိုယ့်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာအလိုက် တစ်ဦးချင်း ဆွေးနွေးတင်ပြရသည်။ ကြိုတင် ပြီး စာတန်းပြုစုထား၍ ရရှိသော အချိန်အတွင်းမှာ ပြည့်စုံစွာ ဆွေးနွေး တင်ပြနိုင်ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်စာ အင်္ဂလိပ်စကားကျွမ်းကျင်သော ကိုဝင်းဇော်က သူ့စာတန်းကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီး အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ရှင်းလင်းတင်ပြ သည်။ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းက တရုတ်လို ဘာသာပြန်ပေးသည်။

၆၂ လယ်တွင်းသားစောချစ်

ကျန်လေးယောက်ကတော့ မြန်မာလို ရေးထားပြီး မြန်မာစကား နှင့် တင်ပြသည်။ သို့မှသာ ကိုယ်ပြောချင်သည်များ ပြည့်စုံမည်။ မြန်မာ ကိုယ်စားလှယ်များ ပြောသမျှ ကိုဝင်းဇော်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန် ပေးသည်။ ပြီးမှ မစ္စတာယန်းက တရုတ်လို ဘာသာပြန်ရသည်။

မစ္စတာယန်းက သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်၍ ဆရာမလေးများကို ခေါ်မလာတော့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ရို့စ်ကို လွမ်းနေပြီလား”

ဆွေးနွေးပွဲနား၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ အခန်းဖော် ဦးကျော်နိုင်က ကိုအောင်ဆွေနားကပ်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရို့စ်ကို မလွမ်းပါဘူး၊ ဇူဇီကို လွမ်းနေတာ”

“ဓားနဲ့ ထိုးမယ်”

ဦးကျော်နိုင်က ကိုအောင်ဆွေ၏ ဗိုက်ကို ထိုးမည်ရွယ်ပြု၍ နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်နားပြီးချိန်တွင် တရုတ်မိတ်ဆွေများက ပြန်လည်၍ မေးမြန်းခြင်းဖြစ်၏။ မေးခွန်းများကို ကိုယ့်အကြောင်းအရာ အလိုက် ဖြေကြရသည်။

အမေးအဖြေများလေ မစ္စတာယန်း အလုပ်များလေ မနားတမ်း ဘာသာပြန်နေရသည်။ မစ္စတာယန်းပြီးလျှင် ကိုဝင်းဇော်လည်း ပင်ပန်း ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၍ အကျိုးများသော ဆွေးနွေး ပွဲဖြစ်သည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် တရုတ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ ပို၍ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။

နောက်နှစ်ရက်မှာ တရုတ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ဆွေးနွေးတင်ပြ ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ရုံများမှာ ဖိတ်ကြား၍ လုပ်ငန်းရှင်

က လက်တွေ့ပြုပြီး ရှင်းလင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။

မနေ့က မစ္စတာယန်းတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်း၍ လုပ်ငန်းရှင် ကြီးများ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဆရာမလေးများကို ပြန်ခေါ်လာသည်။ သို့သော် လီဆာနှင့် ဇူဇီသာပါလာ၏။ ရို့စ်ပါမလာ။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ကိုအောင်ဆွေ အတွေးပွားရပြီ။

တရုတ်လုပ်ငန်းရှင်များ ရှင်းပြသည်ကို မစ္စတာယန်းက အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးသည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်များ တိုက်ရိုက်နားလည်ကြ၍ ကိုဝင်းဇော်တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်ပေးရန် မလိုပါ။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က ပြန်မေးသောအခါ မစ္စတာယန်းက သူ့တပည့်ဆရာမလေးနှစ်ယောက်ကို အတွေ့အကြုံရအောင် တာဝန်ပေးသည်။

မြန်မာလို မေးလျှင် ကိုဝင်းဇော်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးသည်။ ရို့စ်နှင့် ဇူဇီက တရုတ်လို ဘာသာပြန်ကြရသည်။

လီဆာနှင့် ဇူဇီနှစ်ယောက်၏ အလယ်မှာ ကိုဝင်းဇော်အရေးပါနေသည်။

သူ့ပညာနှင့် သူ့ကျွမ်းကျင်မှုအရ နေရာရခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာအဖွဲ့ရော တရုတ်မိတ်ဆွေများပါ ကိုဝင်းဇော်၏ အင်္ဂလိပ်စကား ကျွမ်းကျင်မှုကို ချီးကျူးကြသည်။

ကိုဝင်းဇော်က လျှပ်စစ်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး အတွေ့အကြုံအရ တရုတ်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ၏ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်များကို ရှင်းလင်းတင်ပြဖြေကြား အကြံပြုဆွေးနွေးသည်များကိုလည်း တရုတ်

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက ကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ကုန်သည်ကြီးများကလည်း သဘောကျသည်။

ကိုအောင်ဆွေ၏ ရင်ထဲမှာတော့ ရို့စ်ဘာကြောင့် ပါမလာသလဲ ဆိုသည်ကို အမေးပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်သူကမှလည်း ရှင်းပြမသွားကြပါ။

ယမန်နေ့ညတွေ့ခဲ့ရသည်က သတိရစရာ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအောင်ဆွေ၊ ခင်ဗျား နှင်းဆီပန်းလေး ဘာလို့ ပါမလာတာလဲ”

အခန်းပြန်ရောက်သည်နှင့် ဦးကျော်နိုင်က မေးသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးလျက်။

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ကိုအောင်ဆွေက မျက်နှာအတည်ဖြင့်

“ကျွန်တော် ဇူဇီကို မေးကြည့်တယ်ဗျ”

“ဘာတဲ့လဲ”

ရုတ်တရက်ဟန်မလုပ်ဘဲ မေးလိုက်မိ၍ ဦးကျော်နိုင် အားပါးတရ ရယ်သည်။ ကိုအောင်ဆွေပါရောရောင် ရယ်ရသည်။

“ရယ်ရတယ်ဗျာ”

ဦးကျော်နိုင်က ရယ်ပြီးမှ ရယ်ရကြောင်း ပြောနေသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

မထူးတော့ပြီမို့ ကိုအောင်ဆွေက ထပ်မေးသည်။

“သူလဲ မသိဘူးတဲ့”

“ဟာ ခင်ဗျားဟာကလဲ”

ပဟေဠိမှာ အဖြေမရှိ ဖြစ်သွား၏။

“ညစာစားပွဲကျရင် ပါချင်ပါလာမှာပေါ့”
ဦးကျော်နိုင်က မျှော်လင့်ချက်ပေးသည်။

“ညစာစားပွဲက ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတဲ့ ညစာစားပွဲလို့
ကိုဝင်းဇော် ပြောတာပဲ”

“ဘယ်လို ထူးခြားမှာပါလိမ့်၊ ဘာတွေ ထူးခြားမှာလဲ”

သို့သော် ကိုယ်မသိသည်ကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ မနေ့ညက
ပိုလ်ဒင်းပီးကော့မှာ စားခဲ့ရသော ညစာစားပွဲလေးကိုသာ ပြန်တွေး၍
ကိုအောင်ဆွေ ကြည်နူးနေလိုက်သည်။

ထူးခြားသော ညစာ

ညနေတွင် ကားလာကြိုသောအခါ ကားပေါ်မှာ ဆရာမလေး များ
မပါ။ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များကလည်း တစ်ယောက်မျှ မပါ။
အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခမစ္စတာယန်း တစ်ယောက်သာ ပါသည်။

“သူတို့အားလုံး ညစာစားမယ့်နေရာက စောင့်နေကြတယ်”
မစ္စတာယန်းက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့အားလုံးဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”
ကိုအောင်ဆွေ တွေးလိုက်မိသေးသည်။ မေးတော့မမေးပါ။
မော်တော်ကား ဟိုတယ်မှ ထွက်လာသည်။

“ညစာစားတဲ့ အခန်းရဖို့က တော်တော်ခက်တယ်”
ကားပေါ်မှာ မစ္စတာယန်းက ဆက်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီအခန်းကို အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ကြိုပြောထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ ကုန်သည်ကြီးများနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မစ္စတာရှောင်ရင်က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆီသွားပြီး ခွင့်တောင်းရတယ်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ကျွေးမှာမို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ‘သူ့အစီအစဉ်ကို တခြားဟိုတယ်တစ်ခု ပြောင်းပေးလိုက်ပါတယ်’

“ဪ...”

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံး မသိသော မမြင်ရသော အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသူကို ကျေးဇူးတင်မိကြသည်။ ထူးခြားသော ညစာစားပွဲကိုလည်း ပို၍ အလေးထားမိကြသည်။

မိမိတို့ ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်များကိုလည်း မသိမသာပြန်ကြည့်မိကြသည်။

ဟိုတယ်မှာကတည်းက ကိုဝင်းဇော် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းအကြံပြုချက်အရ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို လည်စည်းနှင့်တကွ အပြည့်အစုံ ဝတ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လောက် ခမ်းနားတဲ့ ဟိုတယ်မှာ ကျွေးမှာလဲ၊ မနေ့က ကျွေးတဲ့ ဂိုးလ်ဒင်းပီးကော့ဟော်တယ်ထက် ပိုကြီးသလား၊ မနေ့ကထက် ပိုကောင်းတဲ့ ကပွဲတွေ ပါဦးမှာလား”

ကိုအောင်ဆွေ တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

မော်တော်ကားက ကူမင်းမြို့မင်းလမ်းကြီးပေါ်မှာ မောင်းနေသည်။ ကားလမ်းမကြီး၏ ဘေးနှစ်ဖက်မှာတော့ အချိန်မရွေးစီးဆင်းနေသော စက်ဘီးရေစီးကြောင်းကြီးများကို ကိုအောင်ဆွေ သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိသည်။

အတော်လေး ကြာသောအခါ မော်တော်ကားလမ်းမကြီး

မှတစ်ဆင့် လမ်းငယ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ နောက်မကြာမီမှာပင် လမ်းငယ်မှ လမ်းကျဉ်းတစ်ခုသို့ ဝင်သည်။

လူနေအိမ်ခြေ တိုက်ခန်းများမှာ လမ်းမကြီးကဲ့သို့ ခမ်းနားမှု မရှိ။ တိုက်ဟောင်းအိမ်ဟောင်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပို၍ ကျဉ်းသော လမ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ပြန်သည်။ ရှေးခေတ်ပုံ အမိုးအချွန်အကာများနှင့် ဆေးအနီများ ချယ်ထားသော တရုတ်တိုက်အိမ်ကြီးဘေးမှာ မော်တော်ကား ရပ်လိုက်သည်။

“ရောက်ပါပြီ”

မစ္စတာယန်း ခေါင်းဆောင်၍ မြန်မာအဖွဲ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

ကုန်သည်ကြီးများ၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မစ္စတာရှောင်ရင် စောင့်နေပါသည်။

“နီးဟောင်”

“နီးဟောင်”

မြန်မာအဖွဲ့ဝင်အားလုံး “နီးဟောင်” လုပ်တပ်နေကြပါပြီ။

“အားလုံး ရောက်နေကြပါပြီ... ကြပါ”

ကုန်သည်ကြီးများ၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ဦးဆောင်၍ တိုက်ဟောင်းကြီး၏ ဘေးဘက်လှေခါးမှ တက်ခဲ့ကြသည်။

အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်ကြီးမှာ ကျွေးမည်ထင်၍ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံများ ဝတ်လာခဲ့ကြသော မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးစိစိ။

အပေါ်ထပ်ခန်းမကြီးသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းပိုင်း ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ ခေတ်မီခြင်းမရှိ။ ခမ်းခမ်းနားနားလည်း မရှိ။ စားသုံးနေကြသူ

တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ စားပွဲများလည်း မရှိ။
“နီးဟောင်း”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာရောက်၍ ငြီးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့ဆောင်ခေါ်ရာသို့ လိုက်ကြရသည်။

နီရဲသော ခန်းဆီးစတစ်ခုကို ဖယ်လိုက်သည်။ ညစာစားရမည့် အခန်းသို့ ရောက်ပါပြီ။

ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ ရောက်နှင့်နေရာ ယူထားရာမှ မတ်တပ်ရပ်၍ ကြိုဆိုကြသည်။ အပြန်အလှန် “နီးဟောင်း” ပြော၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အခန်းအနေအထားအရ လူ (၁၂) ယောက်သာ ဆန့်ပါသည်။ အားလုံးထိုင်မိကြသောအခါ မြန်မာ (၅) ယောက်၊ အိမ်ရှင်တရုတ် မိတ်ဆွေ (၇) ယောက်။ ဆရာမလေး တစ်ယောက်မျှ မပါ။

စားပွဲပေါ်မှာ ဘာစားစရာမျှ မရှိ။ စီးကရက်သောက်တတ်သူ များက စီးကရက်သောက်ရင်း စကားပြန် မစွတာယန်းမှတစ်ဆင့် အလွှာပ သလွှာပစကားများ ပြောနေကြရသည်။

အခန်းတွင်း ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ မျက်မှောက်ကာလ အပြင်အဆင် မျိုး မဟုတ်။ ရှေးခေတ် တရုတ်နန်းတွင်း အဆင်အယင်များ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဟိုတယ် များမှာ တွေ့နေကျ ခေတ်ပေါ်ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုမျိုး မဟုတ်။ ရှေးခေတ် နန်းတွင်း ဝတ်စုံမျိုး ဖြစ်သည်။

အောက်ခံပန်းကန်နှင့်တကွ ပန်းကန်တစ်ခုစီ တစ်ခါသုံး တူတစ်စုံ စီ လူစေ့လာချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

တရုတ်ရှင်ဘုရင်များ လက်ထက်က ဝတ်ဆင်ထားသော ရှေးဟောင်းတရုတ်ဝတ်စုံဖြစ်ကြောင်း မစွတာယန်းက ရှင်းပြသည်။

ထူးဆန်းနေသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ ခန်းဆီးကတ္တီပါအနီစကို ဖယ်ရှား၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူ့ဝတ်စုံက ပို၍ ထူးခြားသည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း ပို၍ လှသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမျှ ပါမလာ။

သူက အားလုံးကို တရုတ်ရှေးရိုးရာနည်းဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ အလွန်ရိုကျိုး သိမ်မွေ့သော ဟန်ပန်အမူအရာဖြစ်သည်။ သူပြောသမျှကို ပါမောက္ခမစွတာယန်းက ဘာသာပြန်ပေးနေပါ သည်။

“လူကြီးမင်းများ ညစာမသုံးဆောင်မီ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြ ချင်ပါတယ်ရှင်... ”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြပါသည်။ ယခုစားမည့်ဟင်း(မိနူး)ကို တံတားပေါ်မှာ ဖြတ်ကျော်လာသော ဟင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်။ မစွတာယန်းက (Crossing the bridge) ခရော့ဇင်းသဘရစ်ချမိနူးဟု ပြောပါသည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တရုတ်ဘုရင်များ လက်ထက်မှာ ပညာရှင် အမတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ စာမေးပွဲဖြေရပါတယ်။ အဲဒီစာမေးပွဲက အလွန်ခက်ခဲ ပါတယ်။ စာပေပညာရှင်တစ်ဦးက ဒီစာမေးပွဲကို ဖြေနိုင်ဖို့ ကျွန်းလေး တစ်ကျွန်းပေါ်ကို တစ်ယောက်ထဲ သွားနေပြီး နေ့ရော ညပါ စာကျက် ပါတယ်တဲ့”

နေ့ခင်းကျရင် သူ့မိန်းမက အစားအစာ သွားပို့ပေးရတယ်တဲ့။ မိန်းကလေးမှာ ပုံပြောကောင်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေးခေတ်သံနေ

သံထား ဟန်ပန်အမူအရာနှင့် ဇာတ်ကသလို သရုပ်ဆောင်ရင်း ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နားထောင်၍လည်း ကောင်းပါသည်။ ကြည့်၍လည်း ကောင်းပါသည်။ လူအားလုံး မိန်းကလေး ပြောသမျှ လှုပ်ရှားသမျှ အဝေးသား ကြည့်၍ နားထောင်နေကြသည်။

မိန်းကလေးက သူ့ပုံပြင်မှာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆက်ပြောနေပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ မိန်းမက စွတ်ပြုတ်အိုးချက်နေတုန်းမှာ ကြက်မတစ်ကောင် ဥကျင်းထဲမှာ ဥပြီးတာနဲ့ ပျံထွက်လာရင်း ဟင်းချိုအိုးထဲကို ကျသွားတယ်။ မိန်းမလဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဟင်းချိုအိုးကလဲ ပွက်ပွက်ဆူနေတော့ ကြက်မသေသွားတယ်။

နောက်တစ်အိုးပြန်ချက်ဖို့ကလဲ အချိန်မမီတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ကြက်မကိုပဲ အမွေးနှုတ်၊ ခုတ်ဖြတ်ပြီး စွတ်ပြုလုပ်လိုက်ရတယ်။

ကြက်က အဆီများလို့ ဟင်းချိုရေရဲ့ အပေါ်ယံမှာ အဆီတွေ ဝေဝေဖုံးအုပ်သွားတယ်။ မိန်းမလဲ စွတ်ပြုတ်အိုးကို ခံတောင်းနဲ့ထည့် ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သူ့ယောက်ျားရှိရာ ကျွန်းကလေးဆီကို မြန်မြန်လျှောက် သွားတယ်။

ယောက်ျားကတော့ ခါတိုင်းအစားအစာလာပို့ချိန်ထက် နောက်ကျနေလို့ ဗိုက်ကလဲ ဆာနေပြီပေါ့. . . ဒါနဲ့ စာကျက်ရင်းက သူ့မိန်းမလာနေ ကျလမ်းဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေတာပေါ့. . . ”

အဲဒီအချိန်မှာ ခပ်သုတ်သုတ်လာနေတဲ့ သူ့မိန်းမဟာ စမ်းချောင်း လေးပေါ်က တံတားကိုဖြတ်ပြီး လာနေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ စာပေသမားက စာကျက်တာကို နားပြီး မိန်းမကျွေးမဲ့

အစားအစာကို စားဖို့ စောင့်နေပါတယ်တဲ့။

မိန်းမလည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြင်ဆင်ခူးခပ်ကျွေးပါတယ်။

ယောက်ျားက စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုကို သောက်ကြည့်တဲ့အခါ ပူပူ နွေးနွေးနဲ့ချိုပြီး အလွန်အရသာကောင်းတာကို တွေ့ရတယ်တဲ့။ အံ့သြပြီး သူ့မိန်းမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

မိန်းမကတော့ အပြစ်တင်ခံရတော့မှာပဲဆိုပြီး ကြောက်နေရှာတာ ပေါ့။

အရင်ရက်တွေတုံးကဆိုရင် အစားအစာတွေဟာ ဘယ်လိုပဲ ပူပူ နွေးနွေးချက်ပြုတ်ခဲ့ပေမယ့် လာရတဲ့ခရီးက ဝေးတော့ စာပေသမားရှိရာ ကျွန်းလေးပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဟင်းတွေက အေးစက်ပြီး စားလို့ မကောင်း ဘူးတဲ့။

စာပေသမားက မှိတ်ကျိတ်ပြီး စားနေခဲ့ရတာ။ ဒီနေ့တော့ ကြက်အဆီတွေ အပေါ်ကဖုံးနေလို့ စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုက ကျွန်းပေါ်ရောက် တဲ့အထိ မအေးဘဲနဲ့ ပူနေတယ်တဲ့။ စာပေသမားစားလို့ ပြီးတဲ့အထိ စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုက ပူပူနွေးနွေး အရသာရှိနေတာပဲတဲ့။

ဒါနဲ့ စာပေသမားက သူ့မိန်းမကို နောက်နေ့တွေကျရင်လဲ ဒီစွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုမျိုးကိုပဲ ချက်ပြီး ပို့ရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

သူ့မိန်းမလည်း အဆူအပြောခံရမယ်မှတ်နေတာ အဆူအပြော မခံရတော့ ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နေ့တိုင်း အဲဒီလို ကြက်စွတ်ပြုတ် ဟင်းချိုကိုပဲ ချက်ပြီး ပို့ရပါတယ်တဲ့။

စာပေသမားက ကြက်စွတ်ပြုတ်ဟင်းကို သဘောကျလွန်းလို့ နေ့တိုင်း စာကျက်ရာကနေ သူ့မိန်းမလာချိန်ကျရင် လှမ်းမျှော်နေမိတယ် တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ စာမေးပွဲဖြေရတဲ့အခါကျတော့ စာပေသမားဟာက အခက်အခဲဆုံး စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်သွားတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ဘုရင့်နန်းတော်မှာ ပညာရှိအမတ်ကြီး ရာထူးကိုရတော့ မိတ်ဆွေတွေကို ဖိတ်ပြီး ညစာကျွေးတယ်တဲ့။ ဟင်းကတော့ သူ့မိန်းမ လက်ရာ ကြက်သားစွတ်ပြုတ်ဟင်းတဲ့။ တခြားဘာမှ မပါဘူး။

မိတ်ဆွေတွေက ညစာစားကြတော့ ပူနွေးပြီး အရသာထူးတဲ့ စွတ်ပြုတ်ဟင်းကို သိပ်ပြီး နှစ်သက်ကြတယ်။

ဒါနဲ့ ဒီဟင်းကို ဘာဟင်းခေါ်သလဲလို့ မေးကြတယ်။

စာပေသမားလဲ ဟင်းနာမည်ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဘာနာမည်ပြောရရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားတယ်။

သူ့မိန်းမဟင်းလာပို့တိုင်း သူ့လှမ်းမျှော်ကြည့်တဲ့အခါ တံတားပေါ် ဖြတ်ကျော်လာတာ မြင်ရရင် စွတ်ပြုတ်ချိုသောက်ရတော့မယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာမိတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ရုတ်တရက်ပဲ တံတားပေါ် ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ဟင်းလို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

လူကြီးမင်းများ တံတားပေါ်ဖြတ်ကျော်လာတဲ့ ဟင်းကို အခု သုံးဆောင်ကြရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်. . .

ပုံနားထောင်နေသူအားလုံးက ပုံပြောကောင်းသော မိန်းမချော လေးကို လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

မိန်းမချောလေးက ခေါင်းလေးညွတ်ပြီး “ရှေးရှက်”ဟု ကျေးဇူး တင်လိုက်သည်။

ဖျောက်. . . ဖျောက်. . . ဖျောက်. . .

မိန်းကလေး လက်ခုပ်သံဆုံးသည်နှင့် ရှေးခေတ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား

သော မိန်းကလေးများက စားစရာများကို ယူလာပြီး ချပေးပါသည်။

တံတားပေါ်မှာ ဖြတ်ကျော်လာသော စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုက တရုတ် ကြွေအိုးကြီးနှင့် စားပွဲဝိုင်းအလယ်မှာ နေရာယူထားပါသည်။

ကိုယ့်ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ခေါက်ဆွဲပြား၊ ခေါက်ဆွဲလုံး ကြိုက်ရာ ထည့်ပြီး အလယ်ရှိကြွေအိုးကြီးထဲမှာ စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုလိုသလောက် ခပ်ထည့်ကြရသည်။

မှန်ပါသည်။ စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုပေါ်ယံမှာ ကြက်အဆီများ ဝေ့ဝဲ ဖုံးအုပ်နေသည်။ ပူပူနွေးနွေး အရသာရှိရှိ စားရသည်။ စားနေစဉ်မှာ လည်း အေးမသွားပါ။ စားပြီးသည်အထိ ပူနွေးနေဆဲ။ ကြက်သားကလည်း နူးအိန်နေသည်။ လူတိုင်း ကိုယ်ကြိုက်သလောက် ခပ်ထည့်နိုင်ကြသည်။

သို့သော် မြန်မာများအတွက် အခက်တွေ့နေရသည်က ထိုဟင်းချို ကို ဘယ်လို သောက်ရမှန်းမသိ။ ပေးထားသည်ကလည်း ဇွန်းမပါ တူတစ်စုံသာ ဖြစ်သည်။ အလွန်ချိုသော ဟင်းချိုကို ဇွန်းကြီးကြီးနှင့် အားပါးတရ ခပ်သောက်ချင် စိတ်ဖြစ်မိကြသည်။

“ဟင်းချိုရည် သောက်ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုသောက်ရမှာလဲ”

ဦးထွန်းမောင်က သူ့ညာဘက်ဘေးမှ ကိုအောင်ဆွေကို မေးသည်။ ကိုအောင်ဆွေ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ သူလည်း သောက်ချင် သည်။

ထိုအချိန်တွင် တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပန်းကန်လုံးထဲမှ ဟင်းချိုများကို ပန်းကန်စောင်း၍ မော့သောက် နေပါသည်။

“ဟိုမှာ. . .”

ကိုအောင်ဆွေက ဦးထွန်းမောင်ကို ပြလိုက်သည်။

ဦးထွန်းမောင်က သဘောပေါက်သွားပြီ။
 ချက်ချင်းပင် စွတ်ပြုတ်ဟင်းချိုကို ပန်းကန်လုံးလိုက် မော့သောက်
 ကြသည်။ ကုန်သွားတိုင်း အလယ်ကြွေအိုးကြီးထဲမှ ခပ်ထည့်ကြသည်။
 ထူးခြားစွာ စားရသော ညစာဖြစ်ရုံသာမက အလွန်ကောင်းသော
 ညစာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယနေ့ စက်ရုံလေ့လာရေး

ဒုတိယနေ့ စက်ရုံလေ့လာရေးမှာလည်း မစ္စတာယန်းနှင့်အတူ
 လီဆာနှင့် ဇူဇီ ဆရာမလေးရှစ်ယောက်သာ ပါသည်။ ရှိစိပါမလာ။
 “ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်”
 ကိုအောင်ဆွေ သိချင်သည်။
 “ငါ့ကြောင့်လား...”
 သိချင်သော်လည်း မမေးချင်။
 “ငါပြန်တဲ့အထိ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူးလား”
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။
 “အေးလေ ဘဝမှာ တွေ့သူနှင့် ခွဲခွဲရသည်တို့က အများသား
 သံယောဇဉ်မကြီးထွားခင် ရပ်တန်းက ရပ်သွားတာလဲ တစ်မျိုးကောင်း

တာပါပဲလေ”

ကိုအောင်ဆွေ ဖြေသိမ့်စွာ တွေးလိုက်သည်။

မြင်ချင်သူကို မမြင်ရသည်ကတော့ စိတ်မကောင်း။

သို့သော် ဒုတိယနေ့မှာ ကိုအောင်ဆွေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုကို ကြုံရသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းအစီအစဉ်မှာ မစ္စတာလျူ၏ စက်ရုံကို လေ့လာရခြင်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာလျူမှာ အသက် ၄၀ ပင် မရှိလောက်သေး။ ၃၇ နှစ်ခန့် သာ ရှိမည်။ သူ၏ စက်ရုံမှာ အတော်ကြီးသည်။ ကတ္တီပါစများနှင့် အပွင့်ရိုက်ပိတ်စများကို ထုတ်လုပ်သော စက်ရုံဖြစ်သည်။

ကတ္တီပါစမှ တံဆိပ်ကို မြင်သောအခါ ကိုအောင်ဆွေအံ့ဩ ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။ သူ့အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ အသုံးပြုသော ကတ္တီပါစ များသည် လျူ၏ စက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းဇော်နှင့် လီဆာမှတစ်ဆင့် လျူကို ပြောပြသောအခါ လျူဝမ်းသာအားရဖြစ်၍ ကိုအောင်ဆွေ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ရွှေလီမူဆယ် နယ်စပ်ကုန်သွယ် ရေးမှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့လည်း တင်ပို့နေကြောင်း ပြောပြသည်။

ကိုဝင်းဇော်က အားလုံးသိအောင် ပြောသောအခါ မစ္စတာယန်း က တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များ အားလုံးကြားအောင် တရုတ်လို ဘာသာပြန် ပြောလိုက်သည်။

လက်ခုပ်သံဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ထိုနေ့က နေ့လည်စာကို လျူ၏စက်ရုံမှာ စားရသည်။ လျူက မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို စက်ရုံထွက် ပိတ်စကတ္တီပါစများ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ကိုအောင်ဆွေကိုတော့ ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ကတ္တီပါစနှင့်

လုပ်ထားသော ဂျာကင်တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးသည်။

ညစာစားပွဲတွင် လျူနှင့် ရိုးစိမ်း ခင်မင်ခဲ့ကြ၍ ရိုးစိမ်းပါလျှင် ပိုပျော်စရာ ကောင်းမည်ဟု တွေးပြီး ကိုအောင်ဆွေ ရိုးစိမ်းကို လွမ်းလိုက်မိသေးသည်။

စတုန်းဖော်ရက်စိတ်(ကျောက်ဟေဝန်)သို့

ယူနန်ပြည်နယ် ကူမင်းမြို့သို့ ရောက်သူတိုင်း မသွားမဖြစ် အလည်အပတ် သွားရောက်ကြည့်ရသည်မှာ ကမ္ဘာကျော် စတုန်းဖော်ရက်စိတ်(ကျောက်ဟေဝန်)ဖြစ်သည်။

စတုန်းဖော်ရက်စိတ်အကြောင်း ကိုအောင်ဆွေ ဖတ်ဖူးသည်။ ပုံများကိုလည်း မြင်ဖူးသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းက ရောက်ချင်မြင်ချင် စိတ်ကြီးစွာဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုရောက်ရမြင်ရတော့မည်။ ပို၍ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသည်မှာ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ကားပေါ်သို့ တက်ကြသော အခါ ကားပေါ်မှ ဆရာမလေး သုံးယောက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ရှိစိ။

ပါမောက္ခကြီးတော့ လိုက်ပါမလား။ အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ပါဝင်

၈၂ လယ်တွင်းသားစောချစ်

မေးမြန်းရမည်မို့ ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“လာ...လာ... ဒီရှေ့မှာ ထိုင်ကြ. . .”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဦးထွန်းမောင်က ဆရာမလေးများကို အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အဖွဲ့မှ (၅)ဦး လိုက်ပါလာသည်။

ဆရာမလေးများ ရှေ့မှ သွားထိုင်ကြသည်။

ရှေ့ပိုင်း အင်္ဂလိပ်စကားပိုင်းမှ ရယ်သံများ ကြားရဦးမည်။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကားနောက်ပိုင်းမှာ နေရာယူလိုက်သည်။

ဆရာမလေးများကို လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။ ရှိစိနှင့်တော့ မျက်လုံးချင်းပါ စကားပြောပစ်လိုက်သည်။

“လွမ်းလိုက်တာ ရှိစိရယ်. . .” ဟူ၍

မနက် (၈) နာရီမှာ ရွှေကြယ်ပွင့်ဟိုတယ်မှ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ပေါ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ကျယ်သည်၊ ကောင်းသည်။ လမ်းဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိုက်ခင်းများစွာ တွေ့ရသည်။ ဂေါ်ဖီပန်း၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မုံညင်း၊ မုံလာ၊ ပြောင်းဖူး၊ ပဲမျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။ စိုက်ခင်းများ အားလုံးပင် အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်း၍ သီးနှံပင်များမှာ အားရစရာ ကြီးထွားနှုန်း ကောင်းမွန်ကြသည်။ ခေတ်မီ၍ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားကြောင်း သိသာမြင်သာသည်။ ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက်တည်း လမ်းဘေးစိုက်ခင်းများကို ကြည့်၍ သဘောကျနေမိသည်။

မြေလွတ်မြေလပ်မထား နေရာတိုင်းတွင် စိုက်ပျိုးထားကြသည် မှာ အားရစရာ။

ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ မစိုက်မပျိုးရသေးသော မြေလွတ်မြေလပ် များစွာ ရှိနေသည်။ သူတို့လို စိုက်ပျိုးကြပြီး သူတို့လိုများစွာထွက်၍ မြန်မာ စိုက်ပျိုးသူများ ချမ်းသာကြစေချင်သည်။

သူ့စက်ရုံနောက်မှာ မြေလွတ်မြေလပ်အများကြီးရှိနေသည် ကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ဘေးဘက်များမှာလည်း စိုက်ပျိုးစရာများ စွာ ရှိသည်။ မြေလည်းကောင်းသည်။ ရေလည်း ရှိသည်။ စိုက်ပျိုးရန် သတိမရ။

ဤခရီးမှ ပြန်လျှင် စက်ရုံဝင်းအတွင်းမှာ မြေလွတ်မြေလပ် မထား အကျိုးရှိအောင် စိုက်ပျိုးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ရှေ့ပိုင်းမှ ရယ်သံများ ကြားနေရသည်။ တရုတ်ကုန်သည်ကြီး များနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဟာသများ ပြောဆိုနေ ကြသည်။ အားလုံးမှာ ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ပျော်စရာကောင်းပါ၏။

ရိပ်ကတော့ မကြာခဏ ကိုအောင်ဆွေကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ သို့သော် သူလည်း စကားဝိုင်းမှ ထလာ၍မရ။ လှသော ချောသော ရိပ်မှာ စကားဝိုင်းတွင် အရေးပါသူ ဖြစ်နေသည်။

ကိုအောင်ဆွေကလည်း မလာစေချင်ပါ။ သူ့အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တရုတ်မိတ်ဆွေများ၏ ပျော်ရွှင်နေမှု မပျက်စေချင်ပါ။

ရိပ်လှမ်းကြည့်တိုင်း ပြုံးပြသည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘယ်သူ့မှ မမြင်အောင် လက်ပြထားသည်။

“အဲဒီမှာပဲနေပြီး အဲဒီလိုပဲ ပါဝင်ပြောဆိုနေပါ. . .”ဟူ၍

မနက် ၁၁ နာရီတွင် စတုန်းဖော်ရက်စ်သို့ ရောက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျောက်ဆောင်များ၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်တောင် အချွန်အထွတ်များကို ထူးခြားလှပစွာ တွေ့မြင်နေရပြီ။

သို့သော် တကယ့်ကျောက်ဟေဝန်တောကြီးသို့ ရောက်သည် မဟုတ်သေး။ အစသာရှိသေးကြောင်း လီဆာက အားလုံးကြားအောင် ပြောပြသည်။

“ဪ. . . အစတောင် ဒီလောက်လှနေရင် တကယ့် စတုန်း ဖောရက်စ်က ဘယ်လောက်များ လှမလဲ”

ကိုအောင်ဆွေ တွေ့မြင်ချင်မိသည်။

သို့သော် နေ့လည်စာစားရန်အတွက် ယွန်လင်းဟိုတယ်မှာ ရပ်နား ကြသည်။ လှပသော အပြင်အဆင်နှင့် သပ်ယပ်ခမ်းနားသော ဟိုတယ် ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကုန်သည်ကြီးများက ကြိုတင်ဆက်သွယ်ထားဟန် တူပါသည်။ အတွင်းပိုင်းမှာ သီးသန့်အခန်းကျယ်တွင် ပြင်ဆင်ထားသည်။

နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ စားရသည်။ ရိပ်နှင့် လီဆာက ဦးထွန်းမောင်တို့ ဝိုင်းမှာ ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်နိုင်၊ ကိုအောင်ဆွေတို့ဝိုင်းမှာ ဇူဇီထိုင်ရ သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟင်းမျိုးစုံ များပြား လှသည်။ ပူပူနွေးနွေးနှင့် အရသာကောင်းမွန်သော ဟင်းများဖြစ်သည်။

နေ့လည်စာဖြစ်၍ အရက်မပါ။ ဘီယာပါသည်။ ကိုအောင်ဆွေ အကြိုက်ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုအေးအေးမှာ ဘီယာအေးအေးလေး သောက် ရသည်။

ဦးကျော်နိုင်ကတော့ စားရင်းသောက်ရင်း ဇူဇီနှင့်စကား လက်ဆုံ ပြောမကုန်။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် ဘီယာကို အရသာခံရင်း တစ်ခါတစ်ခါ ရိပ်နှင့် မျက်လုံးချင်း လှမ်းဆုံရသည်ကို ကျေနပ်နေမိပါသည်။

ဟိုတယ်မှာ အားလုံးစားသောက်ပြီးကြသောအခါ စတုန်းဖောရက်စ်သို့ သွားကြသည်။

မိမိတို့လိုပင် စတုန်းဖောရက်စ်သို့ လာကြသူများစွာကို တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံခြားသားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆိုင်များစွာမှာ အမှတ်တရပစ္စည်း ဝယ်သူတို့ စည်းကားလှသည်။

ဒဏ္ဍာရီဆန်စွာ ရှေးဟောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူများစွာကိုလည်း တွေ့ရသည်။

စတုန်းဖောရက်စ်ကို ဝင်ရောက်လေ့လာရန် လမ်းပြမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ငှားရသည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ငယ်ငယ်ချောချောလေးများ ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီထဲမှ မင်းသမီးလေးများလို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခေါင်းစည်းမှာ ရွှေချည်ထိုးစက္ကူချုပ်အမာလေး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းစည်းပေါ်တွင် နားရွက်ထောင်နှစ်ခု ပါသည်။

“ဒီတစ်ခုက ဘာလို့ ပိုရှည်နေရတာလဲ”

ဦးထွန်းမောင်က မိန်းကလေး၏ ခေါင်းမှ ပို၍ရှည်သော နားရွက်ထောင်လေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“အို. . .”

လမ်းပြမိန်းကလေးက ဦးထွန်းမောင်၏ လက်မှ လွတ်သွားအောင် သူ့ခေါင်းကို ချာကနဲ လှည့်ရှောင်လိုက်သည်။

ရို့စ်က ဦးထွန်းမောင်မေးသည်ကို တရုတ်လို ဘာသာပြန်၍ လမ်းပြမလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ပိုရှည်တဲ့ နားရွက်ထောင်လေးကို ကိုင်တာဟာ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာ. . . တဲ့”

လမ်းပြမလေး၏ ရှင်းပြချက်ကို ရို့စ်က ပြန်ပြောသောအခါ

အားလုံး ဝါးခနည်း ရယ်မိကြသည်။

“နိုး. . . နိုး. . .”

ဦးထွန်းမောင် အထိပ်တလန့် ငြင်းဆန်သောအခါ ပို၍ ရယ်ကြသည်။

ရို့စ်က မသိ၍ ကိုင်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်စကားပြောသည်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဦးထွန်းမောင်ကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောသည်။ ရို့စ် ဘာသာပြန်ပြသောအခါ အားလုံးရယ်ကြပြန်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ထပ်ကိုင်ရင်တော့ တကယ် ယူရမှာ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

“မကိုင်ဘူး. . . မကိုင်ဘူး. . . လုံးဝမကိုင်ဘူး”

မြန်မာလို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ မြန်မာများသာ ရယ်ရသည်။ ကိုဝင်းဇော်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်၍ ရို့စ်က တရုတ်လို ပြန်ပြောသောအခါ တရုတ်မိတ်ဆွေများအားလုံး ရယ်ကြသည်။

“ကိုင်လိုက်ပါ. . . မြန်မာပြည်ခေါ်သွားပေါ့”

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက ပြန်ပြောသောအခါ ရယ်ကြရပြန်သည်။ ဦးထွန်းမောင်၏ မှားယွင်းမှုကြောင့် ခရီးစဉ်အစမှာပင် ပျော်စရာလေးဖြစ်သွားသည်။

စတုန်းဖောရက်စ်သို့ မဝင်မီ ကုလားအုပ်ကြီးများကို တွေ့၍ အမှတ်တရဖြစ်အောင် ကုလားအုပ်စီးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ ကုလားအုပ်စီးဖူးသွားကြသည်။

စတုန်းဖောရက်စ်အဝင်တွင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

ကိုယ်လိုပင် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသူတွေ များလွန်းလှသည်။

စတုန်းဖောရက်စ်ကို စတင်ဝင်ရောက်ကြပါပြီ။ အလွန်ထူးဆန်းသော ကျောက်ဟေဝန်တောကြီး ဖြစ်သည်။

သဘာဝတိုင်းဖြစ်နေသည့် ကျောက်တိုင်များ၊ ကျောက်ဆောင်အချွန်အထွတ်များ ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် ကျောက်တုံးကြီးများ သစ်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ကျောက်များမှာ စတုရန်းမိုင်များစွာ ကျယ်ဝန်းသော တောကြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုကျောက်တောကြီးထဲမှာ လူသွားကျောက်လမ်းကလေးများ ခင်းထားသည်။ လမ်းပြမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါကြရသည်။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျောက်တိုင်ကျောက်ဆောင် အချွန်အထွတ်များက မိုးနေသည်။ အချို့ကျောက်ဆောင် အချွန်အထွတ်များမှာ မြင့်မားလွန်း၍ မော့ကြည့်လျှင် ဦးထုပ်နောက်လန်ကျသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်းကကျယ်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကြားမှ ဖြတ်သွားရသည်။

လမ်းပြမိန်းကလေးများသာ မပါလျှင် ကျောက်ဟေဝန်တောမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ ပြန်ထွက်ရန် မလွယ်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က လမ်းပြရင်း သီချင်းဆိုနေကြသည်။ ဘာမှန်းမသိသော်လည်း နားထောင်၍ ကောင်းပါသည်။

လီဆာက ကျောက်ဟေဝန်တောကြီး၏ လွမ်းစရာဒဏ္ဍာရီ သီချင်းဖြစ်ကြောင်းပြော၍ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြသည်။

ရှေးယခင်က ဤနေရာသည် အလွန်စည်ကား၍ သာယာလှပ

သော မြို့တော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျိန်စာတစ်ခုကြောင့် မြို့တော်ကြီးမှ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံး ကျောက်ဖြစ်သွားရကြောင်း၊ ကျိန်စာအတိုက်ခံရသည့် မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးလေးမှာ ဤကျောက်မှော်တောကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ကျောက်ဖြစ်နေကြကြောင်း ဘယ်ကျောက်တိုင်ဖြစ်သည်ကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြောင်း၊ ကျိန်စာပြေသောနေ့တွင် ဤကျောက်မှော်တောကြီးသည် အလွန်စည်ကားသော မြို့ကြီးပြန်ဖြစ်လာမည့်အကြောင်း မင်းသားလေး၊ မင်းသမီးလေးနှင့် မြို့သူမြို့သားများ၊ ဆင်မြင်းကျွဲနွားများ၊ ငှက်ကလေးများနှင့် သက်ရှိအားလုံး သစ်ပင်များပါမကျန် အသက်ရှင်လာကြမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးလေး ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းဖက်ပြီး ဤမြို့ကြီးမှာ ဘုရင်နှင့် မိဖုရား ဖြစ်လာကြမည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ စိတ်ဝင်စားစရာနှင့် လွမ်းမောစရာ သီချင်းသံလေးကြားရသည်ကလည်း ကြေကွဲစရာ။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းပြမိန်းကလေးတစ်ဦးက အပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြသည်။ မော့ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ

“အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ”

ဖြတ်ဝင်သွားရမည့် ကျောက်တိုင်ကြီးနှစ်ခု၏အထက်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တင်နေပုံက ကြောက်စရာနှင့် အံ့ဩစရာ။

သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေသည်က ထူးခြားဆန်းကျယ်လှ၏။ အချိန်မရွေး ပြုတ်ကျနိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ ကျချင်စရာ။

ထိုကျောက်တုံးကြီးအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်ကြရသည်။ ဘေးဘက်၊ အောက်ဘက်၊ အထက်၊ ရှေ့နောက် ကြည့်လေရာ

တိုင်းတွင် ကျောက်တိုင်၊ ကျောက်ချွန်၊ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ပြသဒ်များ မျက်စိတဆုံးဖြစ်သည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကလည်း သစ်တောထဲမှ သစ်ပင်များနှယ် သီးခြားရပ်တည်နေကြသည်။

တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကလည်း မတူ။ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးစုံဖြစ်သည်။ အချို့က အံသွားကို နှုတ်ပြီး စောက်ထိုးထားသည်နှင့် တူသည်။ အချို့က အဆောက်အဦတစ်ခုပုံ၊ အချို့က မြို့အဝင်မုတ်ဦးပုံ၊ အချို့က ကျောက်ပင်၊ အချို့က ကျောက်ဆင်၊ အချို့က ကျောက်နွား၊ တစ်နေရာ တွင် ကျောက်ငါး၊ ကျောက်လိပ်ပုံများပါ တွေ့ရသည်။

လူဖန်တီးထားသော လက်ရာမဟုတ် ထုံးကျောက်တောင်ကို နှစ်များစွာ မိုးရေတိုက်စားခြင်းကြောင့် သဘာဝအတိုင်း ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ ဖြစ်နေသော သဘောကို တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာတွင် မြေအပြန့်ကျယ်၍ သစ်ပင်ရိပ်ရှိသောနေရာတွင် ခဏရပ်နားကြသည်။

လမ်းပြမိန်းကလေးတစ်ယောက်က သစ်ရွက်ကို ခူး၍ မှုတ်သည်။ သာယာသော ဂီတသံထွက်လာသည်။ သစ်ရွက်မှုတ်လိုက် သီချင်းဆိုလိုက် ပြုချိန်မှာ ကျန်တစ်ယောက်က တရုတ်ရှေးရိုးရာ အကကို လှည့်ပတ် ကပြသည်။

ဧည့်သည်များက လက်ခုပ်တီး၍ စည်းချက်လိုက်ပေးကြသည်။ လမ်းပြမိန်းကလေးများမှာ လမ်းပြရင်း ဖျော်ဖြေခြင်းကိုလည်း ပြုကြသည်။

ရှေ့ဆက်သွားကြသောအခါ သွားရင်းသွားရင်းနဲ့ တောင်အမြင့် ဆီသို့ တက်နေရကြောင်း ဧည့်သည်များ သတိထားမိလာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ မြင့်တက်လာသည်။ ယခုမှပင် အလွန်မြင့်မားသော ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများ၊ ကျောက်လျှိုမြောင်ကြီးများ၊ ကျောက်ချပ်ကြား

ကြီးများကို ထူးခြားဆန်းကျယ်စွာ မြင်ရသည်။

ကျောက်တောအတွင်းမှ ကျောက်တောင်ပေါ် တက်လာရသည်က လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ လမ်းပြမိန်းကလေးများက ရှေ့ဆက်၍ တက်နေဆဲ။

အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မျှော်စင်ပေါ်အထိ တက်ကြသည်။

မျှော်စင်ပေါ်မှ အောက်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန် ဆန်းကျယ်စွာ သာယာလှပသည်။ စတုန်းဖောရက်စ်ခေါ် ကျောက်မှော် တောကြီးကို တအံတဩတွေ့မြင်ရသည်။ ထူးခြားဆန်းကျယ်လွန်းပေစွ ဟု မြင်သူတိုင်း ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကြရသည်။

အခြားသူများ ဆင်းသွားကြသော်လည်း ကိုအောင်ဆွေမှာ ကြည့်၍ မဝနိုင်သောကြောင့် အထေးဆီအထိ အပြန့်ကျယ်သွားသော ကျောက်တောကြီးကို ငေးမောနေမိသည်။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို လွမ်းနေသလိုပဲ”

ဘေးမှ ကြားလိုက်ရသည်က ရှိ၏ စကားသံ ကိုအောင်ဆွေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှိတစ်ယောက်တည်း။

“ဟုတ်တာပေါ့. . . ရှိ၏က နှစ်ရက်တောင် ပျောက်နေတာကိုး” ရှိ၏ပြုံးသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးပေါ်ကိစ္စနဲ့ သူ့မိဘတွေရှိရာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို လိုက်သွားရလို့ပါ”

“ယောက်ျားလေးလား. . . မိန်းကလေးလား”

ရှိ၏ပြုံးရပြန်သည်။

“မိန်းကလေးပါ”

“ငါပြန်တဲ့အထိ မင်းကိုမတွေ့ရတော့ဘူးမှတ်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ”

“အခုတွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား”

ကိုအောင်ဆွေ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ရှိ၏ လှပလွန်းသော မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် အားပါးတရ ကြည့်လိုက်သည်။

ရှိ၏က ကိုအောင်ဆွေ၏ မျက်လုံးများကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းကွယ် လိုက်၏။ ကိုအောင်ဆွေက ရှိ၏လက်ကလေးကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။

“ဆင်းကြစို့. . . သူတို့ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ

“ခဏလေးပါနော် နှစ်ယောက်အတူ အမှတ်တရ ဒဏ္ဍာရီမြို့ကြီး ကို ကြည့်ကြရအောင်”

မျှော်စင်ထက်မှာ လက်ချင်းအတူတွဲလျက် ကျောက်ဟေဝန် တောကြီးကို လွမ်းမောနေမိကြသည်။ ကျောက်မှော်တောဒဏ္ဍာရီထဲမှ မင်းသားနှင့်မင်းသမီးလေး ပေါင်းဖက်လျက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာမည့် စည်းကားသော မြို့တော်ကြီးကို မြင်ယောင်လျက်။

စတုန်းဖောရက်စ်မှ ချစ်သက်လက်ဆောင်

စတုန်းဖောရက်စ်မှ ပြန်အထွက်လမ်းသည်လည်း ထူးခြား ဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တောင်များသည် တစ်ခု ချင်းစီ မြေမှထွက်၍ ပေါက်နေကြသည်။ အရွယ်အစား အကြီးအသေး ကတော့ ခြားနားသည်။ ထန်းပင်လုံးပတ်အရွယ် ရှိသည်။ ညောင်ပင် လုံးပတ်အရွယ် ရှိသည်။ ဘုရားစေတီအရွယ် ရှိသည်။ အဖျားမှာ အချွန် အထွတ်တို့က ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးစုံ၊ အမြင့်ပေကလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူ ခပ်နိမ့်နိမ့်မှသည် မိုးယံအထိ မြင့်စွင့်နေသော ကျောက်တိုင် ကျောက်ဆောင် အချွန်အထွတ်များ အလယ်အလပ်အရွယ်များ ပုံစံမျိုးစုံ ဖြစ်သည်။ လူအရွယ် ကျောက်တိုင် ကျောက်တုံးကလည်း အများကြီး။ ကျောက်ဖြစ်နေသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ရှာရန်မလွယ်ဆိုသည်မှာ မှန်ပေ

သည်ကို ကိုအောင်ဆွေ စဉ်းစားနေမိ၏။ ဘေးဘယ်ညာ ရှေ့နောက်ဘက် မှာ ကြည့်ကြည့်ထူးပေဆန်းပေစွ ကြည့်၍ မဝ။

လမ်းပြကလေးမ နှစ်ယောက်က လမ်းပြရင်း ကျောက်တောကြီး အကြောင်း ဦးထွန်းမောင်နှင့်အဖွဲ့အား ရှင်းပြနေသည်။ လီဆာနှင့် ဇူဇီက ဘာသာပြန်ရင်း ထပ်ဆင့်ရှင်းနေကြသည်။

ရို့စကတော့ အပြန်ခရီးမှာ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ကပ်လျက် ပါလာ ခဲ့သည်။ အလာတုန်းက သူ့ဒိုင်ခံရှင်းပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေက ရို့စကို လှပသော ကျောက်တောနှင့်အတူ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်သည်။ ရို့စကလည်း ကိုအောင်ဆွေကို ပြန်ရိုက်ပေးသည်။

နှစ်ယောက်အတူ တွဲရိုက်ချင်တော့ ကိုယ်လိုလာရောက်လည်ပတ် သူများထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းမှ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ရို့စနောက်ကျ ကျန်ရစ် သည်။ သို့သော် ရှေ့အဖွဲ့လည်း မကြာခဏ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြ၍ သိပ်တော့ မကွာလှ။

စတုန်းဖောရက်စ်မှ ပြန်ထွက်သောအခါ အမှတ်တရပစ္စည်း ရောင်းသော ဆိုင်များဆီသို့ လမ်းပြနှစ်ယောက်က ခေါ်သွားသည်။ စတုန်း ဖောရက်စ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း အမှတ်တရပစ္စည်းများ ဝယ်ကြသည်။

ရို့စနှင့် ကိုအောင်ဆွေလည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ဝယ်ကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် ရို့စဆိုင်မှ ထွက်လာချိန်တွင် ဦးထွန်းမောင် တို့အဖွဲ့မှာ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် ဝယ်၍ ကောင်းနေဆဲ။ လှပသော ရေကန်ဘေးမှ ထူးဆန်းသော ကျောက်တောင်အချွန်အတက်ကြီးနားမှာ ခဏနား၍ နောက်အဖွဲ့ကို စောင့်နေစဉ် ရို့စက ကိုအောင်ဆွေကို သူဝယ်

လာသော အမှတ်တရပစ္စည်း လက်ဆောင်ပေးသည်။

အသေအချာ သပ်ရပ်လှပစွာ ပိတ်ထားသော ဘူးကလေး ဖြစ်သည်။

“ဂိုလ်းဒင်းပီကော့မှာ ညစာစားတုန်းက မင်းကို ကချေသည်မ ပစ်ပေးတဲ့ လည်ဆွဲလေးမရခဲ့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့ လည်ဆွဲလက်ဆောင် ပေးတာ”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရို့စရယ်”

တကယ်ပင် ကိုအောင်ဆွေ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လွဲချော်ဆုံးရှုံး ခဲ့သည်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးသော ရို့စ၏အတွေးအမြင်ကိုလည်း လေးစား မိသည်။

“ဒါပေမယ့် ကချေသည်မပေးတဲ့ လည်ဆွဲထက် ဒီလည်ဆွဲက အများကြီး ပိုအဖိုးတန်တယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြစဉ်မှာပင် ရို့စက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါက ဒဏ္ဍာရီမြို့ဟောင်း စတုန်းဖောရက်စ်မှာမှ ရှိတာ၊ ဒီလည်ဆွဲမှာ ထူးခြားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

ရို့စပြောနေပုံက အလေးအနက်

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတာလဲ”

ကိုအောင်ဆွေက ဒေသ၏ ထူးခြားသော အဓိပ္ပာယ်ကို သိချင် သည်။

“မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီလည်ဆွဲ အထုပ်ကလေးကို ပေးလိုက်ရတယ်၊ အဲဒါ ချစ်ခွင့်တောင်းတာပဲ”

ကိုအောင်ဆွေက သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး

“ပေးလိုက်ရင်... ”ဟု ရို့စကို ပြောသည်။

“မိန်းကလေးက မင်းကို မချစ်ရင် လည်ဆွဲထုပ်ကလေး မင်းပြန်ပေးမှာပေါ့”

“ချစ်တယ်ဆိုရင်ရော. . .”

“ချစ်တယ်လို့ အပြောပေးချင်ရင်တော့ မိန်းကလေးက မင်းရှေ့မှာ ပဲ ဗူးကလေးကို ဖောက်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အထဲက ပုတီးလေးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲပြလိမ့်မယ်”

ရှင်းပြနေသည့် ရို့စ်၏လှပသော မျက်နှာလေးကို ကိုအောင်ဆွေ အငေးသားကြည့်နေရာမှ လက်ထဲရှိ လည်ဆွဲထုပ်ကလေးကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရို့စ်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ရို့စ်က ကိုအောင်ဆွေကို ကြည့်နေလျက်မှ လည်ဆွဲထုပ်ကလေးကို လက်ခံရယူလိုက်ပါသည်။

နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်းဆုံ ရင်ခုန်လျက်။

ကိုအောင်ဆွေက ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ရို့စ်မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်ကို သိချင်လှသည်။

ပြန်ပေးမှာလား၊ လည်ဆွဲလေးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့လည်တိုင်ကြားမှာ ဆွဲပြမှာလား။

ရို့စ်က မျက်လွှာချလျက် သူ့လက်ထဲမှ ဘူးလေးကို ကြည့်နေသည်။

ထိုတဒ်အချိန်လေးမှာ ကြာလွန်းလှသည်ဟု ကိုအောင်ဆွေ ထင်မိ ရင်မောဖြစ်ရသည်။

ရို့စ်က ကိုအောင်ဆွေကို ပြန်ကြည့်သည်။

တည်ငြိမ်ကုန်နေရ၍ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာလေး။

“ငါ. . . ဒီဘူးလေးကို ဖောက်လိုက်ပြီ”

ရို့စ်က ဖောက်ဟန်လုပ်ပြသည်။ သို့သော် တကယ်မဖောက်။

“အထဲက ဆွဲကြိုးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီ”

လက်ကို ထုတ်ယူဟန် လုပ်ပြ၏။

ကိုအောင်ဆွေ ရို့စ်ပြောသမျှ နားထောင်၍ ရို့စ်လုပ်သမျှ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိသည်။

“ဆွဲကြိုးလေးကို ဆွဲလိုက်ပြီ”

ရို့စ်က ဆွဲကြိုးလေး သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲဟန်လုပ်ပြသည်။

“ငါပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းနားလည်ပါတယ်နော်”

ရို့စ်၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက်

ကိုအောင်ဆွေ ကြင်နာစွာ ကြည့်လျက်မှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

မေတ္တာကို တုံ့ပြန်လက်ခံပါသည်ဟု ပြန်ပြောလိုသော သဘော ဖြစ်ကြောင်း ကိုအောင်ဆွေ နားလည်လိုက်ပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီဘူးလေးကို ငါတကယ်မဖောက်တော့ဘူးနော်၊ ဒီအတိုင်းအလှမပျက် မင်းလက်ကို ပြန်ပေးမယ်။ မင်းဇနီးကို ပေးလိုက်ပါနော်”

ကိုအောင်ဆွေ လက်ထဲသို့ ဘူးကလေးပြန်ရောက်သွားသည်။

ရို့စ်၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ ပုလဲလုံးလေးများ ဖြတ်ပြေးသွား

ကြသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးလေးများက ပြုံးလျက် -

“ဪ. . . လိမ္မာလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားရသည်။ ကိုယ့်ထက် အသက် ၁၇ နှစ်ငယ်သော ရို့စ်ကို လေးစားမဆုံးဖြစ်မိသည်။

“ငါ့မှာ ဇနီးရှိတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

အေးဆေးညင်သာသော ကိုအောင်ဆွေ၏ အမေး။
ရို့စ်က ခေါင်းကို အသာအယာခါရမ်းပြသည်။
“ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မမေးပါဘူး”
“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အိမ်ထောင်ရှိသူနဲ့ မရှိသူ မတူပါဘူး။ အဲဒါကို ငါတို့ မိန်းကလေးတွေ အလိုလိုသိပါတယ်။ ငါကတော့ အဲဒီလို ယေဘုယျသိတာထက် မင်းကို ပိုခင်မိတော့ ပိုသိပါတယ်”

ရို့စ်၏ လှပသောမျက်လုံးလေးများမှာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာကြပြန်သည်။

“မင်းဟာ ငါထင်တာထက်ပို လိမ်မာပြီး ငါထင်တာထက် ပိုပြီး အသိတရားကြီးမားတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ ရို့စ်ရယ်။ ငါ မင်းကို နားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်”

ကိုအောင်ဆွေက တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများနှင့် ရို့စ်နားလည်အောင် ကြိုးစား၍ ပြောရင်း ရို့စ်၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“စောစောက ငါပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းနားလည်ပါတယ်နော်”

ရို့စ်က သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးလေးဆွဲဟန် ပြန်လုပ်ပြသည်။

“နားလည်ပါတယ် ရို့စ်ရယ်၊ မင်းကို ငါ သိပ်လေးစားပါတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားပါ့မယ်။ ဒီဆွဲကြိုးလေးကိုလည်း မင်းက ပေးလိုက်တာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပြီး ငါ့ခန်းကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတင်းတင်းပါအောင် ဆုပ်၍ လွတ်လပ်

ပွင့်လင်းစွာ ပြုံးလိုက်နိုင်ကြပါသည်။
ဦးထွန်းမောင်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာသောအခါ မော်တော်ကားဆီသို့ အတူတကွ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ရိုးရိုးသန့်သန့်လေးပါ

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ. . . နှင်းဆီလေးနဲ့ ငြိနေပြီမို့လား၊ ကိုယ် သိတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို မှန်တဲ့အတိုင်းပြော”

အခန်းပြန်ရောက်သည်နှင့် အခန်းဖော် ဦးကျော်နိုင်၏အမေး စကားကို ကြားရပါသည်။

“မငြိပါဘူး၊ ရိုးရိုးသန့်သန့်လေးပါ”

ဦးကျော်နိုင်က ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်သည်။

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ဘာရိုးသန့်တာလဲ၊ ကောင်မလေး က နိပ်တယ်နော်”

ဦးကျော်နိုင်က ဆက်နေပြန်သည်။

ကိုယ့်အတွက်ထက် မိန်းကလေးကို ဆက်ပြီး အထင်သေး အမြင်

သေး ပြောဆိုနေမည်စိုး၍ ကိုအောင်ဆွေက ရိုးသန့်ပုံကို အကျဉ်းမျှ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟာ ကောင်းလိုက်တာဗျ၊ လေးစားထိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဦးကျော်နိုင် ရဲ့စံကို မှန်ကန်စွာ နားလည်သွားပါသည်။

“ကိုယ်က ကိုယ့်လူတွေ တရုတ်ပြည်ကျန်ခဲ့တော့မယ်ထင် နေတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ”

“အေးလေ တစ်ခါတလေကျတော့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်တတ် လွန်းလို့ပါ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အေးလေ၊ ဘာမှ မဟုတ်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုအောင်ဆွေက ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောမိသလို ဖြစ်မှာစိုး၍ စကား ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ကိုယ့်လူမှာ ခံစားချက်တွေနဲ့ပါလား”

ဦးကျော်နိုင်၏ စာနာသောမှတ်ချက်

“လူဆိုတာ ခံစားတတ်တဲ့ အမျိုးအစားပဲဗျာ”

“လွမ်းစရာကြီး”

ဦးကျော်နိုင် လွမ်းနေသေးသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပါ။ အိပ်ရာကုတင်ပေါ် မှာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးမှာတော့ လည်ဆွဲလေးကို ဆွဲပြဟန်ပြုနေသော ရဲ့စံ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်လျက်. . .

တာလေသို့

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာပင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တာလေသို့ မော်တော်ကားဖြင့် ခရီးထွက်ကြသည်။ တရုတ်ကုန်သည် ကြီးတစ်ဦး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးနှင့် စကားပြန်အဖြစ် မစ္စတာယန်းသာ လိုက်ပါလာသည်။

ပိုင်ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားရာ တာလေဒေသသို့ လေ့လာရင်း ကုန်သည်ကြီးများ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည်။ ညအိပ်ညဉ့်နေ သွားရမည့်ခရီးဖြစ်၍ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများပါ ပြည့်စုံစွာ ယူလာကြရသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသကို သွားရခြင်းဖြစ်၍ မော်တော်ကားလမ်းမှာ တောင်တက်တောင်ဆင်း များလှသည်။

ယူနန်ပြည်နယ်၏ အတွင်းပိုင်းဒေသ ရှုခင်းမြင်ကွင်းများကို လေ့လာခွင့်ရသည်။ ရွာများကို တွေ့ရသည်။ ကျေးလက်ဒေသ လူနေမှု သဘာဝကို သွားရင်းဟန်လွဲလေ့လာရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ၅ ရက် တစ်ဈေးကဲ့သို့ ဈေးတစ်ခုကို တွေ့၍ မော်တော်ကားခဏရပ်ပြီး ရောင်း ကုန်ဝယ်ကုန်နှင့် ဈေးသဘောကို လေ့လာကြသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှ ၅ ရက်တစ်ဈေးနှင့် ဆင်တူပါသည်။ လမ်းမှာပင် မနက်စာစားရသည်။ တောင်ကြားတွေထဲ ရောက်သွားလိုက်၊ တောင်အမြင့်ကြီးတွေကို တက်လိုက်နှင့် ခရီးပြင်းနှင့်ရသည်။

တောင်များမှာ များသောအားဖြင့် သစ်ပင်ပေါက်ရောက်မှု နည်းပါးသော တောင်ကတုံးများ ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းဘေးမှာ အသေ အချာပြုစု၍ စိုက်ပျိုးထားသော အပင်များမှအပ သဘာဝအတိုင်း ပေါက် ရောက်နေသော သစ်တောများကို မတွေ့ရပါ။ သို့သော် ရေရရှိသော နေရာတိုင်းမှာ မြေကို စနစ်တကျပြုပြင်စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းများ စွာကို တွေ့ရသည်။

ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ရေပေါသည်။ မြေကောင်းသည်။ တောင်တိုင်းမှာ တောရှိသည်။ သို့သော် မစိုက်ပျိုးနိုင်သေးသည့် မြေလွတ်မြေရိုင်းများ စွာ ဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားမိသည်။

တာလေဖက်သို့ နီးလာသောအခါ ရာသီဥတုမှာ ပို၍ အေးလာ သည်။ တောင်များ ပို၍ မြင့်လာသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာ ထင်းရှူး ပင်များကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် အပင်ငယ် အပင်ပုများသာဖြစ်သည်။ ဆိုင်များ၊ အိမ်များတွင် တွေ့ရသော ပရိဘောဂများမှာ ထင်းရှူးသား များသာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

ည ၇ နာရီခွဲမှာ တာလေမြို့သို့ ရောက်၍ အာရ်ဟိုင်းဟိုတယ်မှာ

တည်းခိုကြသည်။

ည ၈ နာရီခွဲမှာ ညစာစားပြီး တာလေမြို့မှ ကုန်သည်ကြီးများ၊ လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဆက် ဆွေးနွေးသည်။ မြန်မာအဖွဲ့က မှန်စီရွှေချစောင်းအငယ်လေး ၂ ခုနှင့် ရွှေချည်ထိုးပန်းချီကားများ လက်ဆောင်ပေးပါသည်။

ညတွင် အေးလွန်း၍ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် အနွေးငွေ့ပေးထားသော စောင်ကို ခြုံ၍ အိပ်ကြရသည်။

“ကိုအောင်ဆွေ ချမ်းချမ်းနှင့် လွမ်းနေပြီလား”

ညအိပ်မပျော်ခင် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က လွမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းမောင်၊ ကိုဝင်းဇော်နှင့် ကိုအောင်ဆွေတို့ သုံးယောက်ခန်းမှာ အတူအိပ်ကြရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လွမ်းနေတယ်”

ကိုအောင်ဆွေက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူ့ကို လွမ်းတာလဲ”

ဦးထွန်းမောင်က ထပ်မေးနေပြန်သည်။

တစ်ဖက်ခွတင်ရှိ ကိုဝင်းဇော်ထံမှ ရယ်သံထွက်လာသည်။ ရယ်ပုံက အဓိပ္ပာယ်နှင့်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့ဟောင်းကြီးထဲက ခေါင်းမှာ နှစ်စထောင်နဲ့ ကောင်မလေးကို လွမ်းတာ”

ဦးထွန်းမောင်နှင့် ကိုဝင်းဇော် သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသော အစထောင်လေး ဦးထွန်းမောင် ကိုင်ခဲ့သည်ကို သတိရ၍ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က ရှိစဉ်က လွမ်းနေတာလားလို့”

ဦးထွန်းမောင်က လမ်းကြောင်းပြောင်းသည်ကို ပြန်တည့်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ ရှိစဉ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကိုအောင်ဆွေ ပြောပြလို့လား”

“ကျွန်တော် မပြောပါဘူး”

“ဟင် ဒါဆို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ကိုဝင်းဇော်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသည်။

“ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ သိတာပါ”

“ဘယ်လို လုပ်သိတာလဲ”

ဦးထွန်းမောင် စိတ်ဝင်စားသည်။

မိန်းကလေးတွေမှာ အဲဒီလို သိတတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်။

ကိုအောင်ဆွေက ရှိစဉ်ကားကို ပြန်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“သူက ဘယ်လိုပြောလို့လဲ”

ကိုဝင်းဇော်၏ စူးစမ်းသော အမေး။

“ဘယ်လိုမှ မပြောပါဘူး။ စတုန်းဖောရက်စ်က ထွက်တော့ အမှတ်တရ ပစ္စည်းဆိုင်မှာ လည်ဆွဲလေးတစ်ခု ဝယ်ပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမအတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့ ကိုအောင်ဆွေက ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ”

ကိုဝင်းဇော် သိချင်သောအမေး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှိစဉ်ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမကို ပေးပို့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ကိုဝင်းဇော်ထံမှ ရယ်သံထွက်လာသည်။

“မသိပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အတော်

ပြေလည်နေကြပြီ ထင်နေတာ”

“တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အမှန်အတိုင်းသိပြီး သန့်စင်စွာ ခင်မင်ကြတာ အကောင်းဆုံး ပြေလည်ခြင်းပဲပေါ့ဗျာ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စကားပါလား”

ကိုအောင်ဆွေ၏ စကားကို ဦးထွန်းမောင် သဘောကျသွားသည်။

အဖွဲ့ဝင်များကို တလွဲထင်မနေကြစေရန် အသိပေးလိုက်နိုင်၍ ကိုအောင်ဆွေ ကျေနပ်ရပါသည်။

ကိုယ့်အတွက်ထက် ရွှိမ်ကို အထင်မသေးစေချင်သော စေတနာ က အဓိကဖြစ်ပါသည်။

အာရ်ဟိုင်းကန်တော်သာ

ယနေ့မနက်စောစောထ၍ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ အာရ်ဟိုင်းကန်သို့ လေ့လာရေးသွားရသည်။ နားရွက်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၍ တရုတ်ဘာသာဖြင့် အာရ်ဟိုင်းကန်ဟုခေါ်ကြောင်း သိရသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ တည်ရှိသည့် ထူးခြားသော ရေကန်ကြီးဖြစ်သည်။ ပတ်ခြာလည်မှာလည်း တောင်တံတိုင်းများ ဝိုင်းရံနေသည်။

လှပသော အပျော်စီးသင်္ဘောလေးနှင့် ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ ခရီးထွက်ရသည်။ ရာသီဥတုမှာ အေးလွန်းလှ၏။ သို့သော် တာလေမှ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များ၏ စေတနာမေတ္တာနှင့် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် သင်္ဘောပေါ်မှ လေလုံသော အထူးခန်းမှ လိုက်ရသည်။ ရေနွေးကြမ်းပူပူလေး သောက်ရ

သည်။ မြည်းစရာကလည်း အစုံ။

သာယာလှပသော ရေမြေတောတောင်ရှုခင်းများကို ကြည့်ရင်း ကုန်သည်ကြီးများ၏ လုပ်ငန်းသဘာဝနှင့် အလုပ်ရှင်ကြီးများ၏ လုပ်ငန်းများအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရသည်။

တစ်နေရာတွင် သင်္ဘောဆိုက်၍ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုသို့ တက်ရောက်လေ့လာကြသည်။ ဘုရားဖူးလာရောက်ကြသူ အများအပြားကို တွေ့ရသည်။

သားဆုပန်လျှင် ပြည့်သည်ဆိုသော နတ်ကွန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ဖြူဖြူချောချော တရုတ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သားဆုတောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တောင်ပေါ်ဘုရားကျောင်းမှ ကန်ရေပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါ အာရ်ဟိုင်းကန်ကြီးမှာ သာယာလွန်းလှသည်။ အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ယက္ကန်းလွန်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို တွေ့ရသည်။ တရုတ်လို ရွှေလွန်းပုံကျွန်းဟုခေါ်ကြောင်းနှင့် ထိုကျွန်းပေါ်မှာ နန်းစော(နန်းကျောင်း)ဘုရင်များ လက်ထက်က တောကစားသော ဥယျာဉ်ရှိကြောင်း မစ္စတာယန်းက ရှင်းပြသည်။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ ကန်ထဲမှာ တရွေ့ရွေ့မျောနေသော ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို။

ညာဘက်ခြမ်းမှာ ပြေပြန့်စွာ တက်သွားသော တောင်တန်းမြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခု။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြို့ထင်ရသော အဆောက်အဦများကို မြင်ရသည်။

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး ညွှန်ပြရာသို့ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကန်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ စက်ရုံအဆောက်အဦ

များကို တစ်တန်းကြီးတွေ့ရ၏။ နောက်ခံတွင် အလွန်မြင့်သော တောင်ကြီးများ ပတ်ရံလျက်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ခရီးဆက်ကြသည်။ နေမြင့်လာပြီဖြစ်၍ အချမ်းပေါ်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အပြင်ခန်းသို့ထွက်၍ စီးနိုင်ကြပြီဖြစ်၏။

ကန်ရေပြင်က မှန်သားပြင်လို ကြည်လွန်းလှသည်။ ငါးကလေးများသာမက အောက်ခြေအထိ မြင်နေရ၏။

သင်္ဘောနောက်မှ စင်ရော်လေးများ လိုက်ပါလာသည်။ တာလေမှ လုပ်ငန်းရှင် မစ္စတာလီယုခါက “ဟိုင်းဟို” ဟု ကိုအောင်ဆွေကို ပြော၍ တောင်းပန်ခတ်ဟန် လုပ်ပြသည်။

ကိုအောင်ဆွေ နားလည်လိုက်ပါသည်။ စင်ရော်ကို “ဟိုင်းဟို” ဟုခေါ်ကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုင်းဟို... ”

ကိုအောင်ဆွေက စင်ရော်ကိုကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာလီယုခါ သဘောကျစွာ ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကိုအောင်ဆွေ တရုတ်စကားတစ်လုံး တိုးသွားသည်။

ကွန်မင်းပြန်ရောက်၍ ရှိန်နှင့်တွေ့လျှင် ပြောပြမည်ဟု စဉ်းစားရင်း ရှိန်၏မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

မစ္စတာယန်းက အာရ်ဟိုင်းကန်ကြီး၏ သာယာလှပပုံကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပြသ၍ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ရှင်းပြနေသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ကန်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မစ္စတာယန်း ပြောသည်ကို လှမ်း၍ နားစွင့်လိုက်၏။

“ဒီအာရ်ဟိုင်းကန်ကြီးရှိတဲ့ တာလေဟာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလှဆုံး

နေရာ ၄၄ ခုမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်”

တရုတ်မိတ်ဆွေများက မှန်ကန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း သူတို့၏ လှပစိမ်းကြည်သော ကန်ကြီးဆီသို့ ဂုဏ်ယူစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ အာရ်ဟိုင်းကန်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းပြည်နယ်မှ အင်းလေးကန်ကြီးကို မြင်ယောင်မိ၏။ အာရ်ဟိုင်းကန်ကဲ့သို့ပင် တောင်ပေါ်အမြင့်ဒေသမှာရှိသည်။ တောင်တံတိုင်းများပတ်ရံနေသည်။ ဖောင်တော်ဦးဘုရားရှိသည်။ ကျွန်းမျောများနှင့် ရေပေါ်ရွာများကလည်း ဆန်းကျယ်စွာ သာယာလှပသည်။

တရုတ်မိတ်ဆွေများ သူ့မြေသူ့ရေကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်သည့်အတွက် ကိုအောင်ဆွေ လေးစားစိတ်ဖြစ်မိ၏။ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို ချစ်ခင်ရမည်။ သို့မှသာ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို ချစ်သည်။ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည်။

ကိုအောင်ဆွေသည် သူ့မြေသူ့ရေကို ချစ်သော တရုတ်မိတ်ဆွေများကို လေးစားခြင်းနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံမှ သာယာလှပသော အင်းလေးကန်ကြီးကိုလည်း ဂုဏ်ယူမြတ်နိုးစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိ၏။

ဤအကြောင်းလေးကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးချင်စိတ်ဖြစ်မိသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် ဝါသနာအလျောက် ကဗျာများစွာ ရေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကဗျာဆရာမဖြစ်ခဲ့။ ကျောင်းပြီးသောအခါ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာသည်။ ယခု ကဗျာပိုးပြန်ထလာသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ အထူးခန်းသို့ ပြန်လည်နားနေသောအခါ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးစပ်ကြည့်ပါသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ပို့ရန်မဟုတ်ကိုယ့်ဘာသာအမှတ်တရ စပ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

အာရ်ဟိုင်းနှင့်အင်းလေး

ယူနန်မြေ တာလေမြို့မှ
တောင်ပေါ်မြေတောင်တွေ ဝိုင်းရံသည့်
အာရ်ဟိုင်းကန်တော်သာ စိမ်းကြည့်လဲ့ပြာ
ထိုနည်းတူစွာ
တို့ပြည်မှာ သာယာသည့် နောင်အင်းလေး
သူ့မြေမှာ သူ့ရေလှသလို
တို့မြေမှာ တို့ရေလှတယ်
သူ့ရေမြေ သူလေ ချစ်သလို
တို့ရေမြေ တို့တွေ ချစ်မယ်
အားသစ်မိသေး။

“ဘာတွေ ရေးနေတာလဲဗျာ”

ထူးဆန်းသော လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်

ညနေပိုင်းတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ခန့်က တန်မင်းဆက် လက်ထက်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ဘုရားသုံးဆူသို့ သွားရောက်လေ့လာ ကြသည်။

အထပ်ပေါင်းများစွာနှင့် ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်သဖွယ် အထက်သို့ မြင့်စွင့်တက်နေသည့် လှပသော အဆောက်အဦများ ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမျိုးများ၏ ဗိသုကာပညာနှင့် အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်သည့် အတတ်ပညာမှာ လေးစားစရာဖြစ်သည်။

“ဒါမျိုးကို တရုတ်ပန်းချီကားထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတယ်။ အခု တကယ့် အစစ်ကို မြင်ရတာ တန်လိုက်တာဗျာ”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင် သဘောကျနေသည်။

၁၁၈ နယ်တွင်းသားစောချစ်

ဘုရားကျောင်းကို လေ့လာပြီးသော် တာလေအမျိုးသားပြတိုက် သို့ သွားကြသည်။ လမ်းတွင် တရုတ်မြင်းလှည်းလှလှလေးများနှင့် အမြင်ဆန်းသော ဆိုက္ကားလေးများမှာ သဘောကျစရာ။

“စီးကြည့်ချင်လိုက်တာ”

ဦးကျော်နိုင် ကလေးဆန်စွာ ပြောသည်ကို သဘောကျ၍ ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးမိသည်။

တာလေပြတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ပြတိုက်မှူး မစ္စတာ ကျန်ဆိုင်ယင်နှင့် အနုပညာယဉ်ကျေးမှုအသင်း အတွင်းရေးမှူးမစ္စတာ ဖန်ကျိရှင်တို့က ဆီးကြိုကြသည်။

ပိုင်အမျိုးသမီးလေးများက ရိုးရာဝတ်စုံများကို ဝတ်၍ လက်ဖက် ရည်ပန်းကန်လေးများကို အပေါ်မှ မြှောက်ယူလာပြီး မြန်မာအဖွဲ့ဝင် များကို တည်ခင်းဧည့်ခံသည်။

စိမ်းဖန့်ဖန့်လက်ဖက်ရည်၏ မွှေးပျံ့သောရနံ့နှင့်အတူ ဖန်သော အရသာ၏ ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုရှိပုံကို ခံစားကြရသည်။

ပြတိုက်မှူး အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ပြတိုက် အကြောင်း အပိုင်းများ ခွဲခြား၍ ရှင်းလင်းသည်။ အနုပညာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအသင်း အတွင်းရေးမှူးက တာလေဒေသတွင် နေကြသော လူမျိုးများဖြစ်သည့် ပိုင်ယီ၊ မြောင်၊ ယောင်၊ တိုင်း၊ လီစူး၊ အခါ၊ ပလောင်၊ လာရှီလူမျိုး တို့အကြောင်းနှင့် ပိုင်ယဉ်ကျေးမှုများအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ယူနန်ပြည်နယ်မှ တာလေ ဒေသတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိသည့် လူမျိုးများဖြစ်သော လီစူး၊ အခါ၊ ပလောင်တို့ရှိနေကြသည်ကို မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ သတိထားမိကြသည်။

ရှင်းလင်းပြောကြားမှုများပြီးသည့်နောက် အမျိုးသားပြတိုက်ကို

လိုက်ပြု၍ အသေးစိတ်လေ့လာခွင့်၊ မေးမြန်းခွင့်၊ သိခွင့်ရရှိသည်မှာ ကျေးဇူးတင်စရာ။

ညစာကိုလည်း ပြတိုက်မှာပင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။ လက်ရေ တပြင်တည်း နှီးဒေါင်းလန်ကြီးနှင့် စားရသည်နှင့် ဆင်ဆင်တူသော ဟော့ပေါ့ဖြစ်သည်။

စားပွဲဝိုင်းအလယ်တွင် ပွက်ပွက်ဆူနေသော အိုးကြီးထဲမှာ အသီးစုံ အသားစုံ ထည့်ထားသည်။ ကိုယ်ကြိုက်သည်ကို ကြိုက်သလောက် ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲ ခပ်ယူစားသောက်နိုင်သည်။

“မသိသူ ကျော်သွား သိသူဖော်စားတဲ့။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ မုန့်ကို မသိလို့ မစားမိရင် နစ်နာသွားလိမ့်မယ်၊ စားကြည့်ကြဦး”

ကိုဝင်းဇော်က မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များကို သတိပေးလိုက်သည်။

စားသောက်နေကြသည့် ဘေးမှာပင် ပိုင်အမျိုးသမီးကြီးများ ဘိန်းမုန့်ကဲ့သို့ လုပ်နေကြသော မုန့်များဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် လင်ပန်း နှင့် တင်ထားသည်။ သူ့ချည်းစား၍လည်း ရသည်။ ဟင်းနှင့်လည်း စားနိုင်သည်။

အားလုံး ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်သည်။ ကျွတ်သည်။ ရွှသည်။ မွသည်။ ဘိန်းမုန့်ထက်များစွာ ပို၍ နူးညံ့သည်။ ကိတ်မုန့်နှင့်လည်း တူသည်။ သို့သော် ကိတ်မုန့်ကဲ့သို့ အိစက် ပျော့ညက်နေသည်မဟုတ်။ ကိုအောင်ဆွေ စားကြည့်ပြီး ကိုဝင်းဇော်ကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပဲ”

ကျန်အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး စားကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြသည်။ သူတို့ဖုတ်သော မုန့်ကို မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ နှစ်သက်၍ ပိုင်အမျိုးသမီးကြီး များ ဝမ်းသာနေကြသည်။

ညတွင် ပြတိုက်ရှိ ပွဲကြည့်ဆောင်မှာ ပိုင်ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့က အဆိုအကများနှင့် ဧည့်ခံသည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲမှာ ထူးခြားသော လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်ကို အထူး အစီအစဉ်ဖြင့် မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ သောက်သုံးခွင့်ရကြသည်။

ပြတိုက်တွင် ရှင်းလင်းပြောကြားစဉ်ကတည်းက ထူးခြားသော လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်နှင့် ဧည့်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်၍ ပြောကြား ထားသည်။ မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ညတွင် ကပွဲကြည့်နေမှ ထူးခြားသော လက်ဖက်ရည်သုံးခွက် စတင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသံကြားရသည်။ လက်ခုပ်သံများ ကြားရသည်။ မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များလည်း ကြိုဆိုသည့် အနေဖြင့် လက်ခုပ်တီး ကြသည်။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်ရောက်မလာ။

ကပွဲအစီအစဉ်များ တင်ဆက်သည်ကို ကြည့်နေရသည်။

ကပွဲအစီအစဉ်နှစ်ခု အပြီးတွင် အခမ်းအနားမှူးက မြန်မာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ပထမဆုံး လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် စတင်ဧည့်ခံ မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။

သို့သော် ဘယ်သူမှ လာတိုက်သူမရှိ။ လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမရှိ။ အားလုံး ငြိမ်တိတ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ဘက်ဆီမှ မောင်းကွဲသံတခွမ်းခွမ်းကို ဆူဆူညံညံကြားရသည်။ မြန်မာဇာတ်ပွဲများတွင် တရုတ်မင်းသား ထွက်တော့မည်ဆိုလျှင် တီးသောအသံမျိုးဖြစ်သည်။

ကပွဲတွင် မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များမှ ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေကြသည်။

နောက်ဖက်မှ မောင်းကွဲသံသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ဖြတ်၍ လာနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီ။

ပိုင်ရိုးရာဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး ၅ ယောက်က လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို ခေါင်းထက်မှာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ကိုင်၍ ယူလာပြီး မြန်မာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးချင်းစီကို ပေးသည်။ မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ လက်ခံရယူကြသည်။

မောင်းကွဲသံရပ်သွားပြီ။ စင်မြင့်ပေါ်မှ ကပြမှုများ အားလုံးလည်း ရပ်ဆိုင်းထားသည်။

“ဒီပထမဆုံး လက်ဖက်ရည်ဟာ “ဆန်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ အသေအချာအရသာခံပြီး သောက်ကြည့်ကြပါခင်ဗျား”

ကြေညာပြီးသည့်နှင့် မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ စသောက်ကြရသည်။ ပရိသတ်က ငြိမ်နေသည်။ နောက်မှ အတီးအမှုတ်နှင့် ဧည့်ခံပေးနေပါသည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို တစ်ခမ်းတနားသောက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးသောက်၍ ပြီးသွားပြီ။
“ဘယ်လို အရသာရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”
မေးခွန်းထွက်ပေါ်လာသည်။
မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြရသည်။

“ခါးတယ်”
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က စပြော၍ အားလုံးကပင် ခါးကြောင်း သဘောတူညီကြသည်။
စကားပြန်မှတစ်ဆင့် “ခါးတယ်” ဟု ပြန်ကြားလိုက်သည်။
“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခါးတဲ့အရသာ လျှာပေါ်မှာ စွဲသွားလိမ့်မယ်။

ဒီလက်ဖက်ရည်သုံးခွက်ဟာ ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒဿနကို ဖော်ညွှန်းထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ ပထမအရွယ်ဟာ ခါးပါတယ်။ အဆိုးအကောင်း အမျိုးစုံ ကြုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ခါးတာကိုကပဲ စွဲမက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

“သဘောတူ နှစ်သက်ကြပါသလားခင်ဗျား”
မြန်မာအဖွဲ့က သဘောတူနှစ်သက်ကြောင်း ပြန်ကြား၍ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်၍ ပြီးသွားပါပြီ။
ကပွဲအစီအစဉ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်၍ ကပွဲကြည့်ကြရသည်။
ကပွဲအစီအစဉ် ၃ ခုအပြီးတွင် အခမ်းအနားမှူး၏ ကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ယခု ဒုတိယ လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ ဧည့်ခံပါတော့မယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ကို “တော့” လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကြေညာချက်သံ ထွက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် နောက်ဖက်မှ မောင်းကွဲတီးသံကြားရသည်။ လာနေကြပြီဟု မြန်မာအဖွဲ့သိလာပါသည်။ ပထမအကြိမ်ကလိုပင် မိန်းကလေး ၅ ယောက် လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းပေါ်မှ မြှောက်ယူလာပြီး ပေးကြသည်။

မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ လက်ခံရယူပြီး သောက်ကြသည်။
“ဘယ်လို အရသာရှိတယ်ဆိုတာ စဉ်းစဉ်းစားစား သောက်ကြပါခင်ဗျာ”

ပြီးလျှင် အရသာကို ဖြေကြရဦးမည်။ အသေအချာ စဉ်းစားပြီး အရသာခံသောက်ရသည်။
သောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြ

သည်။

“ချိုဆိမ့်အရသာ ရှိတယ်”

ဦးမြင့်ဌေးက စပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး သဘောတူမှု

သည်။

ချိုဆိမ့်အရသာရှိကြောင်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ခွက်ဟာ နို့မလိုင်များနဲ့ ဖျော်စပ်ထားလို့ ချိုဆိမ့်နေပါလိမ့်မယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ ဒုတိယအရွယ်နဲ့ တူပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ ဒုတိယအရွယ်ဟာ ချိုဆိမ့်တဲ့ အရသာရှိပါတယ်။ ဘဝမှာ ကျေနပ်နှစ်သက်စရာတွေကို များစွာ ခံစားရပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

ဦးထွန်းမောင်၏ ပြန်ကြားချက် ထွက်ပေါ်လာ၍ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြသည်။

ကပွဲဆက်ကြည့်ရပြန်သည်။

အစီအစဉ်နှစ်ခုပြီးသောအခါ ရှေးနည်းတူပင် လက်ဖက်ရည်ခွက်များ ရောက်လာ၍ တတိယလက်ဖက်ရည်ခွက်မှာ “ချာ”ဟုခေါ်ကြောင်း ပိုပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား သောက်ကြရန် အကြောင်းပြောပါသည်။

မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြရပြန်သည်။ တတိယလက်ဖက်ရည်မှာ ပြောရခက်နေသည်။ ချိုတာလည်း ပါသည်။ ခါးလည်း ခါးသည်။ ဆိမ့်သည့်အရသာတော့ ခံစား၍ မရ။

နောက်ဆုံးတော့ အကြေအလည်ညှိနှိုင်းပြီး “ချို ခါး”ဟု ပြန်ကြားလိုက်သည်။ မှန်မမှန်ကိုလည်း နားစွင့်နေမိကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ မမေ့နိုင်သော လက်ဖက်ရည်လို့ပဲ ခေါ်

ပါတယ်ခင်ဗျာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တတိယအရွယ်ဟာ မမေ့နိုင်စရာ အတွေ့အကြုံများစွာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အရွယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝရဲ့ ခါးသီးတာတွေလည်း ခံစားခဲ့ဖူးပါပြီ။ ချိုဆိမ့်တာတွေလည်း ခံစားခဲ့ဖူးပါပြီ။ အသင့်အတင့်လည်း နှလုံးသွင်းနိုင်ကြပါပြီ။ နေတတ်ထိုင်တတ် ပြီမို့ နေထိုင်ရတာလည်း ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ လူကြီးမင်းများ ပြောသလို ချိုခါးဖြစ်စေ၊ ခါးချိုဖြစ်စေ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ လူကြီးမင်းများ ဘဝမှာ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းပြီး နေထိုင်တတ်ခြင်းဖြင့် အေးမြချမ်းမြေ့ကြပါစေ”

လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ဆန်း၊ တော့၊ ချာ

ထူးဆန်းသော လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်ကို တခမ်းတနား သောက်၍ ပြီးသွားကြပါပြီ။

နောက်ဆုံး လက်ဖက်ရည်ခွက်မှာ “တကယ်ပင် မမေ့နိုင်စရာ” ဟု မြန်မာအဖွဲ့ဝင်အားလုံး သဘောတူညီကြပါသည်။

ပိုင်ရိုးရာ မင်္ဂလာဆောင်

ဆန်း၊ တေ့၊ ချာ လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်သောက်အပြီးမှာ တင်ဆက်သည့် ကပွဲအစီအစဉ်သည် ပိုင်ရိုးရာမင်္ဂလာဆောင်သရုပ်ဖော် အက ဖြစ်သည်။

ပိုင်ရွာကလေး နောက်ခံနှင့် မိန်းမပျိုလေးများ ထွက်လာကြ သည်။ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်း များက ဝိုင်းဝန်းစုရောက်နေကြ၍ မိန်းကလေးက ရှက်စနိုးဖြင့် ထုရိုက် နေဟန်ကို တေးသွားအလိုက် သရုပ်ဖော်ကပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချစ်စရာ မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ မြန်မာရွာမှ မြန်မာမိန်းကလေးများနှင့်ပင် တူသေး တော့သည်။

“ကောင်မလေးက ရှိစုံနဲ့မတူဘူးလား”

၁၂၆ နယ်တွင်းသားစောချစ်

ဦးကျော်နိုင်မပြောမီကပင် ဦးအောင်ဆွေ သတိထားမိခြင်း ဖြစ်၏။ အသားဖြူ၏ ချောမောလှပသော ပိုင်မိန်းကလေးသည် ရှိစုံနှင့် အတော် တူပါသည်။

သို့သော် ကိုအောင်ဆွေ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကွက်တွင် မိန်းကလေးများ ဟင်းရွက်ခူး၊ ပန်းခူး တောထဲသို့ ထွက်လာကြသော ကကွက်ဖြစ်၏။ စမ်းချောင်းလေးဘေးမှာ ပန်းတွေနှင့်ဝေနေသည်။ တောထဲတောင်ထဲ သဘာဝအတိုင်း လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားပုံ သရုပ်ဖော်နေကြသည်။ ကြည့်ရမြင်ရ သည်မှာ ချစ်စရာ ပျော်စရာ။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ ရှိစုံကို ကြည့်မြင်နေရသလို ခံစားရသည်။

တတိယအကွက်မှာ ပိုင်လုလင်ပျိုလေးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ တောတောင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာ တောကစားနေကြသော ကကွက်ဖြစ် သည်။ ယောက်ျားပျိုလေးမှာ ဖြူဖြူထွားထွားနှင့် ကျစ်လစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ ကျားကျားလျားလျားနှင့် ယောက်ျားပီသပြီး သူငယ်ချင်း များအလယ်မှာ ထူးခြားသူဖြစ်သည်။

“ကောင်လေးကလဲ ကိုအောင်ဆွေနှင့်တူတယ်ဗျ၊ အရပ်မြင့်ပြီး ယောက်ျားပီသတယ်”

ဦးကျော်နိုင်ဘေးမှ ဦးမြင့်ဌေးသည် စောစောက ဦးကျော်နိုင် ပြောသည်ကို ကြားထားဟန်တူပါ၏။ ပိုင်လုလင်ပျိုကို အရပ်ခြောက်ပေ ရှိသော ကိုအောင်ဆွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်နေပြန်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကောင်လေးကလဲ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက် ကိုအောင်ဆွေနဲ့ တူတယ်”

ဦးမြင့်ဌေးဘေးမှ ကိုဝင်းဇော်ကပါ ထောက်ခံနေ၍ ကိုအောင်ဆွေ ပြုံးမိသည်။

နောက်တစ်ကွက်မှာ ကျားထွက်လာသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ တကယ့်ကျားနှင့်တူအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကပုံမှာ အခုန်အပျံ အဝေ့အဝဲများနှင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။

ကျားနှင့်မိန်းကလေးများ တွေ့သောအခါ ကြောက်လန့်အော်ဟစ် ၍ မိန်းကလေးများ ပြေးကြသည်။ လဲသူလဲသည်။ ကျားက ပန်းခူးနေ သော ပိုင်မိန်းမချောလေးကို ရန်လုပ်တော့မည်။

“ကဲ. . ကိုယ့်လူ ကျားနဲ့ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ရတော့မယ်”

ဦးကျော်နိုင်က ကိုအောင်ဆွေကို တံတောင်နှင့်တို့၍ သတိပေး လိုက်သည်။

“ဒါတော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ”

ကိုအောင်ဆွေက ကျားကို ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် ပခုံးတွန့်ပြလိုက် သည်။

“ကဲ. . ဒါဆို. . . ခင်ဗျားရှေ့မှာ ကျားက ရွံ့ကို ကိုက်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကြည့်နေမှာလား”

“ဒါကတော့ ဘယ်ကြည့်နေမလဲဗျ၊ သေသေကြေကြေ တိုက်မှာ ပေါ့”

ဦးကျော်နိုင် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ဟိုမှာ. . . ဟိုမှာ. . . သေသေကြေကြေတိုက်မယ့် ကိုအောင်ဆွေ လာပြီ”

ဦးမြင့်ဌေးက စင်မြင့်ဆီသို့ ပြသည်။ မိန်းကလေးများ၏ အော်သံ

ကြား၍ ပိုင်လုလင်ပျိုနှင့် သူငယ်ချင်းများအပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ လုလင်ပျိုက မိန်းမချောလေးကို အန္တရာယ်ပြုတော့မည့် ကျားကို သတ္တိရှိစွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေးကို မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများက တွဲထူကူညီ ကြသည်။

ကျားမှာ လုလင်ပျိုကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်။ လုလင်ပျိုက လေထဲမှာတစ်ပတ် ကျွမ်းပစ်၍ ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

နောက်ခံတီးကွက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်လာ၏။ လုလင်ပျိုနှင့် ကျားတိုက်ပွဲသရုပ်ဖော် ကကွက်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး အကကောင်းသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ အခုန်အပျံ အကျော်အလွှားများနှင့် ကြည့်၍ ကောင်း လှသည်။ မိန်းကလေးများ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ လုလင်ပျိုအတွက် စိုးရိမ်နေကြသည်။ သို့သော် နိုင်စေချင်စိတ်နှင့် အားပေးကြသည်။ သတိပေးကြသည်။

ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတချို့မှာ ကြောက်၍ ပုန်းသည်။ တစ်ယောက်က သစ်ပင်ပေါ် တက်နေသည်။ နှစ်ယောက်က နောက်မှ အားပေးသည်။ ကျားလာလျှင် ပြေးသည်။

လုလင်ပျိုကတော့ အကြောက်အလန့်မရှိ ကျားကို အနိုင်တိုက် နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ပါသည်။ ကျားက ခုန်အုပ်လျှင် ဂျမ်းပစ်၍ ရှောင်သည်။ စင်္ကြာလည်သလို ဘေးတိုက် ဝေ့ဝဲသည့် တစ်ပတ်လည် ဂျမ်းများကို ဆက်တိုက်ပစ်သွားသည်မှာလည်း ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လုလင်ပျိုက ကျားကိုနိုင်သွားသည်။

“ဟား. . . ဟား. . . ငါတို့ ဇာတ်လိုက်နိုင်သွားပြီ”

ဦးကျော်နိုင် ပြောပုံက ဟိုလိုလိုသည်လိုလို။

ကပွဲစင်မြင့်ထက်တွင် မိန်းမချောလေးကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောရန် သူ့သူငယ်ချင်းများက တိုက်တွန်းနေသည်။ မိန်းကလေးက ရှက်နေ၍ သူငယ်ချင်းများက အတင်းတွန်းပို့နေကြသည်။

မိန်းကလေးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ရင်းနှီးခင်မင် သွားကြသည်။ တောထဲမှာ လျှောက်လည်ကြ၊ ပန်းခူးပေးကြ ချစ်စရာ သရုပ်ဖော်ကကွက် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကွက်မှာ လုလင်ပျိုနှင့် မိန်းမချောလေး၏ ကျေးရွာ ဓလေ့မင်္ဂလာဆောင် ကကွက်ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းများက နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ မိန်းကလေးက ရှက်နေသော သဘာဝမှာ မြန်မာရွာ၊ မြန်မာ ဓလေ့နှင့် သဘာဝချင်း တူနေသည်။

သူငယ်ချင်းများက ရွှေကြိုးတားကြသည်။

ရပ်ရွာမှ အသိအမှတ်ပြုကြရန် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် လက်ဖက်အုပ်ပိုက်ပြီး အိမ်ပေါက်စေ့ လက်ဖက်ထုပ် လိုက်ပေးကြသည်။

“ဟ. . . ကျွန်တော်တို့ မြန်မာက အညာမင်္ဂလာဆောင်နဲ့ တူလိုက်တာဗျာ”

ဦးထွန်းမောင်က အဖွဲ့အားလုံးကြားအောင် ပြောသည်။ အားလုံးက မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

တရုတ်နှင့်မြန်မာသည် ရေချင်းမြေချင်းဆက်၍ ယဉ်ကျေးမှုချင်း ဓလေ့ထုံးတမ်းချင်း ဆက်နွယ်ရုံသာမက စိတ်နေသဘာဝပါ တူညီနေကြောင်း မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ သိနားလည်ကြရသည်။

ကိုအောင်ဆွေကတော့ ဦးကျော်နိုင်နှင့် ဦးမြင့်ဌေးတို့ ပြောသလို ပင် စိတ်ကူးယဉ်မှုလေးပါ ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံးအစီအစဉ်

ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု၏ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်အဖြစ်နှင့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးမှ မြန်မာသီချင်းဖြင့် သီဆိုတင်ဆက်ပေးပါရန် အခမ်းအနားများက ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်က ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးထွန်းမောင် ခေါင်းဆောင်၍ မြန်မာအဖွဲ့ဝင်အားလုံးနှင့် စကားပြန် မစ္စတာယန်းတို့ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားကြပါသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်က လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

ဦးမြင့်ဌေးက စန္ဒယားတီးတတ်သူဖြစ်၍ ခေတ်ပေါ်အော်ဂင်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ တီးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

၁၃၂ လယ်တွင်းသားစောချစ်

သီချင်းဆိုလည်းကောင်းသည်။ ဦးမြင့်ဌေး၊ ကိုဝင်းဇော်နှင့် မစ္စတာယန်းက ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ဦးထွန်းမောင်နှင့် ကျန်အဖွဲ့ဝင်များက နောက်မှာ တန်းစီ၍ ရပ်ကြသည်။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် တီးခိုင်းအဖွဲ့၏ အော်ဂင်က အသင့်ရှိနေပြီးသား။

ဦးမြင့်ဌေးက သူ့သီဆိုမည့်သီချင်းမှာ “လက်ရေတပြင်တည်း” ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

ကိုဝင်းဇော်က အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်သည်။ မစ္စတာယန်းက တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ပေးသည်။

ဦးမြင့်ဌေးက သီချင်းမဆိုမီ ညနေက ဟော့ပေါ့တစ်ဖိုတည်းမှာ မြန်မာနှင့် တရုတ်မိတ်ဆွေများ အတူတကွ စားကြရခြင်းသည် မြန်မာ့ဓလေ့မှာ ရှိသော နှီးဒေါင်းလန်ကြီးတွင် ထမင်းလက်ဆုံစားရသည်နှင့် ဆင်တူကြောင်း၊ လက်ဆုံစားခြင်းသည် ဆွေမျိုးမိသားစုများ ချစ်ခင်မှု ခိုင်မာစေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့ညစာစားပွဲမှာ လက်ဆုံစားခဲ့ကြသော တရုတ်မိတ်ဆွေများနှင့် မြန်မာများမှာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ခိုင်မာစေရန် ဤသီချင်းကို သီဆိုပါကြောင်း အများဆိုရမည့် အပိုဒ်တွင် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး သီဆိုကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောကြားသည်။

ကိုဝင်းဇော်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၍ မစ္စတာယန်းက တရုတ်ဘာသာသို့ ပြန်ပေးသည်။

ပွဲကြည့်သူများက လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြ ပြန်သည်။

ဦးမြင့်ဌေးက အော်ဂင်ကိုယ်တိုင်တီး၍ လက်ရေတပြင်တည်း သီချင်းကို သီဆိုပါသည်။

လက်ရေတပြင်တည်း. . . နှီးဒေါင်းလန်ကြီးရယ်နှင့်. . . ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားကြရှာပေ. . . မြဝတီခင်ခင်ငယ်. . . မြူးပျော်ကြ၊ တေးဆိုကြ. . . ဟေ့

သူငယ်ချင်းရေး . . .

ဦးမြင့်ဌေး၏ အသံမှာ ကြည်လင်အောင်မြင်၍ သီဆိုပုံကလည်း ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သောကြောင့် မြန်မာလိုသီဆိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း တရုတ် မိတ်ဆွေများ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။

ညီညွတ်ရေးနဲ့ အသက်ရှည်ရှည် ခင်ခင်မင်မင် လက်ရေတပြင် တည်း . . . ရှေးကတော့ ပိုချစ်ကြတယ်။

သံပြိုင်အပိုင်းတွင် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး လက်ခုပ်ညီညီတီး၍ လိုက်ဆို ကြသည်။

တစ်ပိုင်းဆိုပြီးတိုင်း ကိုဝင်းဇော်နှင့် မစ္စတာယန်းက ဘာသာပြန် ပေးကြသည်။

သီချင်းပိုင်းအားလုံး ပြီးဆုံးသောအခါ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ အားပါးတရ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာနှင့် တရုတ်မြန်မာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ခိုင်မာ စေသော ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှု ဖြစ်ပါသည်။

တာလေမြို့မှ မမေ့နိုင်စရာ ညတစ်ညဖြစ်ပါ၏။

လီဂျန်းသို့

မနက်ပိုင်းတွင် တာလေမြို့မှာ ကုန်သည်ကြီးများ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ လုပ်သည်။

၁၁ နာရီခွဲတွင် မနက်စာစားပြီး တာလေမြို့မှ လီဂျန်းမြို့သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ တောင်ပေါ်မြေမှ တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံတွင် တောင်ရိုးကြီးအတိုင်း ဖောက်ထားသော ကားလမ်းကို သွားနေရသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာပင် ချောက်ကမ်းပါးကြီး များ ရှိသည်။

ကားမောင်းသူက သွားနေကျ လမ်းဖြစ်၍လားမသိ။ ကျွမ်းကျင် သည်။ တစ်ခါတရံမှာ မြေပြန့်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ

တောင်မြင့်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရသည်။

အလွန်အေးသောဒေသဖြစ်၍ ကားမှန်များကို အလုံပိတ်ပြီးသွားကြရသည်။

တစ်လမ်းလုံး မြို့ဆက်၊ ရွာဆက်မပြတ် တွေ့နေရသည်။ ကားကန်ဆက်က တရုတ်သီချင်းသံချည်း ကြားနေရသည်။ နားထောင်၍ ကောင်းသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်နားမလည်၍ ဘာခံစားရမှန်း မသိ။

ဦးမြင့်ဌေးက သူ့မှာပါလာသော ကန်ဆက်ခွေကို တရုတ်မိတ်ဆွေများအား ပေးလိုက်သည်။ မြန်မာသီချင်းဟုလည်း မစွတာယန်းကို ပြောလိုက်သည်။ မစွတာယန်းက တရုတ်လို ပြန်ပြောသောအခါ တရုတ်မိတ်ဆွေများ သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်ကြပြီး ကားကန်ဆက်မှာ ထည့်ပေးသည်။

ဂီတနက်သန် ကိုစောငြိမ်း၏သီချင်းများ၊ စန္ဒယားချစ်ဆွေ၊ စန္ဒယားလှထွတ်၊ တံတေးသိန်းတန်၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်၊ လွမ်းမိုးတို့၏ သီချင်းများကို လက်ရွေးစင် စုစည်းထားသော အခွေဖြစ်သည်။

တရုတ်မိတ်ဆွေများတော့ နားပူနေကြမည်လား မသိ။ မြန်မာများကတော့ တရုတ်တောင်တန်းကြီးများနှင့် ရှုခင်းများကို ကြည့်ရင်း မြန်မာသံစဉ်မြန်မာသီချင်းများကို နားထောင်ခံစားနေကြသည်။ မြန်မာသင်္ကြန်သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ မြန်မာအားလုံး လိုက်ဆိုရင်း လက်ခုတ်တီးကြသည်။ သီချင်းက မြူးမြူးကြွကြွရှိ၍ တရုတ်မိတ်ဆွေများပါ မြန်မာများနှင့်အတူ လက်ခုတ်လိုက်တီးရင်း မြူးမြူးကြွကြွဖြစ်လာကြသည်။

သီချင်းပြီးသွားသောအခါ အားလုံးပျော်ရွှင်စွာ လက်ခုတ်ဩဘာ ပေးကြသည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေများက စကားပြန် မစွတာယန်းမှတစ်ဆင့်

အလွန်ပျော်စရာကောင်းသော သီချင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အားလုံး ဤသီချင်းကို သီဆိုနိုင်ကြသည့်အတွက်လည်း သဘောကျကြောင်း ပြောဆိုသည်။

ကိုဝင်းဇော်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူတိုင်းလိုပင် ဤသီချင်းကို ဆိုတတ်ကြကြောင်း၊ သင်္ကြန်ပွဲတော်မှာ သာမက အခမ်းအနားတိုင်းမှာ လို ဤသီချင်းသံကို ကြားရတတ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်လိုပြော၍ မစွတာယန်းက ဘာသာပြန်ပြသည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေများ စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းခွဲနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
“ဟိုမှာ . . .”

ဦးကျော်နိုင်ပြသည်ကို ကိုအောင်ဆွေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
“တိဘက်သို့ . . .”

အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသည်။ မော်တော်ကားက တောင်မြင့်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သော လမ်းခွဲဘက်သို့ ကွေ့ချိုးလိုက်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ အလွန်ရောက်ဖူးချင်သော ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ဒေသဖြစ်သည့် တိဘက်ကို မရောက်ရသော်လည်း အဝင်ဝကိုတော့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

မော်တော်ကားက တောင်မြင့်ကြီးတစ်ခုကို စတင်တက်နေပြီ။ ကွေ့လိုက်၊ တက်လိုက်၊ တက်လိုက်၊ ကွေ့လိုက်နှင့် တောင်ခါးပန်းအတိုင်း ကွေ့ကာပတ်ကာ တက်နေသည်။

မန္တလေးမှ ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်သောလမ်းရှိ ခြောက်ထပ်ကွေ့ကဲ့သို့ လမ်းဖြစ်၍ အထပ်ပေါင်းများစွာ တက်နေရသည်။ အတော်ကောင်းသောကားကို စီစဉ်ပေးလိုက်၍သာ တော်တော့သည်။ ကားစက်သံမှာ

အတက်ကြမ်းသော ခရီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

စတင်တက်ခဲ့သော တောင်ခြေမှ ရွာကလေးသည် ခဏအတွင်း မှာပင် အောက်ဘက်အဝေးမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ အောက်ဘက်ပြန်ကြည့်လျှင် ကြောက်စရာ။ အမြင့်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။

ရှေ့မှာလည်း ဆက်တက်စရာ လမ်းများစွာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကားက အော်ကာဟစ်ကာ တက်နေဆဲ။ ကွေ့များမှာ ဟွန်းသံ ပေးနေရသည်။ အဆင်းကားနှင့် ဘွားကနဲတွေ့မှာ စိုးရိမ်စရာ။ သို့သော် တွေ့ရခြင်း နည်းပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင်းမှ တောင်တက်ခရီးများစွာ ကိုအောင်ဆွေ ရောက်ဖူးပါသည်။ ပြင်ဦးလွင်၊ လားရှိုး၊ တောင်ကြီး၊ မိုးကုတ်၊ ချင်းတောင် မှ ဟားခါးမြို့ ခရီးများဖြစ်သည်။ ယခုခရီးမှာ တောင်အမြင့်ကြီးကို အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်တက်နေခြင်းဖြစ်၍ ပိုကြောက်စရာကောင်းသည်။

တစ်ဖက်မှာ တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ဖက်မှာ ချောက်ကမ်းပါး အောက်ဘက်မှ ရွာကလေးမှာ သေးသေးသာသာ မြင်ရတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ကြည့်ရသည်နှင့်ပင် တူနေသည်။

တောင်ထိပ်နားသို့ ရောက်ခါနီးမှာ ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ကျော်သော အခါ အခြားတောင်တန်းတစ်ခုသို့ ကူးသွားသည်။

“ဟာ . . . လှလိုက်တာ”

အားလုံး အံ့ဩစွာ ပြောမိကြသည်။

ကွေ့ကို လွန်၍ တောင်အကွယ်ကို ကျော်မိသည်နှင့် ဖွေးဖွေး လွလွ လှပနေသော ရေခဲတောင်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ငွေစင်ငွေသားကို လှပဆန်းကျယ်စွာ ပုံသွင်းထားသည်နှင့်

တူသည်။ သဘာဝပန်းချီဆရာ လက်စွမ်းပြထားသော သဘာဝပန်းချီ ကားချပ်ကြီးမှာ အံ့ဩမကုန်နိုင်စရာ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဝေးသား ကြည့်နေမိကြသည်။

“ဂျိတ်ဒရက်ဂွန်း စနိုးကက်မောင်းတိန်း”

မစ္စတာယန်းက အင်္ဂလိပ်လို ပြောပါသည်။

“ကျောက်စိမ်းနဂါးရေခဲတောင်”

ကိုဝင်းဇော်က ဆီလျော်အောင် မြန်မာဘာသာပြန် လိုက်သည်။

ကားလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာပင် အလွန်မြင့်မားသော ကျောက်စိမ်းနဂါး တောင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၍ မကြာမီမှာပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

လီဂျန်းမြို့သို့ နီးလာပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပင်လုံးကျွတ် လှပစွာ ပွင့်နေကြသော ချယ်ရီပင်တန်းကြီးကို မျက်စိတဆုံး တွေ့မြင် နေရသည်။

“လှလိုက်တာ”

ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩသဘောကျဖြစ်ကြရပြန်သည်။

“ပန်းနုရောင်လမ်းမကြီး . . .”

“ချယ်ရီလမ်းမကြီး . . .”

“ပန်းချီကားထဲက လမ်းမကြီး . . .”

နာမည်အမျိုးမျိုးပေးကြသည်။

အလွန်လှပသော ရှုခင်းများရှိရာ လီဂျန်းမြို့သို့ လိုက်ပို့သော တရုတ်မိတ်ဆွေများကို ကျေးဇူးများစွာ တင်မိကြသည်။

ညနေ ၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လီဂျန်းမြို့သို့ ရောက်ကြသည်။

လီဂျန်းဟိုတယ်မှာ တည်းခိုရသည်။

ကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် အေးလိုက်ပုံမှာ အားလုံးခိုက်ခိုက်

တုန်နေကြသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ “ဝမ်းစွေ”နှင့်မရ။ ဆက်ခါ ဆက်ခါ ကံပိတ်ပစ်လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ အနွေးဓာတ်ပေးထားသော အခန်းထဲမှ အိပ်ရာပေါ်မှာပင် နားနေကြရသည်။

ညကျတော့ လသာသာမှာ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှ ကြည့်လျှင် ကျောက်စိမ်းနဂါးတောင်ကြီးသည် အလွန်လှကြောင်း မစွတာယန်းက လာခေါ်သည်။

မြန်မာအဖွဲ့အနွေးထည်အထပ်ထပ်ဝတ်၍ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှ ကျောက်စိမ်းနဂါးတောင်ကြီးကို သွားကြည့်ကြသည်။

မှန်ပါသည်။ ကျောက်စိမ်းနဂါးရေခဲတောင်ကြီးသည် လရောင် အောက်မှာ ဖွေးဖွေးလက်လက် ထူးခြားစွာ လှနေသည်။ မမေ့နိုင်သော ရှုခင်းမြင်ကွင်းဖြစ်ပါသည်။

အံ့ဩသဘောကျစွာ အားပါးတရ ကြည့်နေမိကြသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ရေခဲတောင်များဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသည့် ရေခဲလေအေးကြောင့် နှာရည်များ ကျလာသည်။

ရှုခင်းအလှကို အအေးဒဏ်ခံ၍ ကြည့်ရခြင်းဖြစ်၏။

လီဂျန်းမြို့၏ မမေ့နိုင်သော ရှုခင်းများနှင့် မမေ့နိုင်သော ညတစ်ည။

ကျောက်စိမ်းနဂါးရေခဲတောင်သို့

လီဂျန်းသို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက် ၈ နာရီမှာ ကျောက်စိမ်းနဂါးရေခဲတောင်သို့ သွားကြသည်။

တောင်ခြေရင်းက မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာ မော်တော်ကားရပ်နားပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

အနွေးထည်အထပ်ထပ်ဝတ်ထားကြရသည့်အပြင် လောင်းကုတ် အကျိကြီးများကိုလည်း ဝတ်ထားကြရသည်။ နားရွက်လုံသော ခေါင်းစွတ် ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားရသည်။ လက်အိတ်စွပ်ထားရသည်။

ရေခဲတောင်၊ ရေခဲလေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့် နေသည်။

ရေခဲတောင်ကြီးကို အနီးကပ်မြင်ရသည်က ကျေနပ်စရာ။ ထိပ်မှ အချွန်အတက်များနှင့် တောင်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် အထက်ပိုင်းမှာ နှင်းပွင့်

များ၊ ရေခဲများ ဖုံးလွှမ်း၍ ဖြူဖွေးနေသည်။ နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည် အောက်မှာ ရေခဲတောင်ကြီးသည် ထူးခြားစွာ လှနေပြန်၏။

ညက လရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည့် ရှုခင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံစား ကြသည်။

တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းကျလာသည့် ကြည်လင်အေးမြသော ရေခဲ စမ်းချောင်းများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကျောက်စိမ်းနဂါးတောင်ကြီးကို နောက်ခံထား၍ တရုတ်မိတ်ဆွေ များနှင့် မြန်မာအဖွဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက် ချင်းပုံ၊ နှစ်ယောက်တွဲပုံ၊ သုံးယောက်တွဲပုံများကိုလည်း အပြန်အလှန် ရိုက်ပေးကြသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ နှင်းဖတ် နှင်းခဲလေး များ နေအရောင်တွင် တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေကြသည်မှာ စိန်မှုန်များ၊ စိန်တုံးများ ကြွထားသည့် လှပဆန်းကြယ်နေကြသည်။

တောင်ခြေကို အနည်းငယ် တက်ကြသောအခါ တောအုပ် အတွင်းမှာ တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို တွေ့ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ဧည့်သည်များကို ပျားရည်ကျွေးပါသည်။ ပျားရည်မှာ အခဲကြီးများဖြစ်၍ ကိုက်စားရာတွင် သွားရာသာထင်သည်။ ပဲ့သွားခြင်း မရှိ။

ဘုန်းတော်ကြီးက စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ပြောပြသည်များကို ရေးမှတ်ကြသောအခါ ဦးမြင့်ဌေး လက်အိတ်ချွတ်၍ ဘောပင်ကိုင်သော ကြောင့် လက်ညှိုးကွဲပြီး သွေးများ ထွက်ကျလာသည်။ နှင်းကိုက်သည်ဟု ဆို၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက ဆေးထည့်ပေးပြီး လက်အိတ်မချွတ်ကြရန်

ပြောသည်။ ဘယ်သူမှ လက်အိတ်မချွတ်ရဲတော့ပါ။

သစ်ကျားသီးများ အလွန်ပေါ့၍ ဘုန်းတော်ကြီးက ညှပ်ဖြင့် ခွဲပေးသော သစ်ကျားသီးများကို စားကြရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာသော ရေခဲရေစမ်းချောင်းလေးရှိသည်။ ကန်တစ်ခုမှာ စီးဝင်သည်။ ကန်ရေပြင် မှာ ကြည်၍ ရေခဲအငွေ့များ ထနေသည်။ ကိုင်ကြည့်ချင်စရာ ကောင်းလှ သည်။

“ရေခဲရေလေး အေးစက်နေမှာပဲ. . . ကိုင်ကြည့်ချင်လိုက်တာ. . .” ကိုအောင်ဆွေက တကယ်ပင် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုအောင်ဆွေ. . . ဒါ. . . နှင်းဆီဆူးစူးတာ မဟုတ်ဘူး။ နှင်းကိုက်တာ နှင်းဆီဆူးက ချစ်လို့ ညှာချင်ညှာမယ်။ နှင်းကတော့ ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုက်မှာပဲ။ ကိုမြင့်ဌေးလက်အိတ်ချွတ်ရုံနှင့် ကွဲအောင်ကိုက်လိုက်တာ သွေးထွက်သွားပြီ. . . တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ဦးကျော်နိုင် ပြောသည်ကို သဘောကျ၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။ ကိုအောင်ဆွေပါ ရယ်မိသည်။ ရေခဲရေကိုလည်း ကိုင်မကြည့်တော့ပါ။

သစ်ပင်များနှင့် အုပ်ဖွဲ့၍ ရေခဲလေ၊ ရေခဲရေ၊ ရေခဲငွေ့လွှမ်းနေသော တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ အေးချမ်းလှသည်။

ငွေရောင် ကျောက်စိမ်းနဂါးတောင်ကြီးကလည်း ကြည့်၍ မဝ။ ရှု၍ မဝ။ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ပြန်ချင်စိတ်ပင် မရှိကြ။ နေ့လည်မှာ ဒေသခံကုန်သည်ကြီးများ၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရမည့် အစီအစဉ်ကြောင့်သာ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

လှပသော ကျောက်စိမ်းနဂါးရေခဲတောင်ကြီးသည် အမြင်အာရုံ မှာ စွဲထင်စွာ ပါလာခဲ့ပါ၏။

လီဂျန်းမြို့မှ မပေနိုင်စရာ

လီဂျန်းမြို့မှာ ရေခဲတောင်ကြီးများ၊ ချယ်ရီပန်းများ၊ လှပသော ရှုခင်းများနှင့် မပေနိုင်စရာဖြစ်ရုံမက ဒေသခံကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဖော်ရွေဧည့်ခံဝတ်ကျေကြသည်။

ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံများ နှစ်နိုင်စုံ ကုန်သည်ချင်း ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်နိုင်သည့်ကိစ္စများကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆွေးနွေးကြသည်။ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကလည်း စက်ရုံအလုပ်ရုံများနှင့် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြသည်။

မြန်မာအဖွဲ့က ရွှေစောင်းကလေးများ၊ ရွှေချည်ထိုးပန်းချီကားများနှင့် မြန်မာ့ပစ်တိုင်းထောင်အရုပ်များကို အမှတ်တရလက်ဆောင်

၁၄၆ နယ်တွင်းသားစောချစ်

ပေးသည်။

လီဂျန်းမှ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက သူ့စက်ရုံထွက် ဆေးဆိုးအပွင့်ရိုက် နှစ်ဖက်လှ အကျီများ လက်ဆောင်ပေးသည်။ နွေးထွေးသည်။ လှပသည်။ မြန်မာအဖွဲ့ဝင်များ သဘောကျ၍ စက်ရုံကို သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ မိသားစုအတွက် ထပ်မံဝယ်ယူကြသည်။

လီဂျန်းမြို့သည် အလွန်အေးသော မြို့ဖြစ်၍ အနွေးဦးထုပ်အလှအပများစွာလည်း ထုတ်လုပ်သည်။ မြန်မာတို့ အမှတ်တရဝယ်ယူကြသည်။

နေ့ခင်းတွင် တန်ပေါက်ဘုရားကျောင်းနဲ့ ဘလက်ဒရက်ဂွန်းပူးလ် (နဂါးနက်ရေအိုင်)တို့ကို သွားရောက်လေ့လာကြသည်။ နဂါးနက်ရေအိုင်ထဲမှရေသည် မှန်သားပြင်ကဲ့သို့ ထူးခြားစွာ ကြည်လင်လှပနေသည်။ ရေခဲတောင် နောက်ခံနှင့် ရှေးဟောင်းတရုတ်ရိုးရာအဆောက်အဦးများ ရှိသောကြောင့် သာယာလှပသော နေရာဖြစ်သည်။ လာရောက်ကြသူများပြား၍ ရှုခင်းအလှများနှင့် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

တုံဘာဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်လေ့လာသောအခါ ဧည့်သည်များကို လိုက်လံ၍ ရှင်းလင်းပြသသော မိန်းကလေးမှာ အလွန်ထူးခြားစွာ လှပသူဖြစ်သည်။ မြင်သူတိုင်း အံ့ဩငေးမောရသော အလှဖြစ်သည်။

အသားအရေက ဖြူခြင်းမဟုတ်။ ရွှေရောင်ဝင်းစို၍ ချောညက်နေ၏။ အရပ်ရှည်၍ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း အချိုးအဆစ်ကျစွာ ထုဆစ်ထားသော ပန်းပုလက်ရာကဲ့သို့ လှသည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ ပါးပြင်၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းအားလုံးမှာ အပိုအလိုမရှိ အပြစ်ကင်းစင်သည်။

ဤမျှလှပသော မိန်းကလေးကို မြင်ဖူးရသည်မှာ ကံကုသိုလ်

ထူးလေစွာပင် အောက်မေ့ရသည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် မျက်နှာ အမူအရာက တည်သည်လည်း မဟုတ်။ ပြုံးရယ်ရွှင်မြူးလည်း မဟုတ်။ သို့သော် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိသည်။ လူတိုင်းငေးမောရသော အလှ ဖြစ်သည်။

“ရိုစ်နဲ့ ဘယ်သူက ပိုလှလဲ... ”

ဦးကျော်နိုင်က ကိုအောင်ဆွေကို တီးတိုးမေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ မနှိုင်းယှဉ်လိုပါ။

ဤမိန်းကလေးမှာ ထူးခြားစွာ လှသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့အလှမှာ အံ့ဩငေးမောစရာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရိုစ်အလှမှာ နွေးထွေး သည်။ အေးမြသည်။ ချစ်ခင်စရာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော် လီဂျန်းမှာ တွေ့မြင်ရသည့် အလှအပများတွင် ကျောက်စိမ်းနဂါးရေခဲတောင်၏အလှ၊ ချယ်ရီပန်းများ၏အလှ၊ နဂါးနက် ရေအိုင်၏ အလှများနှင့်အတူ တုံ့ဘာကျောင်းမှ မိန်းမလှလေးလည်း ပါဝင်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် လီဂျန်းမြို့မှ တာလေသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

အလွမ်းများနှင့် ကူမင်းမြို့

တာလေမှ ကူမင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့သည် မြန်မာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ဈေးဝယ်နေ့ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြ ရတော့မည်ဖြစ်၍ ကူမင်းမြို့မှာ နောက်ဆုံးနေရသော ရက်လည်းဖြစ်ပါ သည်။

မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် ဈေးဝယ်သွားရန် အသင့်စောင့်နေသော ကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

ကားပေါ်မှာ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦး ပါမောက္ခမစ္စတာယန်းနှင့် ဆရာမလေး ၃ ဦးတို့ ရောက်နေကြပါပြီ။ ရိုစ်က နောက်ဆုံးခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထိုင်လျက်-

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွင် ကိုအောင်ဆွေသည် ကားပေါ်သို့ နောက်ဆုံးတက်ရောက်သူဖြစ်သည်။

ရို့စ်က ကိုအောင်ဆွေကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပကတိ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော မျက်နှာလေး။ ယခုရက်ပိုင်းမှာပင် ပို၍ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် သွားသည်ဟု ကိုအောင်ဆွေ မှတ်ထင်လိုက်သည်။

ရို့စ်ဘေးမှ နေရာများ လွတ်နေသည်။

ဂိုးလ်ဒင်းပီးကော့မှာ ညစာစားစဉ်က ကိုအောင်ဆွေဘေးမှာ သူ့အတွက် နေရာလွတ်ချန်ထားပေးရသည်။

“ဒီနေ့ သူ့ဘေးမှာ ငါ့အတွက် နေရာလွတ်ရှိအောင် ချန်ထားပေး တာလား... ”

ကိုအောင်ဆွေ တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ရို့စ်ဘေးသို့ သွားမထိုင်တော့ဘဲ။ ရှေ့ခုံတွင်ရှိသော ဦးကျော်နိုင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“နောက်မှာ တစ်ယောက်ထဲ သနားပါတယ်၊ သွားထိုင်လိုက်ပါ” ဦးကျော်နိုင်က တိုက်တွန်းနေသည်။

“သနားပါတယ်၊ သွားမထိုင်တော့ဘူး... ”

ကိုအောင်ဆွေ တကယ့်ခံစားချက်နှင့် ပြောသော်လည်း ရယ်စရာ လို ဖြစ်သွား၍ ဦးကျော်နိုင်ထံမှ ရယ်သံထွက်လာသည်။

“ကိုအောင်ဆွေက အင်္ဂလိပ်စကားပြောတာ သိပ်မကျွမ်းဘူးလို့ ပြောတယ်။ နောက်တော့ ဘယ်မှာ သင်လိုက်တာလဲ”

ရှေ့ခုံမှာ ဦးမြင့်ဌေးက နောက်လှည့်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“တရုတ်ပြည်မှာ သင်လိုက်တာပါ”

ကိုအောင်ဆွေ ဖြေသည်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်နှင့်

“ကျူတာမလေး ရို့စ်ဆီမှာလား”

ဦးမြင့်ဌေး ပြန်မေးသည်ကို ကိုအောင်ဆွေက ဘာမျှ မဖြေဘဲ နေလိုက်သည်။

“ရို့စ်က တော်တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲနော်”

ဦးမြင့်ဌေးက မှတ်ချက်ပေးနေပြန်သည်။

ကိုအောင်ဆွေက ဘာမျှ မတုံ့ပြန်။

မော်တော်ကားသည် ဟိုတယ်မှ ထွက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် စည်ကားသော လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းပင် စက်ဘီးရေစီးကြောင်းကြီးနှစ်ခု အသွားအပြန် စီးဆင်းနေသည်ကို မြင် ရသည်။ နေရာတိုင်းမှာ မိန်းမချောလေးများကို တွေ့နေရသည်။ နီရဲသော စာလုံးကြီးများလည်း တွေ့နေကျမို့ ရင်းနှီးနေကြပြီ။

ကားလမ်းကျော်တံတားကြီးများ၊ ခမ်းနားသော အဆောက်အဦ ကြီးများ၊ မြင့်မားသော တိုက်တာများအားလုံးကို ကိုအောင်ဆွေ အဝေး သားကြည့်နေမိသည်။

ကူမင်းမြို့ကို နေရသည်မှာ ယနေ့နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

ရောက်လာစက မြင်သမျှ သဘောကျ၍ အပျော်စိတ်နှင့် နှစ်သက် ရသည်။

ယခုတော့ ကူမင်းမြို့ကြီးက လွမ်းစရာ။

မြင်မြင်သမျှ အားလုံးမှာ လွမ်းစရာ။

အားလုံးမှာ ရို့စ်၏ အရိပ်ထင်နေသလို ခံစားရသည်။

ယခုအချိန်အထိ ရို့စ်နှင့် မဝေးကွာသေးပါ။ ကားတစ်စင်းပေါ်မှာ ပင် အတူရှိနေသေးသည်။ သို့သော် ဝေးကွာသွားပြီလို့ ခံစားရသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပို၍ ဝေးကြဦးမည်။ တစ်သက်တာ ဝေးကွာမည့်

အထေးဖြစ်သည်။

ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ မော်တော်ကားရပ်လိုက်သည်။

ဈေးဝယ်ရန်အတွက် အားလုံးကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ကုန်တိုက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ ဈေးဝယ်ကြသည်။ စကားပြန်ဆရာမလေး သုံးယောက်လုံး ဝယ်လိုသော ပစ္စည်းအတွက် မေးမြန်းရာမှာ ဘာသာပြန်ပေးနေကြရသည်။ ဈေးကူ ဆစ်ပေးနေကြရသည်။

ကုန်တိုက်များ၊ ဈေးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းဝယ်ကြသည်။ ကိုအောင်ဆွေကတော့ ဝယ်စရာသိပ်မရှိ။ ပထမအကြိမ်ကုန်တိုက်များ လေ့လာရေးတွင် ဇနီး၊ သားသမီးတို့အတွက် လိုချင်သည်များကို ဝယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်စရာရှိသည်များကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာပင် ဈေးဆစ်ဝယ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးဈေးဝယ်ကြသော ကုန်တိုက်ကြီးတွင် အမျိုးသမီးဝတ် အနွေးထည်လှလှလေးကို သဘောကျ၍ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ဈေးဆစ် နေစဉ် ဘေးမှ သင်းသင်းမွှေးသော ရနံ့လေးရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စက္ကူပေါ်မှာ ဘောပင်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းများရေးပြီး ဈေးဆစ် နေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။

“ဪ... ရှိစ်”

ရို့စ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးမှာ အလွမ်းလေးနှင့်။

“အားလုံး အပေါ်ထပ်တက်သွားကြတယ်၊ မင်းတစ်ယောက် တည်း ကျန်နေလို့ ငါနေခဲ့တာ”

“ရှေးရှက်...”

ကိုအောင်ဆွေက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဈေးတည့်သွားပြီဖြစ်သော အကျီလေးကို ကိုအောင်ဆွေ ဝယ်လိုက်သည်။

“လှတယ်... မင်းမိန်းမဖို့လား”

ကိုအောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း နှစ်ယောက်အတူ ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မင်းမိန်းမက လှသလား”

“လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှတယ်ဆိုတာထက် ချစ်စရာ ပိုကောင်း တယ်”

ကိုအောင်ဆွေက ဇနီးဖြစ်သူ အေးမွန်၏ မျက်နှာလေးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်၍ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းကံကောင်းတာပေါ့၊ လှတာထက် ချစ်စရာကောင်းတာက ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ရှေးရှက်”

ကိုအောင်ဆွေက သူ့ဇနီးကို ချီးကျူး၍ ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင် လိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က...”

“အေးမွန်...”

ရို့စ်က လိုက်ခေါ်ကြည့်သည်။

“ခေါ်လို့ကောင်းတယ်... အဓိပ္ပာယ်က...”

ကိုအောင်ဆွေက အေးချမ်းခြင်းနှင့် မွန်မြတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ မင်းတို့ကို မိဘယေစား

တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ကြတာ”

“ကောင်းလိုက်တာ ပျော်စရာကြီး”

ရဲ့မိတ်နှာလေး တကယ်ပင် ကြည်လင်ဝင်းပသွားသည်။

“သူက အလုပ်လုပ်သလား”

ရဲ့မိတ်က စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်မေးနေသည်။

“တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမလုပ်ပါတယ်”

“ကထိကလား”

ရဲ့မိတ် လျှော့မေးမိမှာ သတိထားပုံရပါသည်။

“လက်ထောက် ကထိကပါ”

“ကောင်းလိုက်တာ ဘာသင်ရတာလဲ”

“မြန်မာစာ”

“ဪ... မြန်မာတွေကို မြန်မာစာသင်ပေးရတယ်ဆိုတော့

သိပ်တော်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

ရဲ့မိတ်က ပုံကို သဘောကျ၍ ကိုအောင်ဆွေပြုံးမိသည်။

“မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ”

ရိုးသားစွာ ပြောလိုက်သော ရဲ့မိတ်နှာလေးမှာ အပြစ်ကင်းသော ကလေးနယ်။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် ရဲ့မိတ်ကြားမှာ အေးမြကြည်လင်သော လရောင်လေး လင်းလက်နေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ်စွာ နားလည်နေကြပါသည်။

“မင်းတို့မှာ ကလေးရှိသလား”

“သားလေးတစ်ယောက်နဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟယ်... ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ငါတို့ တရုတ်ပြည်မှာဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ယူရမှာ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ရဲ့မိတ်ပြောမှ ကိုယ်ဘာသာ ဝမ်းသာနေရသေးသည်။

“မင်းတို့ မိသားစု သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်”

ရဲ့မိတ်၏ မုဒိတာအတွေးကို ကိုအောင်ဆွေ လေးစားမိခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လာ... သူတို့ကို စောင့်ရင်း ဟိုမှာ သစ်သီးဖျော်ရည် သောက်ရအောင်”

ကုန်တိုက်ရှေ့မှ အအေးဆိုင်လေးမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်၍ ကမ္ဘာလှည့်ဖျော်ရည်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။

သစ်သီးဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်နေသည့် ရဲ့မိတ်၏ ဖြူဝင်းသော လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးမှာ ကြော့မော့စွာ လှပလျက်။

“မင်းရဲ့လည်တိုင်ထဲမှာ ဖျော်ရည်လေးတွေ စီးဝင်သွားတာ မြင်ရတယ်”

“ကြောက်စရာကြီး နေမှာပေါ့နော်”

ကိုအောင်ဆွေ၏ စိတ်ကူးယဉ်အလှစကားလေး ပျက်သွား၍ နှစ်ဦး သားရယ်ကြရသည်။

“မင်းမှာရော ချစ်သူရှိလား”

ရဲ့မိတ်က ကိုအောင်ဆွေမေးသည်ကို သဘောကျ၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့

မသိဘူးလား”

“အသေအချာတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မှန်းဆကြည့်လို့တော့

ရပါတယ်”

“ဘယ်လို မှန်းဆလို့ရတာလဲ ပြောပါအုံး”

ရီစစ်က သိချင်စွာ ပြန်မေးသည်။

“ရီစစ်က ရုပ်လည်းချောတယ်”

ရီစစ်ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မှန်သည်ဆိုသော သဘော။

“ဥာဏ်ပညာလည်း ရှိတယ်”

ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာ

“စိတ်သဘောလည်း ကောင်းတယ်”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ချစ်စဖွယ်အမူအရာလည်း ရှိတယ်”

ခေါင်းမညိတ်တော့ဘဲ သူ့ထံသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့ ချစ်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိလိမ့်မယ်”

ရီစစ်၏ စဉ်းစားဟန်က ရေတွက်နေသယောင်

“အဲဒီအထဲမှာ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောတွေလည်း

ပါလိမ့်မယ်”

ရီစစ်မျက်နှာက ရှုပ်ထွေးသွားသယောင်

“ကဲ. . အဲဒီအထဲက ဘယ်သူ့ကို ရွေးထားပြီလဲ ပြော”

“မင်းက တော်တော်ပါးနပ်တာပဲ။ ငါ့မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံပျံ့မယ်။

မင်းပြောသလိုလူတွေ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သင့်တော်

တယ်လို့ သိရုံနဲ့ နှလုံးသားက လှုပ်ရှားတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုအောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နှလုံးသားက လှုပ်ရှားချင်ပေမယ့်လည်း မသင့်တော်ရင်

အသိက ငြင်းတယ်”

ကိုအောင်ဆွေက ပို၍ လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ရီစစ်ကို လည်း လေးစားစွာ နားလည်လိုက်သည်။

“နှလုံးသားလှုပ်ရှားပြီး အသိကလက်ခံနိုင်မယ့် လူနဲ့ဆုံတွေ့ရဖို့ မင်းဆုတောင်းပေးပါ”

“ကောင်းလိုက်တာ ရီစစ်ရယ်၊ ငါဆုတောင်းပေးပျံ့မယ်၊ မင်းတွေ့ရမှာ သေချာပါတယ်။ တွေ့ပါစေ၊ မင်းဟာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေး ဖြစ်ပါစေ”

ကိုအောင်ဆွေ လှိုက်လှဲစွာ ဆုတောင်းပေးပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရီစစ်ကလည်း တကယ်ပင် လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းနဲ့ ခုလို တွေ့ဆုံရင်းနှီးရတာ ငါသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

ကိုအောင်ဆွေက ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်”

သို့သော် ရီစစ်၏ အပျော်မှာ အလွမ်းလေးပါနေသည်ဟု ကိုအောင်ဆွေ သတိထားမိသည်။

“မနက်ဖြန်ဆို ငါတို့ ပြန်ရတော့မယ်”

ကိုအောင်ဆွေ၏ လေသံမှာလည်း အလွမ်းပါလာသည်။

ရီစစ်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လက်ထဲမှ ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်သည်။ တည်သောမျက်နှာလေးက အဝေးဆီသို့ ငေးလျက်-

“ငါ မင်းကို သတိရနေမှာပါ”

ကိုအောင်ဆွေ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလည်း မင်းကို သတိရနေမှာပါ”

ရဲ့စံပြောပုံလေးက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး

သန့်စင်အေးမြသော မေတ္တာထဲမှာလည်း အလွမ်းကလေးများ

ရှိနေသည်။

“ဒီကုန်တိုက်က ပြန်ရင် မင်းနဲ့ငါ ခွဲရတော့မယ်”

ရဲ့စံက ကိုအောင်ဆွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်တွေ ကုန်တာလည်း မြန်လိုက်တာနော်”

ရဲ့စံထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းညူသံ

“ငါမင်းကို ဒီမှာပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့တော့မယ်နော်”

ကိုအောင်ဆွေက စိတ်မကောင်းစွာ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ရဲ့စံက ကိုအောင်ဆွေ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ရဲ့စံ၏ ပန်းနုရောင်ပါးပြင်ကလေးပေါ်မှာ မျက်ရည်ပုလဲလုံးလေး

လိမ့်ကျလာသည်။ ပုလဲလုံးလေး ဖြတ်သွားရာ လမ်းမှာ မျက်ရည်

စီးကြောင်းလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ငါ့ကြောင့် မျက်ရည်ကျတာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး ရဲ့စံရယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ လေးနက်တဲ့ ခင်မင်မှု

ခံစားချက်ပေါ့”

အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမလေးသည် ပြောတတ်လွန်းလှ၏။

“ငါ. . . မင်းနဲ့ ခွဲသွားရမှာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် မင်းအတွက်

ငါစိတ်ချတယ်။ မင်းက ရုပ်လှတယ်။ ပညာလည်း တတ်တယ်။ ထိုက်သင့်

တဲ့ အလုပ်လည်း ရှိနေပြီ။ ပြီးတော့ လိမ္မာတယ်။ စိတ်သဘောလည်း

ကောင်းတယ်။ ဥာဏ်လည်း ကောင်းတယ်။ အတွေးအမြင်လည်း ကောင်း

တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းကို

မင်းရမှာပါ။ သေချာပါတယ်။ မင်းက အဲဒီလူကို သိပ်ချစ်ပြီး အဲဒီ ကံကောင်းတဲ့လူကလည်း မင်းကို သိပ်ချစ်လိမ့်မယ်။ မင်းဟာ မင်းကိုယ် မင်းသာမက မင်းရဲ့ အိမ်ထောင်လေးကိုလည်း ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ ငါယုံကြည်တယ်။ မင်းတို့ အိမ်ထောင်လေး သာယာ ချမ်းမြေ့မှာ ငါ့အတွေးထဲမှာ မြင်နေရတယ်”

“ရှေးရှက်”

ရဲ့စံက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို တရုတ်လို ပြောပါသည်။

“ငါကတော့ မင်းဒီကနေ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မင်းမိန်းမရယ်၊

သားလေးနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ မင်းရယ် ပျော်နေကြမှာကို အတွေးထဲမှာ

မြင်ကြည့်နေမယ်”

“ရှေးရှက်”

ကိုအောင်ဆွေကလည်း ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

ခွဲခွာစကားပြောကြစဉ်မှာ လက်နှစ်ဖက်က ဆုပ်ထားကြဆဲ။

“ငါ နှုတ်ဆက်တာ ဒီမှာ အပြီးပဲနော်။ ဟိုတယ်ရောက်ရင် မင်းတို့

ပြန်တာ ငါလက်ပြုပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တော့ဘူး”

ရဲ့စံက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကိုအောင်ဆွေ သင်ကြားလာခဲ့သော တရုတ်စကားဆယ်လုံးမှာ

လုံးဝအသုံးမပြုရသေးသော နောက်ဆုံးကျန်သည့် စကားလုံးတစ်လုံးကို

စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အသုံးမပြုဘဲထားလိုက်ပါသည်။

“စိုက်ကျင့်. . .” ဆိုသော စကားဖြစ်ပါသည်။

ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပါစေဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ရဲ့စံနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်ပါသေးသည်။

ရဲ့စံကို သာယာချမ်းမြေ့သော မိသားစုနှင့်အတူ တွေ့မြင်လိုခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ. . မင်းကို မြန်မာလို နှုတ်ဆက်မယ်နော်”

ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်္ဂလာပါ”

ရီရီထံမှ ပီပီသသ ထွက်လာသော မြန်မာစကား

“ဟာ. . ကောင်းလိုက်တာ”

ကိုအောင်ဆွေ ဝမ်းသာအားရ ရီရီ၏လက်ကို လှုပ်ခါလိုက်၏။

“ဒီစကား မင်းဘယ်က တတ်လာတာလဲ”

“မြန်မာပြည်ရောက်ဖူးတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ဆီက မနည်း
သင်ထားရတာ၊ မှန်သလား”

ကိုအောင်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အမှန်ဆိုသော် “မင်္ဂလာပါ” ဆိုသော စကားသည် စတင်တွေ့ဆုံ
ချိန်မှာ နှုတ်ဆက်ရမည့် စကားဖြစ်ကြောင်း အမှားမပြင်လိုတော့ပါ။

ရီရီနှင့် ခုမှ စတင်တွေ့ဆုံခြင်းအဖြစ် နှစ်သက်စွာ လက်ခံထား
လိုက်ပါသည်။

ရီရီက တစ်ခုခုသတိရဟန်နှင့် ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်
သည်။

“လာ. . . ကုန်တိုက်ပေါ် ပြန်တက်ရအောင် သားနဲ့သမီးဖို့ ပန်ဒါ
ဝက်ဝံရုပ်လေး တစ်ခုစီ ဝယ်ပေးလိုက်ချင်လို့”

ကိုအောင်ဆွေက ဖျော်ရည်ဖိုးပေးရန် ပိုက်ဆံထုတ်ပေး
လိုက်သည်။

ရီရီက ကိုအောင်ဆွေ၏ လက်ကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် လှမ်းဖိ
ထားလိုက်သည်။

“မင်းက ဧည့်သည်လေ. . . ငါပေးရမှာပေါ့”

မြန်မာအတွေးနှင့်တူသော တရုတ်မလေး၏ စကားကို လေးစား
၍ ကိုအောင်ဆွေ လုမပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

ရီရီက ဖျော်ရည်နှစ်ခွက်ဖိုး ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ဆိုင်မှ ထွက်လာကြသည်။

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲလျက် ကုန်တိုက်ကြီးပေါ်သို့
ပြန်တက်ခဲ့ကြ၏။

နှုတ်ဆက်ပါတယ် ကူမင်းရယ်

ကူမင်းမြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန် လေဆိပ်သို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ ကြသည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် ကူမင်းရယ်”
ကိုအောင်ဆွေ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
“ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်တွေ အားလုံးစုံပါတယ်နော်”
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင်၏ စကားကြောင့် အဖွဲ့ဝင်များ ရယ်သူရယ် ပြုံးသူပြုံး။
ကိုအောင်ဆွေကို ရည်ညွှန်းမှန်း အားလုံးသိပါသည်။
“လွမ်းလို့ ကျန်ရစ်မှာကိုလည်း စိုးပါတယ်ကွယ်”
ဦးမြင့်ဌေးက စာရေးဆရာငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကို ရေရွတ်

၁၆၄ နယ်တွင်းသားစောချစ်

လိုက်သောအခါမှာတော့ ကိုအောင်ဆွေ အပါအဝင် အားလုံးရယ် ကြသည်။

“ဪ... ဘဝဆိုတာ လွမ်းစရာတွေနဲ့ ရယ်စရာတွေ ရောနေ ပါလား”

ကိုအောင်ဆွေ ရယ်ရင်း လွမ်းလိုက်မိသေးသည်။
“ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ဆရာမကို တိုင်ရမယ်”
ကိုအောင်ဆွေ၏ အခန်းဖော် ဦးကျော်နိုင်ပြောပုံက အတည် လိုလို စသလိုလို။

တရုတ်ပြည်ခရီးမထွက်မီ တစ်ညတွင် ကိုအောင်ဆွေက အဖွဲ့ဝင် အားလုံးကို အိမ်မှာ ညစာကျွေးသောကြောင့် ကိုအောင်ဆွေ၏ ဇနီးအေးမွန်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ ခင်မင်ခဲ့ကြပါသည်။

“ကျွန်တော်က အိမ်ရောက်တာနဲ့ အားလုံး ပြန်ပြောပြမှာပါ”
ကိုအောင်ဆွေ အတည်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။
“တကယ်ပြောမှာလား”
ဦးကျော်နိုင်က သေချာအောင် ထပ်မေးသည်။
“တကယ်ပြောမှာပေါ့”
ကိုအောင်ဆွေက အခိုင်အမာထပ်ပြောသည်။
“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မေးမှာနော်၊ အဲဒီကျတော့မှ ရှုပ်ကုန်ရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့”
“မဆိုးပါဘူး... ဆက်လိုက်ပါ”
ကိုအောင်ဆွေ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိ။
“အားလုံးကြားတယ်နော်”
ဦးကျော်နိုင်က အားလုံးကို သက်သေထူနေသည်။

“ကြားတယ်. . . ကြားတယ်. . .”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမောင် အပါအဝင် အားလုံးတက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်။

“ကဲ. . . ဒါဆိုရင် မဆက်လို့ကို မရတော့ဘူး၊ ဆက်ရမှာ ကျွန်တော့် တာဝန်ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်းလည်း ဖြစ်၊ ကူမင်းမှာ အတူနေခဲ့ရတဲ့ အခန်းဖော်လည်းဖြစ်တော့ အခွင့်အရေး တစ်ခုပေးလိုက်မယ်။ ခုချိန်မှာ ပြင်ချင်ရင် ပြင်နိုင်သေးတယ်။ မဆက်ပါနဲ့လို့ ပြန်ပြောပါ။ ဒါပေမယ့် အလကားတော့ မရဘူး။ ဒီအဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ညစာတစ်ပွဲ ကျွေးရမယ်”

ဦးကျော်နိုင်ပြောပုံကို သဘောကျ၍ အားလုံးရယ်ကြသည်။

“မပြင်ပါဘူး၊ ပြောလိုက်ပါ”

ဦးကျော်နိုင်က အားလုံးမြင်အောင် လက်မထောင်ပြသည်။

ကိုအောင်ဆွေကလည်း ပြန်ပြီး လက်မထောင်ပြသည်။

ကားပေါ်မှာ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လေဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များ ရောက်နေကြသည်။ ပါမောက္ခ မစ္စတာယန်းပါသော်လည်း ဆရာမလေးများ ပါမလာတော့ပါ။ ကောင်းပါသည်။ ဦးမြင့်ဌေး ပြောသလို လွမ်းလို့ ကျန်ရစ်မှာကို မစိုးရတော့ပါဟု ကိုအောင်ဆွေ ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။

တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များက မြန်မာကိုယ်စားလှယ်များကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးကြသည်။

မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် တရုတ်မိတ်ဆွေများ အတူတွဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးမှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“စိုက်ကျင့်”

“စိုက်ကျင့်”

ကိုအောင်ဆွေ နှုတ်ဆက်စကားဆိုရသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီး ကောင်းကင်သို့ ပျံလာသောအခါ ကိုအောင်ဆွေ ကူမင်းမြို့ကြီးကို လေယာဉ်ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကူမင်းရယ်. . .”

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ရှိရယ်. . .”

×××××

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ အဖွဲ့ဝင်များ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာ၍ ကိုယ့်အိမ် ရှိရာ ကိုယ်ပြန်ကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေကို တပည့်များက ကားနှင့်လာကြိုကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဇနီးအေးမွန်နှင့် သားသမီးတို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ရို့စ်မျှော်မှန်းကြည့်နေမည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုအောင်ဆွေ သတိထားမိသေးသည်။

ရှေးဦးစွာ ခွေးရုပ်ကလေးများနှင့် ရို့စ်ပေးလိုက်သော ပန်ဒါဝက်ဝံ ရုပ်ကလေးများကို ဓာတ်ခဲထည့်၍ သားနှင့်သမီးကို ပေးလိုက်သည်။

ခွေးကလေးနှစ်ကောင်က မျက်လုံးနီလေးများနှင့် လှည့်ခါပတ်ခါ ဟောင်သံပေးနေသည်။

ရို့စ်၏ လက်ဆောင် ပန်ဒါဝက်ဝံလေးနှစ်ကောင်ကလည်း

မျက်လုံးများ လင်းလက်လျက် လှည့်ခါပတ်ခါ သွားနေကြသည်။
သားနှင့်သမီးသဘောကျလွန်း၍ အော်ခါဟစ်ခါ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
နေကြသည်။

ချစ်ဇနီးအေးမွန်ကို ပထမဆုံးပေးသော လက်ဆောင်မှာ ရှိစံပေး
လိုက်သော လည်ဆွဲရတနာလေးဖြစ်သည်။

ရှိစံနှင့် ဇာတ်လမ်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။ လည်ဆွဲ
ပေးသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှိစံက ရှင်းပြပုံနှင့် ရှိစံကို ကိုအောင်ဆွေက
ပေးသောအခါ ရှိစံက ဖောက်ဟန်၊ ဆွဲဟန်ပြုပြီးမှ တကယ်မဖောက်ဘဲ
ဇနီးကိုပေးရန် ပြန်ပေးလိုက်ကြောင်းပါ ပြောပြသည်။

အေးမွန်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီးသည်နှင့် အထုပ်ကလေး
ကို ဖောက်လိုက်သည်။ အထဲမှာ လှပသော လည်ဆွဲလေးထွက်လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှိစံရယ်...”

အေးမွန်က ရှိစံကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရင်း လည်ဆွဲလေး
ကို သူ့လည်ပင်းမှာ အမြတ်တနိုး ဆွဲဆင်လိုက်သည်။

“လှလိုက်တာ”

အေးမွန် သဘောကျစွာ ပြုံးလျက် ကိုအောင်ဆွေ့ဘက်သို့
လှည့်ပြသည်။

ဤမြင်ကွင်းကိုတော့ ရှိစံတွေးမြင်နိုင်မည် မထင်။

ကိုအောင်ဆွေ အမှန်အတိုင်းပြောပြသည့်ဇာတ်လမ်းမှ အပြုအမူ
များအတွက် စိတ်မကွက် အပြုံးမပျက်သော ဇနီးဖြစ်သူ အေးမွန်၏
စိတ်နှလုံးအေးချမ်းမွန်မြတ်ပုံကို ကိုအောင်ဆွေ လေးစားမဆုံးဖြစ်ရသည်။

“အကိုကိုရော ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

ကိုအောင်ဆွေ၏ စူးစမ်းလိုသောအမေး

“အကိုပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ရှိစံပေးတာပဲ”
ပြောပုံလေးက အမျက်အအိမ်ပါ။ အေးချမ်းစွာ။

“ဒါဆို ခဏနေအုံး”

ကိုအောင်ဆွေက ချစ်ဇနီးအတွက် ကိုယ်တိုင်ဝယ်လာသော
ကတ္တီပါအနွေးထည်လေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အနက်ခံ
မှာ အနီရောင်ပန်းပွင့်လေးများနှင့်။

“အို... လှလိုက်တာ”

အေးမွန်အံ့ဩသဘောကျစွာ ပြောရင်း ဝတ်ကြည့်သည်။ အေးမွန်
နှင့် အံ့ကျဖြစ်နေသည်။

“အတော်ပဲ... အကိုက ဝယ်တတ်လိုက်တာ... သိပ်လှတာပဲ”

ကိုအောင်ဆွေကို ကြည့်၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသော အေးမွန်
မျက်နှာလေးက ချစ်စရာ။

ရပြီးသည်မှာ ကြာပြီမို့ ရိုးနေပြီဖြစ်သော ကိုယ့်မိန်းမကို အခုမှ
ကိုအောင်ဆွေ အသေအချာကြည့်နေမိသည်။ အသားအရေက ထူးခြား
စွာ ဝင်းပသူဖြစ်၏။ အအေးလွန်သော နေရာမှာ မဟုတ်၍ ပါးကလေး
များ နီးမြန်းမနေသော်လည်း ကြည်စင်သော ရွှေရောင်။ ပြီးတော့ နုညက်
သည်။

ထူးခြားစွာ လှပသည်က အေးမွန်၏ စိတ်သဘောထား
ကောင်းမွန်မှုကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြသည့် သိမ်မွေ့သောအပြုံး။ မြန်မာ
မိန်းကလေးပီပီ ရှက်တတ်သည်က ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ညှို့အား။
ပေါင်းလိုက်တော့ အေးမွန်၏ မျက်နှာလေးမှာ ချစ်စရာ။

ကိုယ်နေဟန်ထားကလည်း သားနှင့်သမီးမွေးပြီးသည့်တိုင်အောင်
နှစ်သားမွေး၍ နှစ်သွေးလှနေသည်။ ကျစ်လျစ်စွာ အချိုးကျဆဲ။

“မင်းက သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

ရို့စံပြောသံကို ကြားယောင်လိုက်မိသည်။

“ငါ့မိန်းမက လှလိုက်တာ. . . သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

ကိုအောင်ဆွေ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အကိုက မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ကြာ သွားလို့နေမှာပါ”

အေးမွန်ပြောပုံက ရိုးရိုးလေး။

“ဟုတ်တယ်. . . ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်မိန်းမကို အမှန်အတိုင်းပြန် မြင်မိတာ”

ထိုအချိန်တွင် အေးမွန်းဘေးရှိ ခုံမြင့်လေးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်း အသံမြည်လာ၍ အေးမွန်လှမ်းယူ နားထောင်လိုက်သည်။

× × × × ×

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် အေးမွန်ပါ”

× × × × ×

တစ်ဖက်မှ ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း အေးမွန်ပြုံးနေသည်။

“အကိုက အေးမွန်ကို ပြောပြပါတယ်ရှင့်. . . ”

× × × × ×

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံး အပြည့်အစုံ ပြောပါတယ်ရှင့်. . . ”

× × × × ×

“အေးမွန်ကို ဖေးပါတယ်၊ အဲဒီလည်ဆွဲလေးကို အခု ဆွဲထား ပါတယ်”

“မှတ်လိုက်”ဟု ကိုအောင်ဆွေ့ စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်လူက ဆက်ပြောနေဆဲ။

× × × × ×

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အေးမွန် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပါသည်။

ကိုအောင်ဆွေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသော မျက်နှာလေးက ပကတိအတိုင်း အပြုံးမပျက် ကြည်လင်လျက်

“ဦးကျော်နိုင် ဆက်တာမဟုတ်လား”

ကိုအောင်ဆွေ့ မေးသည်ကို အေးမွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူက ချွန်တွန်းလုပ်တာ အေးမွန် အကိုကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဘာလို့ ဆိုးရမှာလဲ အကိုက အေးမွန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြ ထားတာပဲ၊ သူပြောတာ အကိုပြောသလိုတောင် မပြည့်စုံဘူး”

ကိုအောင်ဆွေ့ ရင်ထဲမှာ အေးသွားရသည်။ အေးမွန်၏ စိတ်သဘောထားကြီးမြတ်မှုကိုလည်း လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထားလိုက် မိသည်။

“တကယ်လို့ အကိုက မပြောဘဲနဲ့ သူဖုန်းဆက်မှ သိတာဆိုရင် ရော”

“ဒါဆိုရင်တော့ အကိုကို မေးစရာလေးတွေ ရှိလာမှာပေါ့”

ရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်မိသည်မှာ မှန်သွားသည်ဟု ကိုအောင်ဆွေ့ တွေးနေမိသည်။

သို့သော် ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်နေသေးသည်။

“သူတို့က ဒီကိစ္စ အေးမွန်သိရင် မကျေမနပ် ဖြစ်မယ်ထင် နေကြတာ အေးမွန်ပေါက်ကွဲလိုလျှင် ပေါက်ကွဲနိုင်အောင် လမ်းဖွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမွန်က ခဏစဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါသည်။

“အေးမွန် မကျေမနပ် ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ အကိုနဲ့ ရှိစံက သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြပေမယ့် မှားယွင်းကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လူဆိုတာ မှားတဲ့ စိတ်တော့ ရှိနိုင်ကြတာပဲ။ အသိနဲ့ သတိရှိပြီး ထိန်းနိုင်ရင် လူတော်ပဲ။ မှားစရာမတွေ့လို့ မမှားတာဟာ ချီးကျူးစရာ မရှိပါဘူး။ မှားစရာ ကြုံရဲ့သားနဲ့ မမှားမှ တော်တာ. . . ။ ရှိစံရဲ့စိတ်သဘောထားလေး ကလည်း သိပ်လှတာပဲ။ သူ့ကို မမြင်ဘူးပေမယ့် အသိလိမ္မာရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ အေးမွန်နားလည်ပါတယ်။ အေးမွန်က မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲရင် မလိမ္မာတာ အေးမွန်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ကိုအောင်ဆွေ လေးစားစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“အကိုကလည်း ဒါကို အမှန်အတိုင်း အေးမွန်သိအောင် အပြည့်အစုံ ပြောပြတာပဲ။ နောက်ပြီး ရှိစံရော၊ အကိုရော အေးမွန် အပေါ် စိတ်ကောင်းထားပြီး ဒီလည်ဆွဲလေးကို ပေးကြတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် လည်ဆွဲလေး ရှိစံကို ယေခွဲမိတာ အေးမွန်အပေါ် သစ္စာမဲ့ရာရောက်တယ်လို့ တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

ကိုအောင်ဆွေ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အေးမွန်မျက်နှာလေး တည်သွားသည်။ လေးနက်သော အတွေးနှင့် ကိုအောင်ဆွေ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို အကိုကို အေးမွန်မေးမယ်. . . အကို အမှန်အတိုင်း ဖြေမလား”

“ဖြေပါ့မယ်”

ကိုအောင်ဆွေ လေးနက်စွာ ခေါင်းပါ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အကိုနဲ့ ရှိစံကူမင်းမြို့မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်လို နေရာမျိုးမှာ ချိန်းတွေ့နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိလား”

“လုံးဝမရှိဘူး၊ သူတို့ ဘယ်မှာနေမှန်းတောင် မသိဘူး၊ အဖွဲ့နဲ့ သွားတုန်းပဲ တွေ့ရတာပါ”

“ဒါဆိုရင် တကယ်လို့များ အဲဒီလို တွေ့နိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အကို သူ့ကို အခွင့်အရေးယူမှာလား”

“ဟာ. . . အေးမွန်ရယ်. . . စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဘူး. . . အဲဒီလို ညစ်ညမ်းတဲ့ အတွေးမျိုး အကိုမှာ လုံးဝမရှိဘူး”

ကိုအောင်ဆွေ တူးတူးခါး ငြင်းသည်။ ထိုသို့ အမေးခံရသည်ကို ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ဒါဆို နောက်တစ်ခု မေးဦးမယ်”

ကိုအောင်ဆွေက အေးမွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုးလဲ”ဟု စူးစမ်းနေသယောင်။

“အကို အေးမွန်နဲ့ သားရယ်၊ သမီးရယ်ကို ခွဲပြီး တရုတ်ပြည်မှာ နေခွဲနိုင်မလား”

“လုံးဝမနေနိုင်ဘူး၊ အေးမွန်နဲ့ သားတို့သမီးတို့ကို ခွဲဖို့ဆိုတာလည်း စိတ်နဲ့တောင် မကူးနိုင်ဘူး”

အမေးခံရသည်ကိုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

“အေးမွန်လည်း အကိုကို အဲဒီလိုပဲ နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားစိတ်ထား ကိုယ်သိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီမှာတင် မိန်းမ မသိဘဲနဲ့ ကာရာအိုကေသွားပြီး သီချင်းဆိုနေတာလောက် စိုးရိမ် စရာ မရှိပါဘူး။ တက္ကသိုလ်က ဆရာမတစ်ယောက် အေးမွန်တို့ဌာန တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားက အင်ဂျင်နီယာ ဝင်ငွေကောင်း တယ်။ သီချင်းဆိုရင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်”

အေးမွန်ပြောသည်ကို ကိုအောင်ဆွေ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်

နေသည်။

“နောက်တော့ အခွင့်အရေးရတာတနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ မှားမိကြမှာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘယ်နှစ်ခါ မှားကြလဲမသိဘူး။ အဲဒီအင်ဂျင်နီယာ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ဆေးစစ်မှ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီရှိနေတာ သိရတယ်။ နိုင်ငံခြားလည်း မသွားရတော့ဘူး။ မိန်းမကို စစ်ကြည့်တော့ မိန်းမပါ ကူးနေပြီ။

“ဪ... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ကိုအောင်ဆွေ တကယ်ပင် ထိပ်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်။

“သူတို့မှာ သမီးလေးရှိတယ်။ သမီးလေးမှာတော့ မရှိဘူးတဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဟာ အိမ်ထောင်ကျ ကလေးရပြီးတဲ့နောက်မှ ရှုပ်တာ သေချာတာပေါ့၊ ကလေးမှာ ရောဂါပိုးမရှိပေမယ့် အဲဒီကလေးရဲ့ ဘဝရှေ့ရောက်လည်း ရင်လေးစရာ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အကိုက အေးမွန်ကို အဲဒီလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဒုက္ခမျိုး ဘယ်တော့မှ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အေးမွန်ယုံတယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်၍ ကတိပြုသည်။

“အခုဆိုရင် အေးမွန်အကိုကို အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီး စိတ်ချသွားတယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ အေးမွန်ရာ၊ တော်လိုက်တဲ့ ငါ့မိန်းမ၊ စိတ်ချအကို အခိုင်အမာ ကတိပေးတယ်။ ငါ့မိန်းမကို အဲဒီလို ကြေကွဲစရာ ဒုက္ခမျိုးဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ငါ့မိန်းမ ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”

ကိုအောင်ဆွေ ကတိပေးစကား အခိုင်အမာပြောရင်း အေးမွန်ကို မြတ်နိုးလေးစားစွာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။ အေးမွန်၏ ဖြူဝင်းသော ပါးပြင်လေးများပေါ်မှာ အကြင်နာပန်းလေးများစွာ ပွင့်သွားပါ၏။

ကိုအောင်ဆွေ ရင်ထဲမှာ အေးမွန်ကို ယခင်ကထက် ချစ်ဆတိုး၍ မြတ်နိုးချစ်ခင်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် သားနှင့်သမီးက ခွေးလေးနှစ်ကောင်နှင့် ဝက်ဝံလေးနှစ်ကောင်ကို ယူ၍ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

“ဖေကြီးနဲ့မေကြီး ဒီမှာကြည့်”

အောက်ချပေးလိုက်သော ခွေးလေးနှစ်ကောင်က ဟောင်သံပေးနေသည်။ ဝက်ဝံလေးနှစ်ကောင်ကတော့ မျက်လုံးကလေးများ လင်းလက်လျက် လှည့်ပတ်သွားနေကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေက သားကြီးကို ကောက်ချီလိုက်သည်။

အေးမွန်က သမီးလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ခွေးလေးနှစ်ကောင်က ဟောင်နေဆဲ။

ဝက်ဝံလေးနှစ်ကောင်က လှည့်ပတ်သွားနေဆဲ။

www.foreverspace.com.mm

www.foreverspace.com.mm

ဂုဏ်ပြုညစာ

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ဦးထွန်းမောင် ခေါင်းဆောင်လျက် ဦးကျော်နိုင်၊ ဦးမြင့်ဌေးနှင့် ကိုဝင်းဇော်တို့ ကားတစ်စီးနှင့် ကိုအောင်ဆွေ အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ဦးကျော်နိုင်က ဖုန်းကြိုဆက်ထားသည်။ ညစာလာ စားမည်။ ဘာမှ လုပ်မထားနှင့် လိုအပ်တာ အားလုံးဝယ်လာမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဝိစကီပုလင်းပါ ယူလာသည်။

အေးမွန်က လိုအပ်သည်များ အားလုံးပြင်ဆင်ပေးသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က စားစရာများ ခွဲဝေ၍ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သွားစားနေကြသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာတော့ ကူမင်းပြန်အဖွဲ့ဝင်များ ဝမ်းစွေ၊ ကံပိတ်

၁၇၆ နယ်တွင်းသားစောချစ်

လုပ်နေကြသော ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲက ပျော်စရာ။

ဦးကျော်နိုင်က သူ့ရုံးသွားသည်ဆိုပြီး ကိုအောင်ဆွေနှင့် အေးမွန် ကို ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အေးမွန်ပါ ညစာစားပွဲမှာ ပါဝင်ရသည်။

ရှေးဦးစွာ ဒကာတော် ဦးကျော်နိုင်က ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ မတ်တပ်ရပ်သောကြောင့် အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ကြရသည်။ ကိုအောင်ဆွေ တိုက်တွန်းချက်အရ အေးမွန်ပါ အချိုရည်ခွက်ကို ကိုင်၍ ကိုအောင်ဆွေ ဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်ရသည်။

ဦးကျော်နိုင်က တရုတ်ပြည်မှာကတည်းက ကားပေါ်မှာ ဖုန်းဆက် ပြီး ဆရာမပြောမည်ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း မှစပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သော အခါ တကယ်ဖုန်းဆက်ကြောင်း အဖွဲ့ဝင်များရော အေးမွန်ပါ သိအောင် ရှင်းလင်းပြောပြပြီး။

“ဆရာမဟာ ရုပ်ချောသလောက် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန် ပြည့်ဝတဲ့အတွက် ဒီညစာစားပွဲလေးဟာ ဆရာမကို ဂုဏ်ပြုတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“မိန်းမရ ကံကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုအောင်ဆွေနဲ့ ဆရာမဒေါ်အေးမွန်တို့ မိသားစု ရာသက်ပန်ချစ်ခင်ကြင်နာစေဖို့အတွက် ကံပိတ်”

အားလုံး ခွက်မှောက်သောက်၍ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

နောက်တော့

အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးနှင့် မိသားစုများ ကျန်းမာရေးပျော်ရွှင်ရေး အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တိုးတက်အောင်မြင်ရေးအတွက် တရုတ် နိုင်ငံမှ ကုန်သည်ကြီးများနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများအတွက်

စသည်ဖြင့် ဝမ်းစွေ့လုပ်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အေးမွန်က ကိုအောင်ဆွေ့နားကပ်၍ တိုးတိုးပြော
လိုက်သည်။

ကိုအောင်ဆွေ့ ဝီစကီခွက်ကို ကိုင်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဇနီးက ကံပိတ်လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

“လုပ်ပါ”

“ကောင်းတာပေါ့”

အဖွဲ့ဝင်များ ဝမ်းသာအားရပြောကြရင်း ဝီစကီခွက် ကိုယ်စီကိုင်
၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

အေးမွန်က ခွက်မြှောက်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရဲ့စအတွက်” ဟူ၍

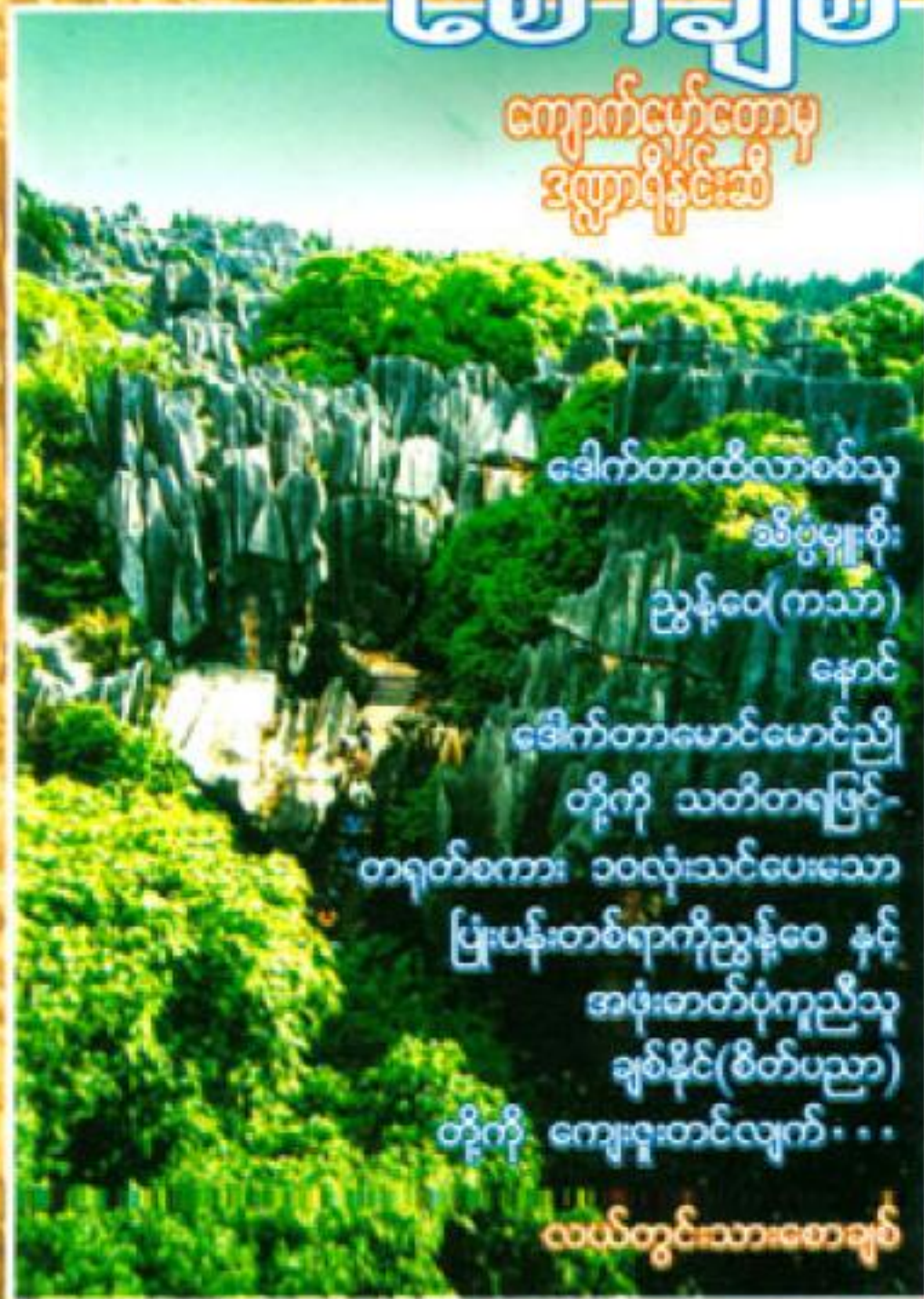
“ဪ... ”

အားလုံးခွက်မှောက် သောက်လိုက်ကြပါသည်။

လယ်တွင်းသားစောချစ်

လယ်တွင်းသား စောချစ်

ကျောက်ဖျော်တောမှ ဒဏ္ဍာရီနှင့်အိမ်

ဒေါက်တာထိလာစံသု

ခင်ပွဲမှူးစိုး

ညွန့်ဝေ(ကသာ)

နောင်

ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို

တို့ကို သတိတရဖြင့်-

တရုတ်စကား သဝလုံးသင်ပေးသော

ပြုံးပန်းတစ်ရာကိုညွန့်ဝေ နှင့်

အဖုံးစာတ်ပုံကူညီသူ

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

တို့ကို ကျေးဇူးတင်လျက်...

လယ်တွင်းသားစောချစ်